

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 397 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Νέο Μνημόνιο - Όργιο για να βρουν "180" - Δολοφονική καταστολή

Καμία παράταση ζωής στη χουντική συγκυβέρνηση!

Μαζικές οι διαδηλώσεις της 6^{ης} Δεκέμβρη, στην 6^η επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Σ' αυτές προστέθηκε το σύνθημα της αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Νίκο Ρωμανό, για την ικανοποίηση των δίκαιων αιτημάτων του, για να «ραγίσει» η νέα χούντα του κράτους έκτακτης ανάγκης ενάντια στα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες μας.

Οι διαδηλώσεις της 6^{ης} Δεκέμβρη έρχονται σε συνέχεια της μαζικής πορείας για την επέτειο του Πολυτεχνείου, των απεργιακών συγκεντρώσεων στις 27/11 – και δείχνουν σημάδια μιας νέας αγωνιστικής αφύπνισης. Μαζί και με τον ηρωικό αγώνα του Νίκου Ρωμανού, να παλέψουμε για να φουσκώσει το ποτάμι της οργής και του δίκιου των εργαζόμενων και νέων, ενάντια στην άθλια χούντα της συγκυβέρνησης – για να την ξεφορτωθούμε μια ώρα αρχύτερα, με μαζικούς, μαχητικούς αγώνες στον δρόμο!

«Νέο Λύκειο»

Οργή και αγανάκτηση από τους μαθητές

σελ. 6

Ευρώπη

Οι εργαζόμενοι ξανά στο προσκήνιο

σελ. 11

Μεξικό

Αποτρόπαιες δολοφονίες αγωνιστών φοιτητών

σελ. 13

Ιστορία

25 χρόνια από την πτώση του τείχους του Βερολίνου

σελ. 15

Προκήρυξη της Ο.Κ.Δ.Ε. για τον απεργό πείνας Ν. Ρωμανό

Εδώ και εβδομάδες, ο κρατούμενος στις φυλακές Κορυδαλλού, Νίκος Ρωμανός έχει ξεκινήσει έναν σκληρό αγώνα, διεκδικώντας κάτι αυτονόητο ακόμα και για μια σαπισμένη αστική «δημοκρατία». **Ο Νίκος Ρωμανός διεκδικεί να λαμβάνει κανονικά τις προβλεπόμενες εκπαιδευτικές άδειες για να μπορεί να σπουδάξει στο ΤΕΙ Αθήνας**, στο οποίο εισήλθε μετά από εξετάσεις που έδωσε στο σχολείο δεύτερης ευκαιρίας των φυλακών Αυλώνα. Αφού όλες οι προσπάθειες έπεσαν στο κενό, αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το ύστατο μέσο και από τις 10 Νοέμβρη πραγματοποιεί απεργία πείνας μέχρι να ικανοποιηθεί το αίτημα του. Είχε προηγηθεί η έναρξη απεργίας πείνας από τον φυλακισμένο για την υπόθεση της 17 Νοέμβρη Ηρακλή Κωστάρη για τους ίδιους λόγους. Στις 3/12, το δικαστικό συμβούλιο απέρριψε εκ νέου το αίτημα του και πλέον η ζωή του Ν. Ρωμανού βρίσκεται σε σοβαρό κίνδυνο. Οι ανάληγοι κυβερνώντες κάνουν μπαλάκι τις ευθύνες και προτείνουν σαν λύση την υποχρεωτική σίτιση, πράγμα το οποίο αποτελεί αναγνωρισμένο βασανιστήριο σύμφωνα με

τις διεθνείς συνθήκες.

«Δυστυχώς» οι Ρωμανός και Κωστάρης δεν είναι έμποροι ναρκωτικών, μεγαλοεπιχειρηματίες, υπουργοί ή μπάτσοι για να αποφυλακίζονται πριν προλάβουν να μπουν μέσα. Ούτε καταχραστής πολιτικοί, χουντικοί ή χρυσαυγίτες για να απολαμβάνουν ειδική μεταχείριση και να ζουν μες στη χλιδή ακόμα και στη φυλακή. **Οι Ρωμανός και Κωστάρης είναι στη φυλακή γιατί επέλεξαν να αγωνιστούν ενάντια σ' αυτό το σάπιο σύστημα και τους ντόπιους και ξένους υπηρέτες του.** Μέσα στη φυλακή δεν πρόδωσαν τις ιδέες τους, δεν υπέγραψαν «πιστοποιητικά φρονημάτων» και δεν φίλησαν «κατουρημένες ποδιές». Αυτός είναι ο πραγματικός λόγος που τώρα, εκδικητικά, κυβέρνηση και δικαστικές αρχές, τους αρνούνται ακόμα και τα αυτονόητα. Στον Ν. Ρωμανό και τους συντρόφους του άλλωστε είχαν συμπεριφερθεί με ακόμα μεγαλύτερη «αβρότητα» και μετά τη σύλληψή τους, όταν οι εικόνες με τα αλλοιωμένα από το ξύλο και τα βασανιστήρια πρόσωπα των συλληφθέντων έκαναν το γύρο του κόσμου.

Στεκόμαστε στο πλευρό του Νίκου Ρωμανού και των υπόλοιπων κρατούμενων απεργών πείνας και στηρίζουμε το δίκαιο αίτημα τους για την χορήγηση εκπαιδευτικών αδειών. Πάνω απ' όλα στηρίζουμε τον αγώνα τους ενάντια στην εκδικητική συμπεριφορά κυβέρνησης, δικαστών και αστυνομίας, ενάντια στο τερατώδες κράτος έκτακτης ανάγκης και την αυταρχικοποίηση των φυλακών. Η αταλάντευτη στάση, η αποφασιστικότητα και η αυτοθυσία του Ν. Ρωμανού πρέπει να αποτελούν παράδειγμα για όλους τους αγωνιστές στον αγώνα ενάντια στη χουντική συγκυβέρνηση και το κράτος έκτακτης ανάγκης, στον αγώνα για μια άλλη κοινωνία ενάντια στο σύστημα της αδικίας και της εκμετάλλευσης.

- **Άμεση ικανοποίηση των αιτημάτων των Ν. Ρωμανού και Η. Κωστάρη. Να δίνονται οι εκπαιδευτικές άδειες σε όλους τους κρατούμενους.**
- **Όχι στην αυταρχικοποίηση των φυλακών. Να καταργηθεί ο νόμος για τις φυλακές «τύπου Γ»**
- **Κάτω τα χέρια από τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες**

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωριστούμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Νοέμβρης 2014-Γενάρης 2015)

Από αυτόν τον μήνα και μέχρι τα τέλη του ερχόμενου Γενάρη θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηρίζομαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία.

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγώνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας,

που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: **ergatikipali@okde.gr**

Μήνες προπαγάνδιζε η συγκυβέρνηση των μνημονιακών και οι παπαγάλοι για «πρωτογενές πλεόνασμα», «θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης», «ισχυρό τραπεζικό σύστημα», «βιώσιμο χρέος», «δεν υπάρχει δημοσιονομικό κενό», «το Δεκέμβριο μνημόνιο και τρόικα τέλος!» κ.α., που αποδείχτηκαν, όπως ήταν φυσικό, ψέματα με στόχο την εξαπάτηση του ελληνικού λαού. Ακόμη και τώρα, που αποκαλύπτονται τα ψέματά τους και που ήδη έχουν προτείνει στην τρόικα νέα βάρβαρα μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους, επιμένουν στις αερολογίες του «success story». Ακόμη χειρότερα, παριστάνουν, με τη βοήθεια των ΜΜΕξαπάτησης και των αργυρώνητων δημοσιογράφων τύπου Πρετεντέρη, Μπάμπη κ.λ.π, ότι «διαπραγματεύονται» και μάλιστα σκληρά! Το παραμύθι είναι αρκετά χοντρό και χιλιοπαιγμένο για να ξεγελάσει οποιονδήποτε. Στην πραγματικότητα, αυτό που διαπραγματεύονται είναι η μετάθεση των πιο σκληρών μέτρων –κάποια αρκετά βάρβαρα τα έχουν αποδεχτεί– για μετά την εκλογή Προέδρου. Υπολογίζουν ότι με αυτό το «κόλπο» μπορούν να «ξεγελάσουν», να δώσουν μια «δικαιολογία» στους πρόθυμους να εξαπατηθούν και κυρίως να εξαγοράσουν κάποιους από τους βουλευτές – ώστε να συγκεντρώσουν τον μαγικό αριθμό των «180» που χρειάζονται για την εκλογή Προέδρου και να παραμείνουν στην εξουσία για ακόμη ενάμιση χρόνο περίπου!

Το email της αποκάλυψης

Στο πρώτο email (δημοσιεύθηκε στις 2/12) που έστειλε ο υπουργός Οικονομικών Γκ. Χαρδούβελης στην τρόικα, η χουντική συγκυβέρνηση των Σαμαρά-Βενιζέλου δηλώνει πρόθυμη να πάρει νέα βάρβαρα μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τους νέους, ύψους τουλάχιστον 1 δις ευρώ, που θα εφαρμοσθούν από την 1^η Ιανουαρίου 2015. Τα μέτρα αυτά προ-

Βαρφτίζουν το κρέας ψάρι... Να τους διώξουμε!

βλέπουν: αύξηση του ΦΠΑ στα ξενοδοχεία από 6,5% σε 13%, «πάγωμα» των ονομαστικών συντάξεων το 2016 και το 2017, λαχειοφόρο(!) αγορά για μεγαλύτερες εισπράξεις ΦΠΑ μέσω αποδείξεων και άλλα φορολογικά μέτρα. Μάλιστα, σύμφωνα με νεότερες πληροφορίες, συμφώνησε και σε επιπλέον μέτρα 1 δις ευρώ, τα οποία θα ενεργοποιηθούν αν διαπιστωθεί τον Ιούλιο του 2015 η ύπαρξη αντίστοιχου δημοσιονομικού κενού στο προϋπολογισμό. Με αυτά τα μέτρα, η μνημονιακή συγκυβέρνηση δέχεται την ύπαρξη δημοσιονομικού κενού (το αρνιόταν για μήνες), περίπου 2,5 δις. ευρώ! Ακόμη, γίνεται εκτεταμένη αναφορά στις ιδιωτικοποιήσεις, του ΟΛΠ, του Λιμανιού της Θεσ/νίκης, των σιδηρόδρομων, των αυτοκινητόδρομων κ.λπ. και στις λεγόμενες «διαρθρωτικές αλλαγές». Η κατάληξη του email είναι αποκαλυπτική της υποτιθέμενης διαπραγμάτευσης που κάνουν οι Σαμαράς-Βενιζέλος: *«Αυτή είναι μια συνολική πρόταση. Ακολουθώντας την ισχυρή προτροπή του επικεφαλής του Euroworking Group, αποφασίσαμε να κάνουμε μια συνολική πρόταση αντί για μια σταδιακή διαπραγμάτευση. Αναγνωρίζουμε πως σε μερικούς τομείς δεν ικανοποιήσαμε πλήρως τις ανησυχίες σας. Όμως, αντί αυτού, έχουμε σε άλλα πεδία καταθέσει πολύ πιο φιλόδοξες προτάσεις.»*

Μόλις η τρόικα έφερε κάποια αντίρρηση, ζητώντας περισσότερα μέτρα και άμεσα, στα προτεινόμενα από τη κυβέρνηση Σαμαρά, ο Γκ. Χαρδούβελης, δηλαδή η συγκυβέρνηση, έσπευσε να συμμορφωθεί άμεσα με νέο email (Τετάρτη 3/12), δείχνοντας για ακόμα μια φορά την υποτέλειά της.

Έρχεται και το νέο μνημόνιο

Η υποτιθέμενη αντίσταση των Σαμαρά-Βενιζέλου στην τρόικα και τους ιμπεριαλιστές της Ε.Ε., όπως είπαμε και πιο πάνω, δεν είναι παρά ένα θέατρο, ένα «σικέ» παιχνίδι. Έχουν υπογράψει το νέο μνημόνιο που περιλαμβάνει βάρβαρα μέτρα, που αν εφαρμοστούν θα σημαίνουν την παραπέρα φτωχοποίηση του ελληνικού λαού και την καταστροφή της οικονομίας. Όπως και αν παρουσιάσουν στον ελληνικό λαό τα νέα βάρβαρα μέτρα, **προληπτική γραμμή στήριξης, παράταση μνημονίου για 6-12 μήνες**, στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα νέο σκληρότατο μνημόνιο. Ήδη πολλά από τα μέτρα που περιλαμβάνει έχουν γίνει γνωστά:

1. Νέα μέτρα που αφορούν το σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης (αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και των ειδικών ορίων συνταξιοδότησης, μείωση των συντάξεων κύριων και επικουρικών πέρα απ' αυτά που προβλέπονται από 1/1/2015, σύνδεση των παροχών με τις εισφορές κ.λπ.).

2. Μειώσεις μισθών, αρχικά με το νέο μισθολόγιο στο δημόσιο και κατόπιν και στη ζούγκλα του ιδιωτικού τομέα.

3. Κατάργηση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων με την ψήφιση καινούργιου (αντι)συνδικαλιστικού νόμου

4. Ολοκληρωτική απελευθέρωση των απολύσεων.

5. Απελευθέρωση των κατασχέσεων, πλειστηριασμών κ.λπ.

6. Νέα ρύθμιση για τα ληξιπρόθεσμα χρέη (κατάργηση των 72 και 100 δόσεων, που ψήφισε δυο φορές η κυβέρνηση τον προηγούμενο μήνα!). Κατάργηση της μείωσης του 30% του λεγόμενου «επιδόματος αλληλεγγύης», που είχε υποσχεθεί

ο Σαμαράς το Σεπτέμβριο!

7. «Διαρθρωτικές» μεταρρυθμίσεις στην αγορά προϊόντων, στα επαγγέλματα και πλήρη εφαρμογή της εργαλειοθήκης ΟΟΣΑ 1, ΟΟΣΑ 2 και της επερχόμενης εργαλειοθήκης ΟΟΣΑ 3.

Σίγουρα υπάρχουν και άλλα που θα έρθουν στο φως, μόλις και αν η συγκυβέρνηση κατορθώσει να παραμείνει στην εξουσία.

Να τους διώξουμε

Με τα 3/4 του πληθυσμού της χώρας μας «πνιγμένους» στα χρέη (σχεδόν 8 εκ. άνθρωποι αν υπολογιστούν και οι οικογένειες τους), με εκατοντάδες χιλιάδες να κινδυνεύουν να χάσουν το σπίτι τους, με το 1/3 του εργατικού δυναμικού της χώρας στα αζήτητα (επίσημα 1,5 εκ. άνεργοι, ανεπίσημα –μαζί με τους «απασχολήσιμους»– πάνω από 2 εκ.), με έναν στους τρεις εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα να αμείβεται με 300 ευρώ καθαρά (έως 440 ευρώ μικτά), σύμφωνα με μελέτη του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ... το νέο μνημόνιο θα προκαλούσε ανεπανόρθωτη ζημιά στις εργατικές και λαϊκές μάζες. Ακόμη, αν λάβουμε υπόψη ότι σύμφωνα με το προηγούμενο μνημόνιο ο κρατικός Προϋπολογισμός θα πρέπει να έχει πρωτογενές πλεόνασμα 1,5% του ΑΕΠ το 2014, 3% το 2015, 4,5% το 2016 και το 2017, και 4,2% του ΑΕΠ από το 2018 και μετά, για να πληρωθούν οι τοκογλύφοι, είναι βέβαιο ότι θα καταστραφούν τα πάντα: συστήματα υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης, βιοτικό επίπεδο κ.λπ. **Μόνο για το 2015, τα τοκοχρεολύσια που πρέπει να πληρωθούν στους δανειστές/τοκογλύφους είναι περίπου 46,1 δις ευρώ!**

Από τα παραπάνω αποδεικνύεται ότι η συγκυβέρνηση ψεύδεται ασύστολα. Όχι μόνο δεν βγαίνουμε από τα μνημόνια κ.λπ., αλλά όσο παραμένουν αυτοί στην εξουσία θα υπάρχουν πολλά ακόμη, ανεξάρτητα πως θα τα ονομάζον. Γι' αυτό πρέπει να τους διώξουμε με τους αγώνες μας, προετοιμάζοντας άμεσα την Γενική Απεργία Διαρκείας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Στοιχεία για την υπερσυγκέντρωση του πλούτου στην Ελλάδα, αλλά και σ' όλο τον πλανήτη, παρουσιάζει η τελευταία έκθεση της ελβετικής τράπεζας Credit Suisse. Σύμφωνα με τα στοιχεία, **το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει το 48% του παγκόσμιου πλούτου**. Η τράπεζα προειδοποιεί πως η αύξηση της ανισότητας μπορεί να οδηγήσει σε μια νέα ύφεση. Τα στοιχεία για την Ελλάδα καταδεικνύουν πως το αντίστοιχο 1% αύξησε τον πλούτο που κατέχει στη διάρκεια της κρίσης. Ειδικότερα, **το πλουσιότερο 1% των Ελλήνων** κατείχε το 2000 το 54,1% του πλούτου, το 2007 το 48,6%, ενώ **το 2014 το 56,1%**!

Η έκθεση αναφέρει ότι ο παγκόσμιος πλούτος έχει αυξηθεί στο νέο επίπεδο ρεκόρ των 263 τρις δολαρίων, σημειώνοντας ετήσια άνοδο 20,1 τρις. Πρόκειται για την μεγαλύτερη ετήσια άνοδο που έχει καταγραφεί από τότε που ξεκίνησε η καταγραφή των στοιχείων το 2007. Ο παγκόσμιος πλούτος βρίσκεται πλέον 20% πάνω από το προ κρίσης «υψηλό» και 39% πιο πάνω από το «χαμηλό» του 2008.

Ενα παιδί στα τριάντα, δηλαδή περίπου 2,5 εκατομμύρια παιδιά ήταν άστεγα το 2013 στις ΗΠΑ, σύμφωνα με έκθεση του Εθνικού Κέντρου για το φαινόμενο των Αστεγών Οικογενειών των ΗΠΑ, αριθμός που εμφανίζεται αυξημένος σε σχέση με το 2012 κατά 8%. Η αύξηση είναι ιδιαίτερα δραματική, αν συγκριθεί με το 2006, όταν ο αριθμός των άστεγων παιδιών έφθανε το 1,5 εκ., δηλαδή κατ' αναλογία έπληττε το 1 στα 50. Η έκθεση αποδίδει αυτή την εξέλιξη κυρίως στο ποσοστό της φτώχειας, που η ομοσπονδιακή υπηρεσία απογραφής του πληθυσμού υπολόγισε πως ανήλθε στο 14,5% το 2013, καθώς και στην πρόσφατη ύφεση της αμερικανικής οικονομίας, στην έλλειψη οικονομικά προσιτής στέγης, στο εισοδηματικό χάσμα μεταξύ των διαφορετικών φυλετικών ομάδων αλλά και στις ιδιαίτερες δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι μονογονεϊκές οικογένειες. Οι αμερικανικές πολιτείες με τον μεγαλύτερο αριθμό άστεγων παιδιών σε σχέση με το συνολικό πληθυσμό τους ήταν, για το 2013, το Κεντάκι, η Νέα Υόρκη, η Καλιφόρνια, η Αλαμπάμα και η Οκλαχόμα.

Μεγάλο μέρος του πληθυσμού του πλανήτη συνεχίζει να υποσιτίζεται. Εκτιμάται ότι **1,3 δις τόνοι τροφίμων ή περίπου το 30% της παγκόσμιας παραγωγής, χάνεται ή σπαταλιέται** σε ετήσια βάση, σύμφωνα με τον Οργανισμό Τροφίμων και Γεωργίας (FAO) του ΟΗΕ και 800 εκ. άνθρωποι πεινούν. Η ποσότητα αυτή είναι ικανή να θρέψει τουλάχιστον 2 δις ανθρώπους. Περισσότερο από το 40% των καλλιεργειών, όπως φρούτα και λαχανικά, το 20% των λαδιών και το 35% των ψαριών, δεν φτάνουν ποτέ στα στόματα των πεινασμένων ανθρώπων. Στις ανεπτυγμένες χώρες, τα τρόφιμα που καταλήγουν στον κάδο είναι συνήθως αυτά που οι καταναλωτές πιστεύουν ότι έχουν σαπίσει ή αυτά που οι έμποροι κρίνουν ότι «δεν έχουν ωραία εμφάνιση». Η μεγαλύτερη φθορά στα τρόφιμα συμβαίνει κατά τη διάρκεια της αποθήκευσης ή της μεταφοράς, μιας και οι συνθήκες ψύξης και διατήρησής τους είναι συχνά ανεπαρκείς.

Προϋπολογισμός 2015

Συνέχεια της μισάνθρωπης πολιτικής

Όπως το προσχέδιο, έτσι και το σχέδιο προϋπολογισμού του 2015, που κατατέθηκε στη Βουλή, αποτελεί ένα μίγμα φαντασιοπληξίας και αγριανθρωπισμού. Φαντασιοπληξίας, γιατί χωρίς να αιτιολογείται από την κατάσταση της ελληνικής και ευρωπαϊκής καπιταλιστικής οικονομίας, προβλέπει τεράστια αύξηση του ΑΕΠ 2,9%! Αγριανθρωπισμός, γιατί η αντιλαϊκή φορολογική επιδρομή συνεχίζεται λυσσασμένα, ενώ οι κοινωνικές δαπάνες (παρά τη διευρυνόμενη ανθρωπιστική κρίση) περικόπτονται ακόμη περισσότερο.

Η τρόικα αντέδρασε περιφρονητικά και σκληρά απέναντι στην κυβέρνηση των υποταγμένων. Ανακάλυψε δημοσιονομικό κενό 2,5 δις, απαιτώντας την κάλυψή του όσο και την εφαρμογή των μνημονιακών όρων που παρέμεναν σε εκκρεμότητα. Διαφορετικά απειλεί να διακόψει την χρηματοδότηση του ελληνικού καπιταλισμού (τη δόση των 7,2 δις). Με άλλα λόγια, απαιτεί –και σίγουρα η κυβέρνηση θα υποταχθεί– τον Μάρτιο να έρθει αναθεωρημένος προϋπολογισμός, περισσότερο ακριβής, χωρίς τις κυβερνητικές φαντασιοπληξίες.

Φορολογική επιδρομή

Οι υποσχέσεις της κυβέρνησης για σταδιακή μείωση των φόρων, όσο βελτιώνεται η οικονομία, έχουν μετατραπεί στο προϋπολογισμό του 2015 σε μια λυσσασμένη αύξηση της φορολογικής επιδρομής. Παρά την αύξηση της ανεργίας και της υποαπασχόλησης, την πτώση των μισθών, των συντάξεων και γενικότερα των εισοδημάτων, οι άμεσοι φόροι αυξάνονται από 21,4 δις το 2014 σε 21,9 δις το 2015. Ειδικότερα, οι άμεσοι φόροι σε φυσικά πρόσωπα (εργαζόμενοι, μικροαστικά στρώματα κ.α.) αυξάνονται από 8,2 δις το 2014 σε 8,8 δις το 2015, ενώ οι φόροι που επιβάλλονται στις επιχειρήσεις μειώνονται (παρόλο που προβλέπεται ανάπτυξη 2,9%) από 2,8 σε 2,7 δις. Οι φόροι στην περιουσία (κατά βάση ο ΕΝΦΙΑ) αυξάνονται επίσης από 3,4 σε 3,5 δις.

Αντίστοιχα, οι έμμεσοι φόροι (φόροι πάνω στα προϊόντα) αυξάνονται από 24,2 σε 25,2 δις. Ειδικότερα, οι εισπράξεις του ΦΠΑ (πετρέλαιο, βενζίνη, καπνός κ.α.) αυξάνονται από 13,9 σε 14,4 δις, ενώ των διάφορων φόρων κατανάλω-

σης (Ειδικός Φόρος Κατανάλωσης σε πετρέλαιο, βενζίνη, καπνό κ.α., τέλη κυκλοφορίας οχημάτων κ.α.) αυξάνονται από 8,8 σε 8,9 δις.

Να σημειώσουμε ότι οι φόροι σαν ποσοστό του ΑΕΠ έχουν αυξηθεί από 21,5% το 2009 σε 25,4% το 2015, μόνο και μόνο για να ξεπληρώνονται οι δανειστές.

Την ίδια στιγμή, τα έσοδα από τις αποκρατικοποιήσεις, δηλαδή το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας στους ημετέρους καπιταλιστές-αετονύχιδες, αυξάνονται από 477 εκ. σε 577 εκ. ευρώ.

Σφαγή κοινωνικών δαπανών και επενδύσεων

Αν η φορολογική επιδρομή εντείνεται, οι κοινωνικές δαπάνες για άλλη μια χρονιά σφαγιάζονται, παρά την αυξανόμενη καταστροφή των κοινωνικών υποδομών σε υγεία και παιδεία, τις τεράστιες ελλείψεις και τον περιορισμό των υπηρεσιών, την εκτίναξη των αναγκών και τα πάνω από 3 εκ. ανασφάλιστους.

Οι δαπάνες του υπουργείου Υγείας μειώνονται από 4,7 δις σε 4,2 δις για το 2015.

Οι δαπάνες του υπουργείου Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας μειώνονται από 12,16 σε 12 δις.

Οι δαπάνες του υπουργείου Παιδείας μειώνονται από 4,5 δις σε 4,3 δις. Το ίδιο ισχύει για τις δαπάνες σε επενδύσεις του υπουργείου, που μειώνονται κι αυτές από 568 εκ. σε 474 εκ. Η συνολική μείωση των δαπανών του υπουργείου Παιδείας ανέρχεται σε 265 εκ., δηλαδή 5,2%. Συνολικά, από το 2009 οι δαπάνες έχουν μειωθεί από 7,5 σε 4,9 δις, δηλαδή κατά 35,6%, ή από 2,74% του ΑΕΠ σε 2,47% το 2015. Το 2018, σύμφωνα με το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα, θα πρέπει να έχουν πέσει κάτω από το 2%.

Ειδικότερα οι δαπάνες για την πρωτοβάθμια εκπαίδευση μειώνονται από 1,6 δις σε 1,48 δις το 2015, για την δευτεροβάθμια εκπαίδευση από 1,56 σε 1,52 δις και για την τριτοβάθμια εκπαίδευση από 926 εκ. σε 857 εκ. –γι' αυτό οι διορισμένοι από την κυβέρνηση πρυτάνεις, σε έκτακτη σύνοδό τους, διακήρυξαν ότι «η κυβέρνηση σχεδιάζει το κλείσιμο των πανεπιστημίων»!

Ανάλογα μειωμένος θα είναι και ο προϋπολογισμός των δημοσίων επενδύσεων, από 6,8 σε 6,4 δις, ενισχύοντας ακόμη περισσότερο την κατρακύλα της οικονομίας.

Η πληρωμή των τόκων για το δημόσιο χρέος πρόκειται να αυξηθεί για φέτος από 5,7 σε 5,9 δις, δηλαδή περίπου στο 3,2% του ΑΕΠ.

Τέλος, με τις φαντασιοπληξίες της κυβέρνησης για αύξηση του ΑΕΠ κατά 2,9%, με τη μισάνθρωπη πολιτική της αύξησης φόρων και της μείωσης κοινωνικών δαπανών, το έλλειμμα του προϋπολογισμού (της Γενικής Κυβέρνησης) προβλέπεται να μειωθεί σε 459 εκ. ή –αν εξαιρεθούν οι τόκοι, τα πλεονάσματα(!) των ΔΕΚΟ, νοσοκομείων, ΟΤΑ κ.α.– προβλέπεται να υπάρξει πρωτογενές πλεόνασμα 7,4 δις ή 4% του ΑΕΠ. Δηλαδή προβλέπεται η πλήρης επιτυχία των μνημονίων – αλλά αυτά τα νούμερα και αυτή την πραγματικότητα δεν τη δέχεται ούτε και η τρόικα, πόσο μάλλον ο ελληνικός λαός.

επίκαιρα...

Νίκη στον αγώνα των σύριων μεταναστών

Από τις 19 Νοέμβρη 200 σύριοι πρόσφυγες πολέμου που κατάφεραν να επιζήσουν από τον πόλεμο και να φτάσουν στην Ελλάδα, πήραν την απόφαση να εγκατασταθούν στο Σύνταγμα και να ξεκινήσουν απεργία πείνας. Βάζοντας ξανά την ζωή τους σε κίνδυνο διεκδικούν την αυτονομία αναγνώριση τους ως πρόσφυγες πολέμου στην Ελλάδα και στην Ε.Ε, την άμεση παροχή τροφής, στέγης, εργασίας και ταξιδιωτικών εγγράφων για να ταξιδέψουν όπου αυτοί επιθυμούν. Τους απεργούς πείνας (τους οποίους στηρίζουν δεκάδες γυναίκες και παιδιά) που κατάφεραν να γλυτώσουν από τον πόλεμο και το χάος που έχουν δημιουργήσει οι ιμπεριαλιστές στην περιοχή τους περίμενε να αντιμετωπίσουν μια εξίσου σκληρή και απάνθρωπη κατάσταση.

Ήδη από την πρώτη τους εμφάνιση στο Σύνταγμα η κυβέρνηση όχι μόνο τους αγνόησε αλλά τους απείλησε πώς θα φέρει τα ΜΑΤ. Στην συνέχεια όταν κατάλαβε την αποφασιστικότητά τους να μείνουν και να συνεχίσουν τον αγώνα τους υποχώρησε στο σχέδιο της καταστολής αλλά δεν σταμάτησε να συκοφαντεί τον αγώνα τους και να προετοιμάζει την καταστολή του. Αυτοί που είναι έμμεσα υπεύθυνοι για τα δεινά τους, οι ίδιοι που χαριετίζονται και αγκαλιάζονται με τους σφαγείς Νετανιάχου και Σίσι και έχουν παραχωρήσει τα πάντα στους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και Ε.Ε που εξαπολύουν παντού το χάος του πολέμου τους αντιμετωπίζουν σαν επικίνδυνους παρίες, σαν μιάσματα που πρέπει να «εκκαθαριστούν».

Την ίδια στιγμή, 144 πρόσφυγες από Ιράν, Ιράκ και Αφγανιστάν μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Κορίνθου από την Ιεράπετρα της Κρήτης, όπου βρίσκονται οι διασωθέντες από το πλοίο «Baris», που μετέφερε περίπου 700 μετανάστες (κυρίως Σύριους). Τα 26 παιδιά που βρέθηκαν στο πλοίο χωρίς να συνοδεύονται απ' τους γονείς τους, αναχώρησαν την Τρίτη 2 Δεκέμβρη από το Ηράκλειο για τον Πειραιά, απ' όπου οδηγήθηκαν, αντί για το Άσυλο του Παιδιού, στα κέντρα κράτησης ανηλίκων της Αμυγδαλέζας!

Στο πλευρό των σύριων φτιάχτηκε μια επιτροπή αλληλεγγύης στον αγώνα τους από οργανώσεις και συλλογικότητες στην οποία συμμετείχε και η ΟΚΔΕ. Η επιτροπή ανέλαβε πρακτικά καθήκοντα περιφρούρησης και υλικής υποστήριξης του αγώνα αλλά και πολιτικής υπεράσπισης του. Για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είναι καθαρό πώς αυτοί που πρέπει να «εκκαθαριστούν» δεν είναι οι πρόσφυγες πολέμου αλλά η λαομίσητη συγκυβέρνηση, οι αρχιτέκτονες του κράτους έκτακτης ανάγκης και των στρατοπέδων συγκέντρωσης, αυτοί που μετέτρεψαν την ελληνική κοινωνία σε απέραντη «υγειονομική ζώνη» εξαθλιωμένων/ανέργων και την Μεσόγειο από θάλασσα των λαών σε μαζικό τάφο της Frontex.

Πάτρα: 17χρονη μαθήτρια λιποθύμησε από την πείνα

Ακόμη ένα κρούσμα έσπασε τη σιωπή που καλύπτει τον υποσιτισμό των μαθητών και αποτελεί πλέον καθημερινό φαινόμενο στα σχολεία. Στις 13 Νοέμβρη, μια 17χρονη μαθήτρια από την Πάτρα κατέρρευσε από την πείνα μέσα στο νοσοκομείο, όπου είχε πάει τον πατέρα της για εξετάσεις. Ο πατέρας, άνεργος με ηπατική ανεπάρκεια, και η μητέρα, που δουλεύει περιστασιακά σε λαϊκές αγορές, δεν μπορούν να διασφαλίσουν στα τρία παιδιά τους ούτε τα βασικά. Τις τελευταίες πέντε μέρες πριν το περιστατικό, η οικογένεια έτρωγε μόνο χόρτα. Οι συμμαθητές και οι καθηγητές της 17χρονης δεν ήξεραν τίποτα για την κατάστασή της. Μετά τη δημοσιοποίηση της υπόθεσης, κοινωνικοί φορείς του Δήμου κινητοποιήθηκαν και έτσι η οικογένεια πήρε κάποια τρόφιμα μέσω του κοινωνικού παντοπωλείου.

Τελειωτικό χτύπημα στις συντάξεις

Στον προϋπολογισμό του 2015, η κυβέρνηση προσπάθησε να κρύψει την κατάρρευση του ασφαλιστικού συστήματος, ώστε στις «διαπραγματεύσεις» με την τρόικα να αναβάλει για το τέλος του 2015 την άμεση επιβολή νέων σκληρών μέτρων. Οι αλχημείες του Βρούτση, ώστε να περιορίσει τις δαπάνες για συντάξεις στον προϋπολογισμό ήταν: α) Εξάντληση των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων μέσα στο 2014, για να μην αυξηθεί, πέρα από τα προϋπολογισθέντα, η κρατική επιχορήγηση του 2014. β) Απόκρυψη όλων των νέων αιτήσεων συνταξιοδότησης, που κατατέθηκαν το 2014, αλλά ακόμη δεν απονεμήθηκαν. γ) Μείωση 20% των δαπανών για συντάξεις μέσα στο 2014. Ωστόσο, η τρόικα συνεχίζει ν' απαιτεί άμεση λήψη νέων σκληρών μέτρων, που «αποτελειώνουν» τις συντάξεις:

1 Θέσπιση της 20ετίας (6.000 ημέρες ασφάλισης) ως κατώτατου ορίου για λήψη σύνταξης, όταν σήμερα το κατώτερο όριο είναι η 15ετία (4.500 έτη). Με άλλα λόγια, μέσα στις συνθήκες κρίσης και τρομακτικής ανεργίας, ελάχιστοι θα είναι αυτοί που θα κατορθώνουν να συμπληρώνουν την 20ετία για να πάρουν ακόμη και μια πενιχρή σύνταξη.

2 Αύξηση των ορίων ηλικίας για πρόωρη συνταξιοδότηση (ακόμη και στα βαρέα και ανθυγιεινά), ώστε πολύ σύντομα να καταργηθεί εντελώς η πρόωρη συνταξιοδότηση και κανείς να μην βγαίνει στη σύνταξη πριν την ηλικία των 67 ετών. Αυτό θα ισχύσει άμεσα για ορισμένες κατηγορίες ασφαλισμένων: άνδρες ασφαλισμένους στο ΙΚΑ σε βαρέα και ανθυγιεινά που προσδοκούν να βγουν στην σύνταξη με 7.500 έτη, γυναίκες ασφαλισμένες στο ΙΚΑ σε βαρέα και ανθυγιεινά στα 3.500 έτη, γυναίκες (ΙΚΑ) με ανήλικο παιδί που έχουν συμπληρώσει έτη και περιμένουν το όριο ηλικίας, μητέρες στο δημόσιο τομέα με ανήλικο παιδί, τρίτεκνοι δημόσιοι υπάλληλοι, ασφαλισμένες στα «ευγενή» ταμεία, εκπαιδευτικοί διορισμένοι πριν τις

31/12/1982 και που μπορούσαν να συνταξιοδοτηθούν στην ηλικία των 55 με 35ετία κ.α.

3 Άμεση εφαρμογή της «ρήτρας μηδενικού ελλείμματος» και στις κύριες συντάξεις, όπως ισχύει ήδη στις επικουρικές συντάξεις. Αυτό σημαίνει ότι όταν εμφανίζεται έλλειμμα στις δαπάνες για τις κύριες συντάξεις, αυτές θα περικόπτονται αυτόματα σε όλους τους συνταξιούχους, ώστε να εκμηδενίζεται το έλλειμμα και να μην επιβαρύνεται ο κρατικός προϋπολογισμός (τα λεφτά του προϋπολογισμού θα πρέπει να πηγαίνουν στους δανειστές!). Να σημειώσουμε ότι στον προϋπολογισμό του 2015 αναφέρεται έλλειμμα 1,18 δις όσον αφορά τις δαπάνες για συντάξεις. Αν υιοθετηθεί αυτό το μέτρο, αυτόματα όλες οι συντάξεις θα πρέπει να μειωθούν, μέσα στο 2015, κατά 10-20%.

4 Άμεση θεσμοθέτηση της αναλογικότητας μεταξύ καταβαλλόμενων εισφορών και του ύψους της σύνταξης. Με άλλα λόγια, δεν θα προσμετρούνται για τον υπολογισμό της σύνταξης μόνον ο αριθμός των ενσήμων (ημέρες ασφάλισης) αλλά και τα χρηματικά ποσά που έχει πληρώσει ο κάθε ασφαλισμένος στη διάρκεια του ασφαλιστικού του βίου. Είναι προφανές ότι το μέτρο αυτό θα μειώσει τις συντάξεις των νέων συνταξιούχων ακόμη και πάνω από 50%.

5 Επιτάχυνση της ενοποίησης όλων των ασφαλιστικών ταμείων, συνεπώς και των παρεχόμενων συντάξεων. Προφανώς αυτή θα γίνει προς τα κάτω, με αποτέλεσμα την κατακόρυφη μείωση των «υψηλών» και μεσαίων συντάξεων.

6 Σταδιακή ενσωμάτωση της κύριας και επικουρικής σύνταξης, με πρόδηλο σκοπό την ύπαρξη μιας «ενιαίας σύνταξης» που δεν θα ξεπερνά τα 360 ευρώ και που θα συνοδεύεται βέβαια από πλήρη κατάργηση των εφάπαξ.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Από την δράση μας

Κινητοποίηση στο Περιστερί Καμία έξωση – Κανένας πλειστηριασμός!

Στις 12 Νοέμβρη, στο Περιστερί, γίναμε μάρτυρες μιας εικόνας απ' το μέλλον. Στην Ανθούπολη, πληρεξούσιοι κλητήρες της Eurobank προσπάθησαν να πετάξουν έξω απ' το σπίτι της μία συνάνθρωπό μας. Οι άθλιοι αυτοί τύποι, αφού βρέθηκαν αντιμέτωποι με την αντίσταση της γειτονιάς, απείλησαν πως θα επιστρέψουν μαζί με την αστυνομία για να ολοκληρώσουν το «έργο» τους. Μετά από τη μαζική παρέμβαση κόσμου της γειτονιάς και συλλογικοτήτων, το γεγονός πήρε διαστάσεις ματαιώνοντας τα σχέδια των τραμπούκων της τράπεζας.

Η αντίδραση της Επιτροπής Δράσης Περιστερίου ήταν άμεση. Σε άμεση επαφή με τη γειτονιά μας, αποφασίσαμε να δώσουμε απάντηση στον δρόμο. Γι' αυτό πήραμε την πρωτοβουλία για συγκέντρωση και πορεία για το θέμα στην Ανθούπολη. Αμέσως ξεκινήσαμε καθημερινές παρεμβάσεις στις γειτονιές της Ανθούπολης, με ντουντούκα και κείμενο, γνωστοποιώντας το θέμα και καλώντας τον κόσμο της γειτονιάς σε κινητοποίηση στις 15 Νοέμβρη.

Η κινητοποίηση ήταν επιτυχημένη. Αρχικά πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση σε κεντρική πλατεία της περιοχής με σημαντική συμμετοχή. Μοιράστηκε κείμενο της Επιτροπής και ακούστηκαν συνθήματα ενάντια στις εξώσεις και τους πλειστηριασμούς, στα μνημόνια και την κυβέρνηση. Ακολούθησε πορεία, που συνάντησε μεγάλη αποδοχή απ' τους κατοίκους, πολλοί απ' τους οποίους αναγνώρισαν πώς έχουν παρόμοια προβλήματα. Άλλωστε όλοι αποτελούμε θύματα της ίδιας απάνθρωπης πολιτικής. Κάθε οικογένεια αντιμετωπίζει προβλήματα φτώχειας και ανεργίας, με την υπερχρέωση των νοικοκυριών να παίρνει τρομακτικές διαστάσεις. Κυβέρνηση και τράπεζες, αυτοί δηλαδή που έχουν τσεπώσει δισεκατομμύρια ευρώ απ' τους κομμένους μας μισθούς, αυτοί που μας γδέρνουν με χαράσια και φόρους, θέλουν τώρα να μας πετάξουν απ' τα ίδια μας τα σπίτια, που τα φτιάξαμε με τον ιδρώτα και το αίμα μας.

Σαν Επιτροπή Δράσης δηλώσαμε προς κάθε κατεύθυνση πως δεν θα επιτρέψουμε σ' αυτή τη χούντα των μνημονίων και των τραπεζιτών, που έχουν επιβάλει πως «νόμος είναι το δίκιο των τραπεζών» να τσαλαπατήσουν την αξιοπρέπειά μας. Με συνεχείς δράσεις και κινητοποιήσεις, δεν θα επιτρέψουμε σε κανέναν τραπεζίτη, σε καμία αστυνομία να πετάξει στο δρόμο κανένα συνάνθρωπό μας. Στην ίδια λογική, καλέσαμε ανοιχτή συνάντηση της Επιτροπής Δράσης το Σάββατο 22/11, με στόχο να οργανώσουμε καλύτερα τις δράσεις μας.

Στόχος της Επιτροπής το επόμενο διάστημα θα είναι η συνέχιση των δράσεων μας στο Περιστερί, ενάντια στην τραγική κατάσταση που ζούμε, δίνοντας όλες μας τις δυνάμεις ώστε κανένας να μην μείνει στο δρόμο, χωρίς ρεύμα, χωρίς βασικά είδη επιβίωσης. Δεν θα επιτρέψουμε να γίνουν οι γειτονιές μας ανθρώπινες χωματερές εξαθλιωμένων και ξεσπιτωμένων. Ενάντια σ' αυτή τη χούντα, που κυβερνάει με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, ΜΑΤ και δικαστήρια, θα προτάξουμε την αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια μας, για να οργανώσουμε την αντεπίθεσή μας.

Ο αγώνας συνεχίζεται!

Κανένα σπίτι σε χέρια τραπεζίτη!

Κάνενας συνάνθρωπός μας μόνος του στην κρίση!

Επιτροπή Δράσης Περιστερίου

epitropidrasis.blogspot.gr

epitropi.drasis.peristeri@gmail.com

τηλ.: 6972728101

«Νέο Λύκειο» Οργή και αγανάκτηση από τους μαθητές

Εχουν περάσει 2 μήνες από τις πρώτες κινητοποιήσεις των μαθητών ενάντια στο Νέο Λύκειο, με καταλήψεις και διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα – και, όπως όλα δείχνουν, σαν μαθητές δεν είπαμε ακόμα την τελευταία λέξη.

Ο Δεκέμβρης είναι ένας μήνας σημαδεμένος με πολύ σημαντικά γεγονότα, που αφορούν άμεσα τη νεολαία και μπορεί ν' αποτελέσει μια περίοδο που θα πυροδοτήσει ένα νέο κύμα αγώνων. Η δολοφονία του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον αστυνομικό Κορκονέα, το Δεκέμβρη του 2008, καθώς και η δολοφονία της 13χρονης Σάρας (η μητέρα της προσπαθούσε να ζεστάνει το σπίτι τους με μαγκάλι) από την κυβέρνηση Σαμαρά, το Δεκέμβρη του 2013, προκαλούν την οργή της νεολαίας και αποκαλύπτουν το πραγματικό πρόσωπο των κυβερνήσεων και του κράτους. Αυτός ο Δεκέμβρης, όμως, πέρα από μήνας μνήμης, μπορεί να γίνει και η αρχή ενός νέου μαζικού αγώνα από τους μαθητές.

Μετά την πανελλαδική ημέρα καταλήψεων στις 3 Νοέμβρη (όπου συμμετείχαν περισσότερα από 500 σχολεία σε όλη τη χώρα) και τις διαδηλώσεις που ακολούθησαν σε πολλές πόλεις, φάνηκε η συνολική αντίθεση των μαθητών τόσο απέναντι σ' αυτό το νέο εξεταστικό-καρμανιόλα και τις ολέθριες συνέπειές του, όσο και απέναντι σ' αυτούς που μας το επέβαλαν. Στο επόμενο διάστημα υπήρξαν πολλές προσπάθειες συντονισμού των σχολείων και καλέσματα νέων μαθητικών κινητοποιήσεων, που προκάλεσαν τις αντιδράσεις διευθυντών, την επέμβαση της αστυνομίας και εισαγγελίων.

Οι μαθητικές κινητοποιήσεις μπορεί να είχαν σαν βασικό αίτημα την κατάργηση του Νέου Λυκείου, όμως ανάμεσα στα συνθήματα υπήρχαν και πολλά που μιλούσαν για την ανεργία, τη φτώχεια, την κρατική καταστολή, καθώς και για τον Παύλο Φύσσα και τον Αλέξη. Αυτό δείχνει ότι οι μα-

θητές δεν ξεχνάμε και δεν συγχωρούμε τις αδικίες και τα εγκλήματα που γίνονται σε βάρος μας.

Με αφορμή τις διαδηλώσεις για τη δολοφονία του Αλέξη και της Σάρας, θα πρέπει να συζητήσουμε όλα αυτά τα μέτρα που μας έχουν επιβάλει, καθώς και τη γενικότερη κατάσταση όπου βρισκόμαστε. Ν' ανοίξουμε ξανά την κουβέντα στα σχολεία μας, γύρω από το πώς μπορούμε ν' ανατρέψουμε το Νέο Λύκειο και αυτούς που μας το επέβαλαν. Η μάχη που καλούμαστε να δώσουμε σαν νεολαία δεν είναι εύκολη και σίγουρα δεν θα κερδηθεί ανώδυνα. Αγώνας για την ανατροπή του Νέου Λυκείου σημαίνει αγώνας ενάντια στη χουντική συγκυβέρνηση Σαμαρά-**αγανάκτηση από τους μαθητές**

Έχουν περάσει 2 μήνες από τις πρώτες κινητοποιήσεις των μαθητών ενάντια στο Νέο Λύκειο, με καταλήψεις και διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα – και, όπως όλα δείχνουν, σαν μαθητές δεν είπαμε ακόμα την τελευταία λέξη.

Ο Δεκέμβρης είναι ένας μήνας σημαδεμένος με πολύ σημαντικά γεγονότα, που αφορούν άμεσα τη νεολαία και μπορεί ν' αποτελέσει μια περίοδο που θα πυροδοτήσει ένα νέο κύμα αγώνων. Η δολοφονία του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον αστυνομικό Κορκονέα, το Δεκέμβρη του 2008, καθώς και η δολοφονία της 13χρονης Σάρας (η μητέρα της προσπαθούσε να ζεστάνει το σπίτι τους με μαγκάλι) από την κυβέρνηση Σαμαρά, το Δεκέμβρη του 2013, προκαλούν την οργή της νεολαίας και αποκαλύπτουν το πραγματικό πρόσωπο των κυβερνήσεων και του κράτους. Αυτός ο Δεκέμβρης, όμως, πέρα από μήνας μνήμης, μπορεί να γίνει και η αρχή ενός νέου μαζικού αγώνα από τους μαθητές.

Μετά την πανελλαδική ημέρα καταλήψεων στις 3 Νοέμβρη (όπου συμμετείχαν περισσότερα από 500 σχολεία σε όλη τη

χώρα) και τις διαδηλώσεις που ακολούθησαν σε πολλές πόλεις, φάνηκε η συνολική αντίθεση των μαθητών τόσο απέναντι σ' αυτό το νέο εξεταστικό-καρμανιόλα και τις ολέθριες συνέπειές του, όσο και απέναντι σ' αυτούς που μας το επέβαλαν. Στο επόμενο διάστημα υπήρξαν πολλές προσπάθειες συντονισμού των σχολείων και καλέσματα νέων μαθητικών κινητοποιήσεων, που προκάλεσαν τις αντιδράσεις διευθυντών, την επέμβαση της αστυνομίας και εισαγγελίων.

Οι μαθητικές κινητοποιήσεις μπορεί να είχαν σαν βασικό αίτημα την κατάργηση του Νέου Λυκείου, όμως ανάμεσα στα συνθήματα υπήρχαν και πολλά που μιλούσαν για την ανεργία, τη φτώχεια, την κρατική καταστολή, καθώς και για τον Παύλο Φύσσα και τον Αλέξη. Αυτό δείχνει ότι οι μαθητές δεν ξεχνάμε και δεν συγχωρούμε τις αδικίες και τα εγκλήματα που γίνονται σε βάρος μας.

Με αφορμή τις διαδηλώσεις για τη δολοφονία του Αλέξη και της Σάρας, θα πρέπει να συζητήσουμε όλα αυτά τα μέτρα που μας έχουν επιβάλει, καθώς και τη γενικότερη κατάσταση όπου βρισκόμαστε. Ν' ανοίξουμε ξανά την κουβέντα στα σχολεία μας, γύρω από το πώς μπορούμε ν' ανατρέψουμε το Νέο Λύκειο και αυτούς που μας το επέβαλαν. Η μάχη που καλούμαστε να δώσουμε σαν νεολαία δεν είναι εύκολη και σίγουρα δεν θα κερδηθεί ανώδυνα. Αγώνας για την ανατροπή του Νέου Λυκείου σημαίνει αγώνας ενάντια στη χουντική συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, στην πολιτική των μνημονίων, στην τρόικα, στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Και αυτό γιατί, όπως πετάνε καθημερινά εργαζόμενους στην ανεργία με τις συνεχείς απολύσεις που επιβάλλουν τα μνημόνια, με τον ίδιο τρόπο προσπαθούν να αδειάσουν και τα πανεπιστήμια από τους φοιτητές και –μέσα από το Νέο Λύκειο– να πετάξουν και εμάς τους μαθητές έξω απ' τα σχολεία μας. Αυτό σημαίνει ότι η πολιτική του «ξαφνικού θανάτου», των περικοπών και της πείνας, που επιβάλλουν τα μνημόνια, εφαρμόζεται πλήρως και στα σχολεία μας – και το Νέο

Λύκειο είναι η τρανταχτή απόδειξη.

Όμως, η κυβέρνηση είναι αδύναμη, γιατί δεν έχει καμία στήριξη από την κοινωνία. Μια εξέγερση της νεολαίας είναι σήμερα πιθανή – και τόσο αναγκαία! Γι' αυτό έχουν επιστρατεύσει ειδικά ενάντια στη νεολαία το κράτος έκτακτης ανάγκης, δηλαδή ένα κράτος βασισμένο στην τρομοκρατία, την καταστολή και τις καταδικές, την κατάργηση όλων των δικαιωμάτων και ελευθεριών μας, την επιβολή μιας νέας χούντας.

Όπως αυτοί έχουν τον οργανωμένο κρατικό μηχανισμό και σφίγγουν τη θηλιά γύρω απ' τον λαμό μας, έτσι κι εμείς θα πρέπει –βασίζόμενοι ο ένας στον άλλο– να οργανωθούμε και δημιουργώντας τις δικές μας δομές αυτοοργάνωσης (συνελεύσεις, επιτροπές, συντονιστικά), να αγωνιστούμε όλοι μαζί. Να συμπαρασύρουμε και την υπόλοιπη κοινωνία σε μια γενικευμένη εξέγερση, τους εργαζόμενους, τους άνεργους, τους φοιτητές. Να υπερασπιστούμε μαζικά τις κινητοποιήσεις και καταλήψεις μας από κάθε επίθεση των εισαγγελίων και των ΜΑΤ.

Μια ευκαιρία για να ξεκινήσει το μαθητικό κίνημα, να οργανωθεί και να κινητοποιηθεί, είναι και το κάλεσμα για μια συντονισμένη πορεία μαθητών σε όλη τη χώρα, με ταυτόχρονες καταλήψεις σε όλα τα σχολεία, όπως έγινε και στις 3 Νοέμβρη.

■ *Χρυσάνθος*

Δεκέμβρης 2008 – 2014

Η νεολαία στο στόχαστρο

Ο 15χρονος μαθητής Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος δολοφονείται πριν από 6 χρόνια από τον δολοφόνο-ειδικό φρουρό Κορκονέα και τον συνεργό του Σαραλιώτη. Αμέσως ξεσπά πανελλαδικά ένα πρωτοφανές κίνημα διαδηλώσεων, συγκρούσεων με την αστυνομία και επιθέσεων σε αστυνομικά τμήματα και κυβερνητικά κτίρια. Οι μαθητές και η νεολαία κινητοποιούνται πρώτοι, γιατί βλέπουν στο πρόσωπο του Αλέξη τον εαυτό τους, στο πρόσωπο του Κορκονέα την ελληνική αστυνομία και στο πρόσωπο της τότε κυβέρνησης της ΝΔ μια κυβέρνηση δολοφόνων.

Παρά την αστυνομική καταστολή, τις εκατοντάδες συλλήψεις και την καθημερινή συκοφαντία από την κυβέρνηση και τα παπαγαλάκια της, το κίνημα καταφέρνει να αγκαλιάσει ευρύτερα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας και να ταρακουνήσει συθέμελα το πολιτικό σύστημα. Η κυβέρνηση και τα αστικά κόμματα, πανικοβλημένα από την έκρηξη που απειλούσε να σπάσει μια βιτρίνα σχετικής κοινωνικής ομαλότητας, μόλις έναν χρόνο από την όξυνση της διεθνούς οικονομικής κρίσης του 2007, πόνταραν κυρίως στην εκτόνωση του κινή-

ματος. Όσο για τα δύο ρεφορμιστικά κόμματα, το μεν ΚΚΕ καταδίκασε το κίνημα και δεν συμμετείχε, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ παρόλο που συμμετείχε στις κινητοποιήσεις, φρόντιζε πάντα να διαχωρίζει το κίνημα από τη «βία» και να μην πιέζει για την πτώση της κυβέρνησης.

Ο «Δεκέμβρης» δεν ταρακούνησε όμως μόνο το αστικό πολιτικό σύστημα, αλλά και την πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας, το νεολαιίστικο και εργατικό κίνημα. Ο παρατεταμένος κοινωνικός πόλεμος του 2010-12 είχε μια αφετηρία και στον «Δεκέμβρη».

6 χρόνια, μετά ο τροϊκανός και κυβερνητικός Αρμαγεδώνας έχει σαρώσει κοινωνικές τάξεις και στρώματα, κατακτήσεις και δικαιώματα, έχει αλλάξει ριζικά κόμματα και θεσμούς, τους πολιτικούς και κοινωνικούς συσχετισμούς. Τα μνημόνια και η κρίση έχουν συντελέσει σε μια τεράστια κοινωνική καταστροφή, έχουν οδηγήσει χιλιάδες ανθρώπους στην εξαθλίωση, την φτώχεια, τον θάνατο. Ολοένα και περισσότεροι δεν χωράνε στη δουλειά, στα νοσοκομεία, στα σχολεία, στη ζωή, για να κερδίζουν οι τραπεζίτες, οι δανειστές, το σάπιο αστικό καθεστώς.

Σήμερα είναι ακόμα πιο ξεκάθαρο πως ο «βασίλειος είναι γυμνός». Δεν του έχουν απομείνει παρά ελάχιστα στηρίγματα, οι νέοι μαυραγορίτες που κερδίζουν από την μνημονιακή προσαρμογή της ελληνικής κοινωνίας (τραπεζίτες, επιχειρηματίες που βολεύονται από τη διάλυση του εργατικού δικαίου και των εργατικών δικαιωμάτων κ.α.), δημοσιογραφικά φερέφωνα (Πρετεντέρηδες και Σία), φασισταριά τύπου Χρυσής Αυγής – και κυρίως το τερατώδες κράτος έκτακτης ανάγκης.

Σήμερα, ειδικά η νεολαία αποτελεί από τα βασικά θύματα της κρίσης και των πολιτικών των κυβερνήσεων. Τα μέτρα και οι επιπτώσεις αφορούν πρωτίστως τη νέα γενιά εργαζομένων, αλλά ταυτόχρονα η αμφισβήτηση και οι κίνδυνοι για τα καθεστώτα ανέκαθεν προέρχονταν από τη νεολαία. Γι' αυτό φοβούνται και τρέμουν τη νεολαία, εξαπολύοντας επιθέσεις όλων των ειδών εναντίον της. Οι φοιτητές στο Μεξικό, ο 18χρονος Μάικλ Μπράουν και ο 12χρονος Ταμίρ Ράις στις ΗΠΑ, ο 21χρονος Ρεμί Φρέζ στη Γαλλία, ο 15χρονος Μπερκίν Ελβάν στην Τουρκία... Ο κατάλογος των δολοφονημένων από την αστυνομία νέων μεγαλώνει επικίνδυνα.

Ξέρουν ότι για να επιβάλλουν παντού το δόγμα «νόμος και τάξη», πρέπει να τρομοκρατήσουν και να καθυποτάξουν τη νεολαία. Γι' αυτό η κυβέρνηση παίζει με την υγεία και τη ζωή του Νίκου Ρωμανού (σε απεργία πείνας από 10/11, με αίτημα να

του χορηγούνται εκπαιδευτικές άδειες). Ο Νίκος είναι ο ίδιος νέος που βασανίστηκε άγρια από αστυνομικούς πριν από 2 χρόνια μετά από σύλληψη του και που είχε δει να πεθαίνει δίπλα του ο φίλος του Αλέξης Γρηγορόπουλος από τις σφαίρες του Κορκονέα. Άραγε οι δικαστικές αρχές και η κυβέρνηση θέλουν να ολοκληρώσουν αυτό που δεν πρόλαβε ο Κορκονέας πριν 6 χρόνια;

Δεν αρκεί να οργιζόμαστε και να αγωνακτούμε για το ζοφερό παρόν και για το ακόμα πιο μαύρο μέλλον που μας ετοιμάζουν. Δεν επιτρέπεται να αφήσουμε κανέναν μόνο του απέναντι στην κρίση, την κυβέρνηση, τους εργοδότες και το κράτος έκτακτης ανάγκης. Δεν φτάνουν οι αγώνες που έχουμε κάνει σαν εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα μέχρι σήμερα, παρόλο που έχουν συντελέσει στην μεγάλη απομόνωση αυτής της τρισάθλιας κυβέρνησης, της τρόικας και των δύο βασικών αστικών κομμάτων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Δεν αρκούν οι σημαντικές συνδικαλιστικές και πολιτικές ηγασίες, που στη χειρότερη περίπτωση έχουν συνθηκολογήσει και συνεργάζονται με τον αντίπαλο και στην καλύτερη φαντάζονται και προσπαθούν να μας αποκοιμίσουν με «ομαλές κοινοβουλευτικές αλλαγές. Είναι ανάγκη να προετοιμάσουμε μια εξέγερση που θα τους σαρώσει, ένα μαχητικό και ανυποχώρητο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα που θα συντρίψει αυτή τη χούντα και θ' ανοίξει ένα νέο δρόμο μπροστά.

Προκήρυξη της Επιτροπής Δράσης Περιστερίου για τα δημόσια νοσοκομεία της Δυτικής Αττικής
Όχι στη διάλυση της δημόσιας υγείας!
Κάτω η χούντα συγκυβέρνησης –
τρόικας - μνημονίων!

Περιστεριώτη/σσα,

Η υποβάθμιση της υγείας στην Δυτική Αττική είναι ραγδαία και παίρνει διαστάσεις ανθρωπιστικής κρίσης. Ολόκληρες μονάδες που φτιάχτηκαν με τον ιδρώτα και το αίμα μας κλείνουν ή μια μετά την άλλη (πολυϊατρεία ΙΚΑ, Νοσοκομείο Λοιμωδών) ενώ για το επόμενο διάστημα σχεδιάζουν να κλείσουν το «Δαφνί» και το «Δρομοκαϊττειο». Οι όποιες μονάδες απομένουν (ΑΤΤΙΚΟ, Θριάσιο κλπ) είναι στα πρόθυρα κατάρρευσης από έλλειψη νοσηλευτικού προσωπικού, χωρίς βασικών ά υλικών ά όπως αναλώσιμα και φάρμακα, χωρίς συντήρησης βασικών μηχανημάτων και κλειστές χειρουργικές αίθουσες.

Χιλιάδες ασθενείς καθημερινά αναγκάζονται να βάζουν το χέρι όλο και πιο βαθιά στην τσέπη, να περνάνε ώρες ολόκληρες στιβαζόμενοι σε ράντζα και σε ατέλειωτες ουρές, να στοιβάζονται σε ράντζα, να πληρώνουν ακόμα και με την ζωή τους την διάλυση της υγείας από την βαρβαρότητα και την ανθρωποφαγία των μνημονίων και όσων τόσα χρόνια τα εφαρμόζουν.

Το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό φορτώνεται ένα δυσβάσταχτο βάρος, με απλήρωτες υπερωρίες, με παράνομες διπλοβάρδιες, με διορισμένες διοικήσεις που εφαρμόζουν τα μνημόνια και την «αξιολόγηση» (δηλ την διάλυση της υγείας) μέσα στα νοσοκομεία μετατρέποντας τα σε ιδιωτικές επιχειρήσεις όπου δεν θα μπορεί κανείς φτωχός, άνεργος συνταξιούχος να έχει πρόσβαση. Ο αγώνας των γιατρών και όλων των εργαζομένων του κλάδου της υγείας είναι αγώνας όλων μας. Όλοι μαζί πρέπει να οργανώσουμε ένα κοινό μέτωπο πάλης ενάντια στην καταστροφή της δημόσιας υγείας, να συγκροτούμε με την βαρβαρότητα των μνημονίων, με την απάνθρωπη λογική του κέρδους.

> **Κάτω τα χέρια από την δημόσια υγεία – Δημόσια δωρεάν υγεία για όλους!**

> **Καμιά κατάργηση νοσοκομείου – Καμιά απόλυση ή ιατρικού προσωπικού εργαζόμενου στην υγεία!**

> **Κανένας άνεργος-ανασφάλιστος χωρίς ή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη**

> **Κάτω η χούντα συγκυβέρνησης-τρώικας-μνημονίων**

Ανακοίνωση των απολυμένων εργαζομένων στον Καφεναί
ΔΙΚΑΙΩΝΟΜΑΣΤΕ ΝΟΜΙΚΑ – ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΜΑΧΗΤΙΚΑ

Εδώ και 2 εβδομάδες κάποιος έσπευσαν βιαστικά να πανηγυρίσουν (στηρίζοντας με αυτό τον τρόπο την εργοδοσία στον Καφεναί – Μυρσίνη) με ανακοινώσεις στο διαδίκτυο για την δήθεν καταδίκη 2 συναδέλφων για συκοφαντική δυσφήμιση. Η πραγματικότητα όμως είναι διαφορετική.

Η αρχική κατηγορία ήταν πράγματι αυτή, αλλά στην δίκη που πραγματοποιήθηκε στις 17/11 αποδείχτηκε πως όλα όσα αναφέρονται στα κείμενα που μοιράζουμε είναι αληθή και δεν τίθεται θέμα συκοφαντικής δυσφήμισης. Το προεδρείο όμως καταδίκασε τους συναδέλφους μας για εξύβριση για τους εξής λόγους:

α) Ότι δεν μπορούμε να συνδέουμε την πολιτική που ακολουθούν η συγκυβέρνηση και η Τρόικα με την πολιτική που ακολουθούν οι εργοδότες του κλάδου μας!!!

β) Οι λέξεις «τρομοκρατία», «εργασιακός μεσαίωνας», «δουλοπάροικοι» κ.λ.π. (ασχέτως αν είναι η πραγματικότητα) δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται, γιατί ο στόχος μας δεν είναι η ενημέρωση και η δημοσιοποίηση του προβλήματος, αλλά η δημιουργία μεγαλύτερης έντασης και κακού κλίματος ανάμεσα στους εργαζόμενους και την εργοδοσία (για τα οποία και προφανώς δεν είμαστε υπαίτιοι).

Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε ότι η ίδια η εισαγγελέας δήλωσε πως είναι αναφαίρετο συνταγματικό μας δικαίωμα οι κινητοποιήσεις και οι παραστάσεις διαμαρτυρίας. Εμείς δηλώνουμε ότι ο εργασιακός μεσαίωνας που βιώνουμε όλοι οι εργαζόμενοι είναι αποτέλεσμα της πολιτικής της συγκυβέρνησης και της Τρόικας οι οποίοι όλα αυτά τα χρόνια έχουν καταργήσει εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα καθώς και συνδικαλιστικές-δημοκρατικές ελευθερίες.

Στις 25/11 βγήκε η απόφαση που αφορούσε στην αγωγή για τα δεδουλευμένα μας η οποία μας δικαιώνει πλήρως:

α) Αναγνωρίστηκε όλο το χρηματικό ποσό που διεκδικούσαμε: 23.000 Ευρώ που προκύπτουν από

μη καταβολή επιδομάτων, δώρων, προσαυξήσεων Κυριακών- αργιών και νυχτερινής εργασίας.

β) Όλα όσα υποστηρίζουμε για τις εργασιακές συνθήκες είναι αληθή (π.χ. οι συμβάσεις εργασίας που εκβιαστικά υπογράφαμε και δεν ανταποκρίνονταν στην πραγματικότητα, τα παράνομα προγράμματα εργασίας, κ.λπ.)

Με αυτήν την απόφαση κατέρρευσαν πλήρως οι συκοφαντικές και ψευδείς κατηγορίες της εργοδοσίας πως είμαστε συμμορία εκβιαστών, μπράβοι και τραμπούκοι που μόνο στόχο έχουμε την εξόντωση και διαπόμπευση των εργοδοτών του κλάδου με σκοπό την απόσπαση μεγάλων χρηματικών ποσών για προσωπικό μας όφελος. Φυσικά η «αριστερή» εργοδοσία στον Καφεναί - Μυρσίνη έχει «ξεχάσει» ότι οι εργαζόμενοι έχουμε δικαιώματα και ότι μπορούμε να τα διεκδικούμε και με νομικά αλλά και με συνδικαλιστικά μέσα. Φαίνεται ξεκάθαρα πως η εργοδοσία αφενός χρησιμοποιεί τα εργαλεία της κυβέρνησης και της Τρόικας για να μη δώσει λύση στο πρόβλημα που αυτή δημιούργησε και αφετέρου να χρησιμοποιήσει τον εργατικό μας αγώνα ως Δούρειο ίππο για να στοχοποιήσει εργαζόμενους και συνδικαλιστές και να ποινικοποιήσει μορφές πάλης τις οποίες χρησιμοποιούν οι εργαζόμενοι σε όλους τους κλάδους εδώ και δεκαετίες. Εμείς οι απολυμένοι εργαζόμενοι στον Καφεναί και πλέον Μυρσίνη συνεχίζουμε τον αγώνα μας με την ίδια μαχητικότητα και επιμονή μέχρι την τελική δικαίωση. Καλούμε την εργοδοσία να συμμορφωθεί στην απόφαση του δικαστηρίου, αφού τόσο καιρό υποστηρίζει ότι πιστεύει στην ελληνική δικαιοσύνη και την χρησιμοποιεί με κάθε ευκαιρία (αγωγές, μηνύσεις, ασφαλιστικά μέτρα).

-**Να δοθούν άμεσα τα δεδουλευμένα μας.**

-**Να αποσυρθούν οι ψευδομηνύσεις και οι αγωγές της εργοδοσίας.**

-**Να επιστρέψουμε στην εργασία μας**

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΤΙΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΜΑΣ

Προϋπολογισμός-οδοστρωτήρας για τη δημόσια εκπαίδευση

Νέα μείωση των δαπανών για την παιδεία προβλέπει ο προϋπολογισμός του 2015, ίση με 5,2% (και στις τρεις βαθμίδες) σε σχέση με το 2014. Η μείωση αυτή έρχεται να προστεθεί στις συνεχείς μειώσεις, που τα τελευταία χρόνια έχουν επιβάλλει κυβέρνηση και τρώικα με τα μνημόνια. Ενώ το 2009 ο προϋπολογισμός του υπουργείου Παιδείας ήταν 7,48 δις, το 2015 προβλέπεται στα 4,817 δις – μείωση 35,6%! Έτσι, οι δαπάνες για την παιδεία, από 2,74% του ΑΕΠ το 2009, θα καταρρακλήσουν στο 2,47% (έχουν αφαιρεθεί οι δαπάνες του υπουργείου Παιδείας που δεν αφορούν την εκπαίδευση). Μειωμένα θα είναι και τα κονδύλια για τις αποδοχές μόνιμων και αναπληρωτών εκπαιδευτικών. Η καταράκιλα όμως δεν σταματά εδώ, αφού το «Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2015-18» (ν.4283/14), προβλέπει νέα μείωση των δαπανών για το 2018 στα 3,172 δις: δηλαδή, η μείωση από το 2009 μέχρι το 2018 θα είναι της τάξης του 42,4% και οι δαπάνες για την παιδεία για πρώτη φορά θα πέσουν κάτω από το 2% του ΑΕΠ! Όσο λοιπόν κι αν η

άθλια συγκυβέρνηση συνεχίζει να μας βομβαρδίζει με χυδαία ψέματα («τέλος των μνημονίων»), τα στοιχεία είναι αμείλικτα, δείχνοντας πως όσο την αφήνουμε να επιβιώνει, τόσο οι μισθοί μας θα μειώνονται, η διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης θα συνεχίζεται...

Ιανουάριο το «Νέο Δημοτικό»

Ο υπουργός Παιδείας Λοβέρδος παρουσίασε στο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας τις προτάσεις του για το «νέο Δημοτικό», απαριθμώντας τους εξής στόχους/αλλαγές μεταξύ άλλων:

1) «Εξορθολογισμό και αναδιάρθρωση της διδακτέας ύλης και του περιεχομένου σπουδών».

2) «Δυνατότητα μερικής διαμόρφωσης του προγράμματος σπουδών από τη σχολική μονάδα», με βάση, όπως είπε, «τις ανάγκες, δυνατότητες, ιδιαίτερες συνθήκες του κάθε σχολείου», με «τις ώρες που είναι αναγκαίες, το εύρος ή τη δυσκολία των προγραμμάτων σπουδών να τις καθορίζει η κάθε σχολική μονάδα».

3) Λειτουργική και διοικητική αυτοτέλεια των σχολικών μονάδων.

4) Αλλαγή στο πρότυπο διοίκησης όχι μόνο της σχολικής μονάδας αλλά γενι-

κότερα σε επίπεδο Περιφέρειας.

5) Ισχυροποίηση των Περιφερειακών Διευθύνσεων με «αποκέντρωση».

6) «Επέκταση του νέου σχολείου», με γενίκευση των ολοήμερων και «σχολείο ανοιχτό στην κοινωνία», με τη συνεργασία «κοινωνικών εταίρων, φορέων της τοπικής αυτοδιοίκησης, γονέων».

7) Δημιουργία ενός σχολείου «όχι μόνο γνώσεων, αλλά και δεξιοτήτων».

Είναι ακριβώς η συνταγή που επιχείρησαν (ευτυχώς ανεπιτυχώς) να επιβάλλουν οι Σουφλιάς και Διαμαντοπούλου (και είναι θέσεις του ΠΑΣΟΚ του Πωργάκη).

Η «αποκέντρωση» σε επίπεδο δήμων ή περιφερειών και η «αυτονομία των σχολικών μονάδων» σημαίνει ότι: α) Το κράτος απαλλάσσεται από την υποχρέωση να χρηματοδοτεί την εκπαίδευση αλλά και να σχεδιάσει πως αυτή θ' ανταποκρίνεται στις ανάγκες της παραγωγής, η οποία βέβαια λόγω κρίσης έχει καταστραφεί. β) Η εκπαίδευση ιδιωτικοποιείται, αφού θα λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και με την «αποκέντρωση» το κόστος μεταφέρεται στις πλάτες των γονιών (πληρώνοντας άμεσα ή

μέσω δημοτικών φόρων). γ) Κατηγοριοποιούνται τα σχολεία ανάμεσα σε φτωχούς και πλούσιους δήμους. δ) Διασπάται ο ενιαίος χαρακτήρας της δημόσιας εκπαίδευσης στο περιεχόμενο σπουδών και ανοίγει ο δρόμος ώστε κάθε σχολείο να προσφέρει διαφορετικά μαθήματα και διαφορετικές ώρες σε κάθε μάθημα (βλ. Ισπανία, Πορτογαλία). Με αποτέλεσμα, σχολεία που δεν θα μπορούν να εξασφαλίσουν χρήματα για να προσλάβουν όλους τους εκπαιδευτικούς που χρειάζονται, να μην κάνουν τα αντίστοιχα μαθήματα.

Όλα αυτά κάνουν πλέον ξεκάθαρο τον στόχο της «αυτοαξιολόγησης» και της «εξωτερικής αξιολόγησης» των σχολικών μονάδων, που επιχειρεί να επιβάλλει εστιθετικά το Υπουργείο από πέρσι τον Ιούνιο. Και αυτός δεν είναι άλλος από την κατηγοριοποίηση, αρχικά, των σχολείων, στη συνέχεια το κλείσιμο πολλών, πέταγμα χιλιάδων μαθητών έξω απ' την εκπαίδευση, νέες απολύσεις εκπαιδευτικών (σε συνδυασμό με την «αξιολόγησή» τους).

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

«Χουντικό» λок άουτ στη Νομική

Κάτω οι πρυτάνεις-δικτάτορες
Κάτω τα χέρια απ' το
φοιτητικό κίνημα

Τον περασμένο Μάιο ανέλαβαν πλήρως τη διοίκηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ τα νέα, διορισμένα συμβούλια διοίκησης. Οι νέοι πρυτάνεις από τον Σεπτέμβριο ξεκαθάρισαν τον πραγματικό τους ρόλο. Σε πολλά ιδρύματα εμφανίστηκαν security, που πραγματοποιούν face control, απαγορεύτηκε στους φοιτητές η παρουσία τους στις συγκλήτους και απειλήθηκαν με καταστολή από ΜΑΤ και εισαγγελείς.

Την αναβάθμιση της επίθεσης ανέλαβε ο πρύτανης του ΕΚΠΑ και επίδοξος δικτάτορας Φορτσάκης. Αφού πραγματοποίησε σύγκλητο με την προστασία των ΜΑΤ, στις 13/11 επέβαλε λок άουτ στη Νομική της Αθήνας, για να μην πραγματοποιηθεί η κατάληψη που είχε αποφασίσει η γενική συνέλευση των φοιτητών ενόψει της επετείου του Πολυτεχνείου. Οι φοιτητές που πήγαν να διαμαρτυρηθούν, ήρθαν έξω από τη Νομική αντιμέτωποι με τα ΜΑΤ, που τους περικύκλωσαν απειλώντας να τους συλλάβουν. Εντελώς αναίτια χτύπησαν σοβαρά δύο, δείχνοντας το μίσος της συγκυβέρνησης και των Φορτσάκηδων απέναντι στη νεολαία και τους αγώνες της. Τις επόμενες ημέρες, η Νομική, η ΑΣΟΕΕ και η πρυτανεία του ΕΚΠΑ ουσιαστικά είχαν καταληφθεί απ' τις συμμορίες των ΜΑΤ.

Στις 13/11, η μαζική φοιτητική πορεία στο κέντρο της Αθήνας χτυπήθηκε απ' την αστυνομία όταν επιχειρούσε να μπει στο ιστορικό κτήριο του Πολυτεχνείου στην Πατησίων για να πραγματοποιηθεί συντονιστικό. Ομοίως, στις 14/11, αφού οι φοιτητές κατέληξαν στο προαύλιο του Πολυτεχνείου, τους δόθηκε απ' την αστυνομία διορία μισής ώρας για να αποχωρήσουν πριν επέμβουν οι δυνάμεις καταστολής και προχωρήσουν σε προσαγωγές και συλλήψεις!

Αυτά τα γεγονότα, που ξεπερνούν σε αυταρχισμό ακόμα και τη Χούντα, αποτελούν μια τομή στην επίθεση στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Η συγκυβέρνηση και οι διορισμένοι πρυτάνεις-δικτάτορες δεν έδρασαν τυχαία και δεν θα σταματήσουν εδώ. Θέλουν να συντρίψουν το φοιτητικό κίνημα και κάθε φωνή αντίστασης, για να επιβάλλουν τη χούντα της αγοράς και των μνημονίων και μέσα στα πανεπιστήμια. Το οποίο θα σημαίνει ολοκληρωτική διάλυση της δημόσιας παιδείας και όσων δικαιωμάτων κατακτήθηκαν με σκληρούς αγώνες, διαγραφές φοιτητών, κατάργηση του ασύλου, επιβολή διδασκων, ξεπούλημα του πανεπιστημίου.

Η καταστολή του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης πρέπει να αντιμετωπιστεί με μαζικούς και συγκρουσιακούς αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας. Όσο περισσότερο χρειάζονται τα ΜΑΤ για να κυβερνήσουν, τόσο πιο αδύναμοι είναι στην πραγματικότητα. Η μαζική και αυθόρμητη παρουσία των φοιτητών στις συνελεύσεις και διαδηλώσεις, που ακολούθησαν τα γεγονότα της Νομικής, στην Αθήνα αλλά και σ' ολόκληρη τη χώρα, έδειξαν ότι υπάρχουν οι δυνατότητες το φοιτητικό κίνημα να απαντήσει δυναμικά. Πρέπει να ξεπεραστούν οι αδυναμίες της ηγεσίας του και να πάει αυτή η μάχη μέχρι το τέλος! Να μην επιτρέψουμε ποτέ ξανά να φεύγουμε σαν κυνηγημένοι απ' τις σχολές μας και ν' απαγορεύεται η υλοποίηση των συλλογικών αποφάσεών μας! Να παραιτηθεί ο Φορτσάκης και όλοι οι επίδοξοι «Φορτσάκηδες». Το πανεπιστημιακό άσυλο να παραμείνει άσυλο των φοιτητών, των εργαζομένων, του λαού και των αγώνων τους – και όχι «άσυλο» των ΜΑΤ!

Επίθεση σε πανεπιστήμια κ Ανάγκη μαχητική

Μήνας εξελίξεων για τους φοιτητές ο Νοέμβρης, με την κυβέρνηση και τις νέες, διορισμένες διοικητικές αρχές στις σχολές να ανοίγουν την επίθεση στο φοιτητικό κίνημα. Επικεφαλής ο «πρόθυμος» Φορτσάκης, με πλήρη στήριξη της χουντικής συγκυβέρνησης. Αποκορύφωμα τα γεγονότα της Νομικής (βλ. σχετικό άρθρο) και η ανακοίνωση του ΕΚΠΑ για επί της ουσίας

κατάργηση των φοιτητικών συλλόγων (μέσω ηλεκτρονικών δημοψηφισμάτων) – αν και υπό τον φόβο ενός κύματος καταλήψεων, η πρυτανεία αναδιπλώθηκε λέγοντας ότι δεν έθεσε ποτέ τέτοιο θέμα.

Αυτή η επίθεση έχει ιδιαίτερη σημασία. Από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, οι διάφορες επιθέσεις στην γ' βάθμια εκπαίδευση είχαν στόχο τις κατακτήσεις των φοιτητών (μείωση χρηματοδότησης, διαγραφές, συγγράμματα, ιδιωτικά πανεπιστήμια κ.α.). Λόγω και του συσχετισμού δυνάμεων, ποτέ δεν υπήρξε μια τόσο άμεση επέμβαση στους φοιτητικούς συλλόγους και τις διαδικασίες τους, αν και ο περιορισμός του φοιτητικού κινήματος αποτελούσε διακαή πόθο. Η σημερινή επίθεση είναι τόσο σημαντική, γιατί πλέον επιχειρείται και η **πλήρης επιβολή της χούντας των μνημονίων στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Στόχος τους είναι το ίδιο το φοιτητικό κίνημα, οι σύλλογοι φοιτητών, οι συνελεύσεις και οι καταλήψεις.** Θέλουν να καταργήσουν ολοκληρωτικά το άσυλο και να τσακίσουν οποιαδήποτε φωνή αντίστασης.

Μια επιτυχία του σχεδίου τους θα σημαίνει, άμεσα, σφοδρές επιθέσεις σε όλα τα δικαιώματα: διαγραφές

Επέτειος 17 Νοέμβρη

Μαζικές διαδηλώσεις, όργιο καταστολής

Πάνω από 40.000 κόσμου διαδήλωσαν στην Αθήνα στην πορεία για την 41^η επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, παρά τον αποκλεισμό του κέντρου, τους κλειστούς σταθμούς μετρό, την αστυνομοκρατία και το κλίμα τρομοκρατίας. Ήταν μια απ' τις μεγαλύτερες τέτοιες πορείες των τελευταίων ετών, που αντιμετωπίστηκε για μια ακόμη φορά με αστυνομική βία, χημικά και προσαγωγές, αλλά έστειλε μήνυμα αισιοδοξίας για τους αγώνες που έρχονται. Ιδιαίτερα μεγάλη η συμμετοχή της νεολαίας, ενώ πλήθος κόσμου έμπαινε συνέχεια στην πορεία.

Παρόλη την παρουσία τεράστιου αριθμού αστυνομικών δυνάμεων και την εντελώς απρόκλητη επίθεση που αυτές έκαναν στην πορεία, τα μπλοκ των διαδηλωτών κατάφεραν να φτάσουν στην Αμερικάνικη Πρεσβεία. Έγιναν επτά συλλήψεις, ενώ στους πέντε απ' τους συλληφθέντες ο εισαγγελέας απήγγειλε κατηγορίες για κακουργήματα! Στα Εξάρχεια, μετά το τέλος της πορείας, έγιναν επεισόδια, δεκάξι νέες προσαγωγές και επτά συλλήψεις. Η αστυνομία εισέβαλε σε σπίτια, έριξε κροτίδες και ξύλο σε δημοσιογράφους και πολίτες, ενώ σε βίντεο ντοκουμέντο φαίνονται αστυνομικοί της ομάδας ΔΕΛΤΑ να ξυλοκοπούν άνδρα και να τον παρατούν αβοήθητο στην άσφαλο. Στο τέλος, τα ΜΑΤ λήστεψαν και ένα περίπτερο, κλέβοντας τα νερά και χτυπώντας τους υπαλλήλους. Ο ξεφτίλας υπ. Δημόσιας Τάξης πήγε στη ΓΑΔΑ να συγχαρεί τους αστυνομικούς για τα κατορθώματά τους!

Θεσσαλονίκη

Σε κλίμα αστυνομοκρατίας κορυφώθηκαν οι εκδηλώσεις και στη Θεσσαλονίκη. Περίπου 15.000 κόσμου διαδήλωσαν στους δρόμους της πόλης. Σχεδόν το σύνολο των διαθέσιμων δυνάμεων των ΜΑΤ στη Θεσσαλονίκη είχε παραταχθεί παράλληλα με την πορεία, ακουμπώντας σχεδόν τους διαδηλωτές. Οι δυνάμεις της ΕΛΑΣ δεν απομακρύνθηκαν, παρόλο που οι διαδηλωτές παρέμειναν επί της οδού Τσιμισκή για μεγάλο χρονικό

διάστημα, αρνούμενοι να συνεχίσουν την πορεία (την οποία ταυτόχρονα περιφρουρούσαν) κάτω απ' αυτές τις συνθήκες και σε ένδειξη διαμαρτυρίας. Μεγάλος αριθμός μηχανών ΔΙΑΣ προκάλεσε ένταση με ασήμαντες αφορμές μπροστά στην πύλη εμπορευμάτων της ΔΕΘ. Έτσι, και ενώ η πορεία είχε ολοκληρωθεί, δυνάμεις της ΔΙΑΣ, μπήκαν στο χώρο του Πανεπιστημίου (όπου δεν συνέβαινε τίποτα) για να «αποκαταστήσουν την τάξη»!

Σε άλλες πόλεις

Στην **Πάτρα**, η διαδήλωση ήταν μαζικότερη και η αστυνομία πέρασε στην δράση! Από τις 14 συνολικά προσαγωγές που έκανε, πέντε άτομα συνελήφθησαν, ένας εκ των οποίων ανήλικος (αφού σχηματίστηκε δικογραφία σε βάρος του, αφέθηκε ελεύθερος). Άμεση η αντίδραση του κινήματος, καθώς περισσότεροι από 300 διαδηλωτές βρέθηκαν έξω απ' το αστυνομικό μέγαρο της οδού Ερμού, ζητώντας την απελευθέρωση των προσαχθέντων.

Στα **Χανιά**, ενώ η πορεία είχε ουσιαστικά τελειώσει, έγιναν 13 αναίτιες προσαγωγές, ανάμεσά τους και 4 μαθητών. Γνωστοί θρασύδειλοι οι ασφαλίτες στην πόλη, κατά τη σύλληψη και μεταφορά των αγωνιστών τους επιτέθηκαν λεκτικά και σωματικά, ενώ ήταν δεμένοι με χειροπέδες. Τη «μαγκιά» τους έδειξαν και μέσα στο αστυνομικό μέγαρο με προπηλακισμούς, εξευτελιστικές συμπεριφορές, απειλές και ύβρεις.

Ανάλογο το κλίμα σ' όλη την Ελλάδα, με μεγάλη συμμετοχή στις διαδηλώσεις και έντονο κλίμα αστυνομικής τρομοκρατίας.

■ Κιτσώνης Ευ.

αι φοιτητικό κίνημα IS απάντησης

φοιτητών, ριζική μείωση χρηματοδότησης και εισακτέων, επιβολή διδασκτρών και ξεπούλημα των ΑΕΙ-ΤΕΙ, **πλήρη συρρίκνωση, υποβάθμιση, διάλυση και ιδιωτικοποίηση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης.**

Απέναντι σ' αυτές τις προκλήσεις δόθηκαν άμεσες, αν και όχι πάντα μαζικές, απαντήσεις από τους φοιτητές (καταλήψεις πρυτανείων, διάλυση συνεδριάσεων κ.α.). Μετά τα γεγονότα της Νομικής, είχαμε μια πιο δυναμική και μαζική εμφάνιση του φοιτητικού κινήματος. Χιλιάδες φοιτητές συμμετείχαν στις πορείες στην Αθήνα και άλλες πόλεις. Οι έκτακτες συνελεύσεις που καλέστηκαν είχαν αρκετά μεγαλύτερη συμμετοχή (κυρίως στην Αθήνα), πραγματοποιήθηκαν πολυήμερες καταλήψεις, ενώ καταλήψεις έγιναν και σε μεγάλους, πιο «δυσκίνητους» συλλόγους (ΑΣΟΕΕ, Πάντειο, Γεωπονικό).

Δυστυχώς, αυτή η άνοδος σταμάτησε στη μεγάλη πορεία του Πολυτεχνείου. Μετά, σε πολλές σχολές δεν πραγματοποιήθηκαν νέες συνελεύσεις και, όπου πραγματοποιήθηκαν, δεν υπήρχε ξεκάθαρη στοχοθεσία και σχέδιο, με αποτέλεσμα αλλού να υπάρχουν μονοήμερες και διήμερες καταλήψεις, αλλού διαρκείας κ.α. Αυτή τη στιγμή, οι καταλήψεις έχουν περιοριστεί σε ελάχιστους συλλόγους, χωρίς να φαίνεται κάποια προοπτική άμεσης αναζωπύρωσης.

Με βάση τα παραπάνω, μπορούμε να πούμε πως ο φοιτητικός αναβρασμός εκτονώθηκε, χωρίς να πάρει τα χαρακτηριστικά ενός αγώνα διαρκείας: 1) Υπήρξε μια υποβάθμιση (κυρίως από τα ΕΑΑΚ) για το τι σηματοδοτούν οι κινήσεις πρυτανείων-κυβέρνησης, ανάγοντας τις κυρίως σε ζήτημα αυταρχικοποίησης και δημοκρατίας, αποσιωπώντας την επίθεση που έπεται (διδάκτρα, ιδιώτες κ.λπ.). 2) Από καμία οργανωμένη δύναμη δεν υπήρχε ένα σχέδιο για κινητοποιήσεις διαρκείας. Η ΑΡΕΝ (ΣΥΡΙΖΑ) ήταν απύσχα. Τα ΕΑΑΚ, ανάλογα με την οργάνωση που κυριαρχεί, είχαν διαφορετικές ή αντιθετικές προτάσεις. Επιπλέον, δεν υπήρχε κανένα σχέδιο απεύθυνσης στους εργαζόμενους και την κοινωνία. 3) Δεν υπήρξε κανένας συντονισμός των συλλόγων (με αποκλειστική ευθύνη των ΕΑΑΚ), με αποτέλεσμα να μην υπάρχει ενιαία στάση και για τα πιο απλά θέματα. Στην Αθήνα, σε συλλόγους που κυριαρχούν ΑΡΑΝ/ΑΡΑΣ/Αριστερή Συσπείρωση, δεν δημιουργήθηκαν καν επιτροπές κατάληψης, κανενός είδους αυτοοργάνωση. 4) Στις μορφές πάλης, το μόνο που προτεινόταν είναι διαδηλώσεις (κι αυτές σαν «περίπατος»). Δεν υπάρχει καμία πρόταση για άλλες κινητοποιήσεις, πιο μαχητικές διαδηλώσεις ή και συγκρούσεις όπου είναι αναγκαίο. Αποτέλεσμα, μ' ένα απλό «τελεσίγραφο» της αστυνομίας στις 13 & 14/11, οι σύλλογοι να αποχωρούν σαν κνηνημένοι από το ιστορικό κτήριο του Πολυτεχνείου, και να μην πραγματοποιούν (προς μεγάλη χαρά κομματιού των ΕΑΑΚ) το προγραμματισμένο συντονιστικό. 5) Εκτός από την «ηγεσία», προβλήματα υπάρχουν και στη «βάση» των φοιτητών. Ένα μεγάλο

κομμάτι απουσιάζει από τη συζήτηση και τις κινητοποιήσεις, ενώ ένα άλλο, που συμμετέχει, δεν παίρνει την κατάσταση στα χέρια του, εγκλωβιζόμενο στις παραπάνω πολιτικές.

Η **Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη** συμμετείχε ενεργά σ' αυτό τον κύκλο κινητοποιήσεων. Από την πρώτη στιγμή προσπαθήσαμε ν' αναδείξουμε τη σημασία της επίθεσης και την αναγκαιότητα άμεσης απάντησης του κινήματος. Βάλαμε στους συλλόγους την προοπτική των καταλήψεων διαρκείας με κύρια αιτήματα: α) Κάτω τα χέρια από το φοιτητικό κίνημα και τους συλλόγους - έξω τα ΜΑΤ από τις σχολές. β) Παραίτηση του Φορτσάκη και των διορισμένων διοικήσεων - Κατάργηση του νόμου Διαμαντοπούλου - Όχι στις διαγραφές. γ) Κάτω η συγκυβέρνηση. Για να είναι αποτελεσματικότερες, μαζικότερες και πιο ενωτικές οι κινητοποιήσεις, προτείναμε πολύμορφες και μαχητικές μορφές πάλης (δράσεις στον δρόμο, μπλόκα, καταλήψεις δημοσίων κτηρίων κ.α.), τη δημιουργία επιτροπών κατάληψης και συντονιστικών καταλήψεων. Ακόμα προτείναμε από την πρώτη στιγμή να καλέσουμε όλα τα πλητόμενα κομμάτια της κοινωνίας, κυρίως τους μαθητές (που βρίσκονταν σε κινητοποιήσεις), σε κοινό αγώνα ενάντια στη χούντα της συγκυβέρνησης.

Το επόμενο διάστημα, θα συνεχίσουμε αυτή την παρέμβαση, εξηγώντας στους συμφοιτητές μας ότι η επίθεση που ξεκίνησε με τον Φορτσάκη θα συνεχιστεί. Γι' αυτό πρέπει να προετοιμαζόμαστε για έναν πιο μαζικό, δυναμικό και διαρκή αγώνα, που θα τελειώνει με τους Σαμαράδες, τους Φορτσάκηδες, τη χούντα των μνημονίων. Να έχουμε καλά στο μυαλό μας ότι κάθε τέτοια επίθεση που μένει αναπάντητη, κάθε βήμα μας πίσω, ανοίγει την όρεξη της κυβέρνησης να ισοπεδώσει την εκπαίδευση και τις ζωές μας μια ώρα αρχύτερα.

Φοιτητικές κινητοποιήσεις σε Ευρώπη και ΗΠΑ

Αγγλία: Ξανά στους δρόμους οι φοιτητές

Μετά το φοιτητικό κίνημα στα τέλη του 2011, οι άγγλοι φοιτητές ξαναβγήκαν στους δρόμους στα τέλη του περασμένου Νοέμβρη. Τα αιτήματά τους είναι και πάλι τα ίδια: να μην αυξηθούν τα διδάκτρα και να μη μειωθεί κι άλλο η ήδη κουτσουρεμένη κρατική χρηματοδότηση. Κάτω από τον τίτλο «Εθνική Εκστρατεία ενάντια στα τέλη και τις περικοπές στην Παιδεία», χιλιάδες φοιτητές από 40 πόλεις διαδήλωσαν στις 19/11 στο κέντρο του Λονδίνου, σε μια μαχητικότερη διαδήλωση, προχωρώντας μάλιστα σε συγκρούσεις με την αστυνομία, σπάζοντας τα οδοφράγματα που αυτή είχε στήσει έξω από το κοινοβούλιο και επιχειρώντας να μπουν σε αυτό. Παράλληλα, ξεκίνησαν καταλήψεις σε πανεπιστήμια, με επίκεντρο το Μπέρμιγχαμ, ζητώντας, πέρα από τα προαναφερθέντα αιτήματα, να σταματήσουν οι διώξεις των φοιτητών που έχουν συλληφθεί σε προηγούμενες κινητοποιήσεις. Οι μεγάλες κινητοποιήσεις που είχαν ξεσπάσει στην Αγγλία το 2011 για τους ίδιους λόγους, είχαν χτυπηθεί άγρια, με την κυβέρνηση να χρησιμοποιεί ακόμη και την έφιππη αστυνομία. Οι φοιτητές έχουν δηλώσει ότι θα συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους, οι οποίες μάλιστα θα κλιμακωθούν μέσα στον Δεκέμβρη.

Κατάληψη στο Μπέρκλεϊ της Καλιφόρνια

Τις μέρες που στην Ελλάδα ο Σαμαράς, ο Βενιζέλος και οι εντολοδόχοι τους (Φορτσάκης και Σία) προσπαθούσαν να περάσουν το δόγμα «νόμος και τάξη» στα πανεπιστήμια, με μια ευθεία επίθεση στο φοιτητικό κίνημα και στους φοιτητικούς συλλόγους, υποστηρίζοντας ότι «καταλήψεις δεν γίνονται πουθενά αλλού στον πλανήτη», η αποστομωτική απάντηση τούς ήρθε μέσω... Ατλαντικού! Στο πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϊ της Καλιφόρνια, οι φοιτητές προχώρησαν σε κατάληψη του κεντρικού κτηρίου από τις 19 Νοέμβρη, με πολύ μεγάλη συμμετοχή. Τα αιτήματά τους αφορούν κι εκεί τη μεγάλη αύξηση στα διδάκτρα που επιβάλλεται στο δημόσιο πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϊ, την έλλειψη διαφάνειας και την αντιδημοκρατική λειτουργία της διοίκησης του πανεπιστημίου καθώς και να σταματήσουν οι διώξεις κατά φοιτητή που είχε συλληφθεί σε προηγούμενες κινητοποιήσεις. Η αύξηση των διδασκτρών είναι πραγματικά εξοντωτική, αφού σταδιακά θα αγγίξει το 30% σε μια πενταετία. Αυτό μεταφράζεται σε αύξηση έως και 45 χιλιάδες δολάρια ετησίως για κάποιους φοιτητές!

Το πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϊ έχει μακρά και σημαντική ιστορία στους αγώνες και το φοιτητικό κίνημα των ΗΠΑ, ξεκινώντας από τη συμμετοχή των φοιτητών του στο αντιπολεμικό κίνημα για τον πόλεμο του Βιετνάμ, τη δεκαετία του 1960, και φτάνοντας μέχρι και το κίνημα «Occupy» (το αντίστοιχο του δικού μας «κινήματος των πλατειών»), όπου αποτέλεσε μια από τις πιο σημαντικές εστίες του.

Στις φετινές κινητοποιήσεις φαίνεται να υπάρχει μια πολύ καλή ανάπτυξη της αυτοοργάνωσης των φοιτητών, με συχνές γενικές συνελεύσεις, δημιουργία ομάδων εργασίας για ζητήματα που αφορούν την ανάπτυξη των κινητοποιήσεων, των ομάδων τύπου κ.λπ., ενώ οι φοιτητές προχωρούν ένα βήμα παραπάνω από τα «αμυντικά αιτήματα», απαιτώντας δημόσια και δωρεάν παιδεία (πράγμα ανήκουστο για τις ΗΠΑ), αλλά αγγίζοντας και άλλα, μη εκπαιδευτικά ζητήματα, όπως η καταπίεση των μειονοτήτων.

Αυξάνεται η συμμετοχή των φοιτητών σε εργατικές διαδηλώσεις

Παράλληλα με τις κινητοποιήσεις των φοιτητών σε ΗΠΑ και Μεγάλη Βρετανία, είχαμε και μια αυξανόμενη συμμετοχή της φοιτητικής νεολαίας σε όλο τον πλανήτη στις κινητοποιήσεις του τελευταίου διαστήματος: στη γενική απεργία στο Βέλγιο, στις εργατικές κινητοποιήσεις στην Ιταλία, στις αντικατασταλτικές διαδηλώσεις στη Γαλλία για τη δολοφονία του νεαρού Ρεμί και φυσικά στο Μεξικό στις διαδηλώσεις οργής για τη φρικιαστική δολοφονία των 43 αριστερών φοιτητών.

Η άνοδος των αγώνων των φοιτητών, και κυρίως σε ιμπεριαλιστικές χώρες όπως οι ΗΠΑ και η Αγγλία, αποτελούν ένα πρώτο ελπιδοφόρο μήνυμα για την άνοδο του κινήματος παγκόσμια. Απαιτείται ο συντονισμός και η ενοποίηση αυτών των αγώνων, καθήκον εξαιρετικά δύσκολο. Η αντικειμενική βάση γι' αυτό όμως υπάρχει και δεν είναι άλλη από την ενιαία νεοφιλελεύθερη επίθεση και την προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης από όλες τις κυβερνήσεις, που φαίνεται άλλωστε από τα σχεδόν πανομοιότυπα αιτήματα όλων των φοιτητικών κινητοποιήσεων.

Το ελληνικό φοιτητικό κίνημα έχει να παίξει έναν σημαντικό ρόλο σε αυτή την προσπάθεια. Καταρχήν, γιατί ένα μεγάλο μέρος της επίθεσης (διδάκτρα, πλήρης ιδιωτικοποίηση, κατάργηση φοιτητικού συνδικαλισμού) έχει καθυστερήσει μέχρι σήμερα λόγω των σκληρών αγώνων του παρελθόντος, τώρα όμως έχει φτάσει στο σημείο «μηδέν», όπου όλη η επίθεση πρέπει να εφαρμοστεί άμεσα και βίαια για να προσαρμοστεί η ελληνική τριτοβάθμια εκπαίδευση στα επίπεδα του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού. Κατά δεύτερον, γιατί παρά το μικρό αριθμητικό του βάρος, έχει ένα σημαντικό πολιτικό βάρος στην ιστορία του παγκόσμιου φοιτητικού κινήματος, ιδίως τα τελευταία 40 χρόνια. Για να μπορέσει όμως να παίξει αυτό τον ρόλο, χρειάζεται σκληρή πάλη για την πολιτική ανασύνθεσή του, προς όφελος μιας πολιτικής μαχητικής, αποτελεσματικής, επαναστατικής, και με αυτή την έννοια πραγματικά διεθνιστικής.

■ Γιάννης Σμ.

20^η Συνδιάσκεψη της Ο.Κ.Δ.Ε.

Το Σαββατοκύριακο 29-30 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε η 20^η Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (Ο.Κ.Δ.Ε.) στο Πολυτεχνείο Πατησίων στην Αθήνα. Οι διαδικασίες ολοκληρώθηκαν με την υπερψήφιση των τριών κειμένων θέσεων της απερχόμενης Κεντρικής Επιτροπής (Πολιτικό ντοκουμέντο, Οικοδόμηση, 4^η Διεθνής).

Στον προσυνεδριακό διάλογο πραγματοποιήθηκαν πολλές συζητήσεις πάνω στα κείμενα, μια διαδικασία που δεν περιορίστηκε μόνο στο εσωτερικό της οργάνωσης, αλλά επεκτάθηκε και σε σημαντικό αριθμό συμπαθούντων.

Στη Συνδιάσκεψη, ιδιαίτερα ενθαρρυντική υπήρξε η συμμετοχή και συμβολή στη συζήτηση πολλών συντρόφων, ιδιαίτερα νεολαίων, όπου ξεχώριζε ο συνδυασμός των εμπειριών από την δράση μας μέσα στο κίνημα με την προσπάθεια εξαγωγής των αναγκών ιδεολογικών και πολιτικών συμπερασμάτων, για τη συγκεκριμένη μετατροπή της επιβεβαίωσης της πολιτικής της Ο.Κ.Δ.Ε. σε σημαντική ενίσχυση του

ρόλου της στην ταξική πάλη.

Ιδιαίτερα στο Πολιτικό ντοκουμέντο, διαπιστώθηκαν καίρια σημεία, όπως π.χ. ότι: η παγκόσμια κατάσταση βρίσκεται σ' ένα πολύ κρίσιμο σημείο – η κρίση υποτροπιάζει, με χαρακτηριστικό τη διαρκή αύξηση των ελλειμμάτων και χρεών (δημόσιων και ιδιωτικών) σχεδόν όλων των καπιταλιστικών οικονομιών, ιδιαίτερα των αναπτυσσόμενων ιμπεριαλιστικών χωρών – η αύξηση της επιθετικότητας του διεθνούς ιμπεριαλισμού, και ιδιαίτερα του αμερικάνικου – η πλήρης αποτυχία της «παγκοσμιοποίησης» και ο κατακερματισμός της παγκόσμιας οικονομίας σε διαφορετικά «κέντρα» – η απότομη πτώση, από το 2012, των ρυθμών ανάπτυξης σ' όλες σχεδόν τις αναδυόμενες οικονομίες – η αύξηση της φτώχειας και των ανισοτήτων (αναμένεται να χειροτερεύσουν στις αμέσως επόμενες δεκαετίες) σαν αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης και των βάρβαρων νεοφιλελεύθερων πολιτικών – οι δυνατότητες για ένα νέο επαναστατικό κύμα, παράλληλα με τις αδυναμίες του εργατικού κινήματος διεθνώς – η σκλήρυνση των όρων της ταξικής πάλης και ειδικά στην Ελλάδα

και στην περιοχή μας κ.α.

Στο κομμάτι της Οικοδόμησης, διαπιστώθηκε ότι η Ο.Κ.Δ.Ε., στα δύο περίπου χρόνια απ' την προηγούμενη συνδιάσκεψή μας (19^η, Ιανουάριος 2013), συγκέντρωσε σημαντική θετική πείρα και έχει κάνει συγκεκριμένα βήματα στη δουλειά της οργανωτικής ενίσχυσης, της ιδεολογικής και πολιτικής ομογενοποίησης της οργάνωσης. Που αποτελούν σημαντικές εγγυήσεις ότι θα πορευτούμε αποφασιστικά και αποτελεσματικά για την υλοποίηση των αποφάσεων της 20^{ης} Συνδιάσκεψης, την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος, την ενίσχυση του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα. Όπως διαπιστώνουν τα κείμενα:

«Η 20^η Συνδιάσκεψη μπορεί να γίνει ένας σημαντικός σταθμός στην οικοδόμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. σε ανώτερο επίπεδο. Ήδη σ' αυτήν συγκεντρώνουμε και μετράμε κάποια αρκετά συγκεκριμένα ενθαρρυντικά βήματα μπροστά για την οργανωτική μας ενίσχυση και ήδη μ' αυτές τις επιτυχίες σταθεροποιούμε και αναπαράγουμε την πολιτική μας βάση. Πολύ μεγαλύτερες δυνατότητες βρίσκονται μπροστά μας».

Στη Συνδιάσκεψη διαβάστηκαν χαιρετισμοί τροτσκιστικών οργάνων απ' το εξωτερικό. Οι αποφάσεις σύντομα θα εκδοθούν σε μπροσούρα από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη.

11ο Συνέδριο ΚΝΕ

Σε τροχιά απομόνωσης απ' τις ανάγκες της νεολαίας

Για τα τέλη Δεκέμβρη είναι προγραμματισμένο το 11^ο Συνέδριο της ΚΝΕ. Οι δημοσιευμένες «θέσεις» της ΚΝΕ αποτυπώνουν το «διαζύγιο» που παίρνει το ΚΚΕ απ' τη συνείδηση, τους αγώνες και τις ανάγκες της νεολαίας (και συνολικά απ' την πραγματικότητα). Έτσι, η ΚΝΕ όχι μόνο δεν θα συμβάλλει στους αγώνες της νεολαίας, αλλά θα κινηθεί προς ακόμη μεγαλύτερο απομονωτισμό.

«Ενσωματωμένη» νεολαία

Η ΚΝΕ θεωρεί ότι οι σημερινές μάζες των νέων «ενσωματώνονται από την κυρίαρχη ιδεολογία, τις αποχρώσεις της, τον οπορτουνισμό», εμφανίζουν «λιγότερες αντιστάσεις και στοιχεία συντηρητικοποίησης», ενώ «δυναμώνουν οι αντιδραστικές αντιλήψεις». Αυτά αντανακλώνται και στην αρνητική εκλογική συμπεριφορά της νεολαίας, στην αδιαφορία για τον πόλεμο, στην ανοχή/συμφωνία με την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ. Έτσι διαμορφώνεται ένας συνολικός «αρνητικός συσχετισμός».

Κοντολογίς, όποιος νέος δεν ψηφίζει το ΚΚΕ είναι αντιδραστικός και συντηρητικός, αποδέχεται την Ε.Ε. κ.λπ. Η ΚΝΕ δεν βλέπει την αδυναμία της βασικής αστικής πολιτικής γραμμής (παραμονή σε Ε.Ε./ευρώ, αποπληρωμή χρέους, μνημόνια) να πείσει τους νέους. Ότι η τραγική κατάσταση (προσωρινές άθλιες «δουλειές» των 100-300 ευρώ) τους οδηγεί μακριά από τα αστικά κόμματα, αποκλείοντας την «ενσωμάτωσή» τους. Ότι τα μαζικά κινήματα των «μνημονιακών» ετών χαρακτηρίζονται από μεγάλη συμμετοχή της νεολαίας, κομμάτια της οποίας ριζοσπαστικοποιούνται.

Αναρωτιέται κανείς πώς ελπίζει η ΚΝΕ να οικοδομηθεί και να δημιουργήσει

αγώνες βασισμένη σε μια νεολαία όπως την περιγράφει! Όπως υπογραμμίζουν οι «θέσεις», «παραμένει ως πρόβλημα η κατάρτηση της απαιτούμενης ικανότητας για το πώς παρεμβαίνουμε στις μάζες των νέων [...] που αν και αγανακτούν, τελικά ενσωματώνονται στους μηχανισμούς του συστήματος».

«Πανίσχυρο» αστικό πολιτικό σύστημα

Μεταξύ των «κυριότερων αρνητικών αντικειμενικών παραγόντων» συγκαταλέγονται οι εξής: «μείωση των απαιτήσεων και αυταπάτη της προσημονής βελτίωσης της ζωής των νέων με αλλαγή του τρόπου διαχείρισης, με ανάκαμψη της κερδοφορίας του κεφαλαίου», «πολύμορφη-πολυπλόκαμη ιδεολογικοπολιτική παρέμβαση της αστικής τάξης και των κομμάτων της», «διάχυτος οπορτουνισμός και ρεφορμισμός», «στήριξη από το σύστημα αστικών εθνικιστικών και φασιστικών δυνάμεων» και η «επιρροή και επίδραση των κοινοβουλευτικών αυταπατών που καλλιεργεί ο ΣΥΡΙΖΑ». Έτσι «βρίσκεται σε εξέλιξη η αναμόρφωση του αστικού πολιτικού συστήματος, η αναδιάταξη των αστικών πολιτικών δυνάμεων και κομμάτων».

Αντί η ΚΝΕ να διαπιστώσει τον θρυσματισμό των αστικών κομμάτων, το τέλος του αστικού δικομματισμού (που γενικεύεται στην Ε.Ε.), τη μεγάλη πολιτική κρίση (στην οποία οφείλεται σε μεγάλο βαθμό και η άνοδος της ΧΑ), βλέπει ένα αστικό σύστημα με τεράστιες δυνατότητες, ανά πάσα στιγμή σε θέση να δημιουργεί αντιδραστικά ή οπορτουνιστικά κόμματα και εφεδρείες, να πείθει τους νέους κ.λπ. Αναρωτιέται κανείς πώς μπορεί να παλέψει αποτελεσματικά ενάντια σ' αυτό το

πανίσχυρο σύστημα.

Οι... στημένοι αγώνες

Ορισμένοι από τους πιο σημαντικούς αγώνες των τελευταίων ετών σε Ελλάδα και εξωτερικό (κίνημα των πλατειών, Αραβική Άνοιξη) βαφτίζονται «μορφές μικροαστικής εκτόνωσης» και «απολίτικης απειθαρχίας», θεωρούνται αποτέλεσμα σχεδιασμού των επιτελείων του συστήματος.

Δεν υπάρχει στον απολογισμό της ΚΝΕ ούτε ένας αγώνας-παράδειγμα, το οποίο θα μπορούσε ν' ακολουθήσει η νεολαία. Η ΚΝΕ έτσι συντονίζεται με τις αστικές δυνάμεις, που κηρύσσουν ότι οι αγώνες δεν πετυχαίνουν τίποτα. Τότε όμως γιατί να αγωνιστούν οι νέοι;

Στην πραγματικότητα, οι αγώνες από το 2008 έχουν να επιδείξουν τη φθορά-πτώση κυβερνήσεων (Παπανδρέου, Παπαδήμος), τεράστια ενίσχυση της Αριστερής, πολιτική-κοινωνική ριζοσπαστικοποίηση, αμφισβήτηση-καθυστέρηση σημαντικών πλευρών της μνημονιακής επίθεσης και συμβολή στο ατελείωτο ξεχαρβάλωμα των αστικών κομμάτων.

Αγώνες για ποιους στόχους;

Σύμφωνα με τις «θέσεις», η ΚΝΕ θα πρέπει να συμβάλλει ώστε η πάλη να λάβει όχι μόνο αντικαπιταλιστικό αλλά και «αντιμονοπωλιακό» περιεχόμενο, «στη διαμόρφωση της κοινωνικής Λαϊκής Συμμαχίας σε αντικαπιταλιστική αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση».

Αυτά είναι στην καλύτερη περίπτωση ακατανόητα. Στο κείμενο 40 σελίδων δεν υπάρχουν οι λέξεις «χρέος», «δάνεια» «ευρώ», «μνημόνιο» ή «τρόικα» (οι δύο τελευταίες υπάρχουν ως λανθασμένα συνθήματα... οπορτουνιστών). Έτσι η νε-

ολαία αποστερείται από τη βασική της στόχευση, από την ανάγκη για πάλη για έξοδο της χώρας από Ε.Ε./ευρώ, διαγραφή του χρέους, κατάργηση των μνημονίων. Η απουσία αυτών των στόχων ανοίγει το δρόμο για τους πιο ανίερους συμβιβασμούς με το αστικό καθεστώς και ακόμη μεγαλύτερη απομόνωση.

Αλλά και όσον αφορά το μαθητικό και φοιτητικό κίνημα, απουσιάζει οποιαδήποτε αναφορά στο «νέο λύκειο» και το πανεπιστημιακό άσυλο, που δεν μπορούν παρά να αποτελέσουν ορισμένες από τις βασικές αιχμές των κινήματων αυτών.

Ο σοσιαλισμός, άπιαστο όνειρο

Οι «επαναστατικές συνθήκες», η «επαναστατική κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας», η «εργατική εξουσία» και οι «λαογέννητοι θεσμοί», τα οποία προβλέπει η ΚΝΕ, δεν είναι φανερό πώς μπορούν να προκύψουν από τη σημερινή κατάσταση όπως την περιγράφει, και εξοστρακίζονται στο ακαθόριστο μέλλον. Αυτό που απομένει για την ΚΝΕ, δεν μπορεί να είναι παρά μια κυβερνητική αλλαγή. Αλλά πώς διαφέρει αυτό από τη στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ;

Η νεολαία χρειάζεται ένα σχέδιο αγώνων με αιτήματα, μορφές πάλης και αυτοοργάνωσης, που θα συμβάλλει στο ανέβασμα των εργατικών κινητοποιήσεων σε ανώτερο επίπεδο, με στόχο τη σύγκρουση με το αστικό κράτος και την εγκαθίδρυση μιας επαναστατικής κυβέρνησης των εργαζομένων. Γι' αυτό απαιτείται ένα επαναστατικό κόμμα, στην οικοδόμηση του οποίου δεν μπορεί να συμβάλλει το ΚΚΕ. Οι νέοι που επιθυμούν να εργαστούν γι' αυτό, θα πρέπει να στρατευτούν στις γραμμές του επαναστατικού προγράμματος.

Οι εργαζόμενοι της Ευρώπης ξανά στο προσκήνιο

Η γενικευμένη επίθεση από όλες τις αστικές κυβερνήσεις της Ευρώπης κατά των εργαζομένων οδηγούν σε μαζικούς αγώνες, που πολλές φορές ξεπερνούν τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Η απάντηση των κυβερνήσεων στηρίζεται στον ασφυκτικό έλεγχο των ΜΜΕ και κυρίως στη δράση των μονάδων καταστολής, που «πρωταγωνιστούν» όλο και περισσότερο σε όλη την Ευρώπη.

Γαλλία

Στην περιοχή του δάσους Σιβέν προωθείται εδώ και χρόνια η δημιουργία μεγάλου φράγματος για την άρδευση μονάδων καλλιέργειας αραβόσιτου. Η κατασκευή του θα οδηγήσει στην καταστροφή του δάσους και ενός σπάνιου υδροβιότοπου. Κάτοικοι και οργανώσεις κατέλαβαν το δάσος για να μην ξεκινήσουν τα έργα. Τον Σεπτέμβριο, αστυνομικές δυνάμεις έδιωξαν τους αγωνιστές και προγραμματίστηκε η έναρξη εργασιών για τις 27/10. Στις 26/10, 7.000 διαδηλωτές προσπάθησαν να ανακαταλάβουν το σημείο για να ακυρώσουν τις εργασίες. Ακολούθησε σφοδρή σύγκρουση με την αστυνομία, που χρησιμοποίησε σφαίρες καουτσούκ, δακρυγόνα και βομβίδες κρότου λάμψης. Μία ευθεία βολή βομβίδας χτύπησε στην πλάτη και σκότωσε τον 21χρονο διαδηλωτή Ρεμί Φρες.

Η δολοφονία του Ρεμί ήταν το αναμενόμενο αποτέλεσμα του ρόλου των δυνάμεων καταστολής σαν τραμπουκών των μεγαλοεταίριών, με κυβερνητικές εντολές, όπως

και στη Ρόσια Μοντάνα της Ρουμανίας, στη Χαλκιδική και αλλού.

Οι κινητοποιήσεις, ειδικά της νεολαίας, σε πολλές πόλεις της Γαλλίας ήταν μεγάλες και επαναλαμβανόμενες. Παρίσι, Ναντ, Τουλούζη ήταν τα επίκεντρα. Συμμετείχαν με αποχές και πολλοί μαθητές, ενώ οι περισσότερες διαδηλώσεις κατέληγαν σε συγκρούσεις με την αστυνομία, συλλήψεις και τραυματισμούς. Γενικευμένο σύνθημα ήταν το «Αστυνομία παντού, Δικαιοσύνη πουθενά».

Οι διαδηλώσεις συνέπεσαν με μαζικές κινητοποιήσεις αγροτών (36.000 τρακτέρ κινήθηκαν προς μεγάλες πόλεις) ενάντια στην αύξηση των φόρων και την πτώση των τιμών των προϊόντων τους, λόγω του ευρωπαϊκού εμπάργκο στη Ρωσία.

Βέλγιο

Η κεντροδεξιά κυβέρνηση του Σαρλ Μιέλ προωθεί ιδιωτικοποιήσεις και περιορισμό των κοινωνικών δικαιωμάτων, με αιχμές την κατάργηση της τιμαριθμικής αναπροσαρμογής των μισθών, τη σταδιακή αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης στα 67 έτη και τις περικοπές κοινωνικών δαπανών κατά 11 δις τα επόμενα 5 χρόνια.

Μπροστάρηδες των κινητοποιήσεων είναι οι φοιτητές με σύνθημα «Όχι παιχνίδι με τη ζωή μας». Οι σιδηροδρομικοί ξεκίνησαν κινητοποιήσεις υπερβαίνοντας τη Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Βελγίου και τα Χριστιανοδημοκρατικά Συνδικάτα. Η πρωτοβουλία τους και οι διαθέσεις της εργατικής τάξης συμπάρευσαν τις ηγεσίες των συνδικάτων, με αποτέλεσμα στις 6 Νοέμβρη να γίνει η μεγαλύτερη απεργιακή διαδήλωση στο Βέλγιο από το 1985. Πάνω από 120.000 εργαζόμενοι διαδήλωσαν στις Βρυξέλλες. Νέα απεργία πραγματοποιήθηκε στις 23/11 με επίκεντρο τα λιμάνια (ξεχώρισε η μαχητική περιφρούρηση του λιμανιού της Αμβέρσας), τα τραίνα και τα αεροδρόμια. Ο σχεδιασμός των συνδικάτων είναι κυλιόμενες περιφερειακές απεργίες και Γενική Απεργία στις 15 Δεκέμβρη.

Ιταλία

Η κυβέρνηση του «κεντροαριστερού» Ματέο Ρέντσι ψήφισε νομοσχέδιο που νομιμοποιεί την πλήρη ελαστικοποίηση της εργασίας και τη διευκόλυνση των απολύσεων. Μάλιστα, επιτρέπει στους εργοδότες να μην εφαρμόζουν δικαστικές αποφάσεις για επαναπροσλήψεις, πληρώνοντας απλώς κάποια αποζημίωση.

Τα συνδικάτα, με επικεφαλής το Συνδικάτο Μετάλλου, προχώρησαν σε πανεθνική κινητοποίηση στις 13/11, με μεγαλύτερη διαδήλωση στο Μιλάνο, ενώ συγκρούσεις με την αστυνομία έγιναν στην Πάδοβα και μικρότερες στη Ρώμη.

Όλες οι μεγάλες εργατικές ομοσπονδίες συντονίστηκαν για Γενική Απεργία στις 12 Δεκέμβρη, διαμηνύοντας πως δεν θα αποδεχτούν περαιτέρω υποβάθμιση των εργατικών δικαιωμάτων, ενώ η ανεργία σπάει κάθε ρεκόρ: με επίσημα στοιχεία 13,2% και 43% στους νέους. Το επίδικο είναι ποιες συνδικαλιστικές και πολιτικές δυνάμεις θα σηκώσουν στην πλάτη τους έναν ανυποχώρητο αγώνα διαρκείας ενάντια στην κυβέρνηση τραpezών/βιομηχάνων.

Γερμανία

Από την αρχή του φθινοπώρου διεξάγεται μια μεγάλη σημασίας εργατική μάχη από τους σιδηροδρομικούς, με επικεφαλής το συνδικάτο GDL, που έχει 20.000 μέλη μηχανοδηγούς και 17.000 μέλη προσωπικό στους σταθμούς. Διεκδικούν αύξηση μισθών 5% και μείωση του ωραρίου από 39 σε 37 ώρες την εβδομάδα.

Η πρώτη απαίτηση της κυβέρνησης ήταν να καλύπτει η διαπραγμάτευση μόνο τους μηχανοδηγούς! Το συνδικάτο απέκρουσε τη συντηρητική διαίρεση και κάλεσε σε 4ήμερη απεργία από τις 6 Νοέμβρη, ζητώντας σύμβαση για όλους τους εργαζόμενους. Η Μέρκελ έβγαζε αφρούς, προαναγγέλλοντας αλλαγή του νόμου για τις απεργίες, κατηγορώντας τους σιδηροδρομικούς για οικονομική καταστροφή και αμαύρωση της εθνικής επετείου

για την πτώση του Τείχους του Βερολίνου. Η διοίκηση της Εταιρίας Σιδηροδρόμων ζήτησε να κηρυχθεί παράνομη η απεργία, ενώ η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ζητούσε από το GDL να «λογικευτεί».

Το δικαστήριο διατηρείς δικαιώσε πλήρως τους απεργούς σε όλα τα επίπεδα. Με βάση αυτή την απόφαση, το GDL διέκοψε την απεργία και ζήτησε νέες διαπραγματεύσεις. Δέχτηκε όμως νέα επίθεση από σύσσωμα τα ΜΜΕ και τα κυβερνητικά κόμματα (Χριστιανοδημοκράτες-Σοσιαλδημοκράτες), με προσωπικές μάλιστα συκοφαντίες κατά των ηγετών του.

Η νέα επίθεση κινητοποίησε τα μεγάλα συνδικάτα IGM (Μετάλλο) και Verdi (Δημόσιοι Υπάλληλοι), που τάχθηκαν στο πλευρό των σιδηροδρομικών με μεγάλη πορεία στο Βερολίνο στις 10 Νοέμβρη, κατά τη διάρκεια της αντικομμουνιστικής φιέστας της Μέρκελ.

Σε όλη τη Γερμανία και την Ευρώπη αυξάνει η υποστήριξη στο GDL, ενώ ο αγώνας του έχει κινητοποιήσει και κοινωνικές οργανώσεις που αναδεικνύουν την ανάγκη φτηνής μεταφοράς για ανέργους, νέους κ.α.

Μ. Βρετανία

Η κυβέρνηση Κάμερον συνεχίζει την ιδιωτικοποίηση μονάδων υγείας και παιδείας. Σύμφωνα με μελέτη, λόγω ιδιωτικοποιήσεων και ανεπαρκούς ιατροφαρμακευτικής φροντίδας, πέθαναν 1.200 ασθενείς το διάστημα 2005-2008. Οι φοιτητές προχωρούν ακόμα και σε καταλήψεις σχολών ενάντια στα διδάκτρα.

Οι εργαζόμενοι στην υγεία ήταν ο βασικός κορμός των εργατικών κινητοποιήσεων και της Γενικής Απεργίας, μαζί με εκπαιδευτικούς, σιδηροδρομικούς, πυροσβέστες. Στους δρόμους κατέβηκαν 500.000 εργαζόμενοι, ζητώντας να σταματήσουν το πάγωμα μισθών, οι ιδιωτικοποιήσεις σε υγεία, παιδεία, οι περικοπές κοινωνικών δαπανών. Ήταν η μεγαλύτερη απεργία εδώ και 30 χρόνια και αναμένεται συνέχεια...

ΗΠΑ

Αγώνας ενάντια στο δολοφονικό ρατσισμό της αστυνομίας

Στις 9 Αυγούστου, στο Σεντ Λούις, ο μπάτσος Ντάρντ Ουίλσον δολοφόνησε με πολλαπλούς πυροβολισμούς τον 18χρονο αφροαμερικανό Μάικλ Μπράουν. Η αιτία; Ένα κλεμμένο πακέτο πούρα και ο «φόβος», όπως ξεδιάντροπα δήλωσε ο πάνοπλος δολοφόνος, ότι θα του επιτιθόταν ο Μπράουν. Στα τέλη Νοεμβρίου, ανακοινώθηκε η εξοργιστική απόφαση του σώματος 12 ενόρκων για την αθώωση του δολοφόνου μπάτσου, για την ακρίβεια τη μη παραπομπή του καν σε δίκη.

Η δολοφονία, όπως και η αθωωτική απόφαση, έβαλαν φωτιά στην καταπιεσμένη μαύρη κοινότητα του Φέργκιουσον, όπου για πολλές ημέρες φτωχοί μαύροι κατά κύριο λόγο –αλλά και λευκοί– διαδήλωναν, καταλάμβαναν δρόμους, αντιστέκονταν στην στρατιωτικοποιημένη αστυνομία και την εθνοφυλακή, καθώς είχε κηρυχθεί ένας άτυπος στρατιωτικός νόμος. Οι πιο φτωχοί των φτωχών, οι πιο καταπιεσμένοι των καταπιεσμένων, οι μαύροι της Αμερικής, βγήκαν στους δρόμους για να διατρανώσουν ότι «οι μαύρες ζωές μετράνε», ότι «δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη». Έχουν απόλυτο δίκιο. Στο Φέργκιουσον, το 67% του πληθυσμού είναι μαύροι και μόνο το 29% είναι λευκοί. Ο δήμαρχος είναι φυσικά λευκός, όπως και ο αρχηγός της τοπικής αστυνομίας. Μόνο ένα από τα μέλη του δημοτικού συμβουλίου είναι μαύρος. Από

τους 53 αστυνομικούς της πόλης, οι 50 είναι λευκοί και μόνο 3 είναι μαύροι, ενώ από τους 12 ενόρκους που αποφάσισαν για την υπόθεση της δολοφονίας του Μπράουν, οι 9 ήταν λευκοί.

Σε πανεθνικό επίπεδο, ένας στους τρεις μαύρους κάτω των 30 χρόνων βρίσκεται στη φυλακή ή είναι ελεύθερος με περιοριστικούς όρους και υπό αστυνομική επιτήρηση. Επίσης, ένας στους τρεις μαύρους πολίτες των ΗΠΑ απαγορεύεται να ψηφίσει, έχει στερηθεί δηλαδή τα πολιτικά του δικαιώματα, εξαιτίας καταδικαστικών αποφάσεων δικαστηρίων εναντίον του!

Αυτή η κατάσταση δεν δείχνει απλώς τις φυλετικές διακρίσεις, κατάλοιπα του δουλοκτητικού παρελθόντος του αμερικάνικου Νότου. Δείχνει την κοινωνική και πολιτική δικτατορία που έχει επιβληθεί στο φτωχότερο κομμάτι της αμερικανικής κοινωνίας – και την οποία θα προσπαθήσουν οι ελίτ των Η.Π.Α., το περίφημο 1% του πληθυσμού, να την επεκτείνουν σ' όλη την εργατική τάξη, όσο προχωράει η κρίση και τα αδιέξοδα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Οι 50 εκ. φτωχοί των ΗΠΑ, τα 3 εκ. λευκών και μαύρων που έχουν χάσει τα σπίτια τους από πλειστηριασμούς τα τελευταία 3 χρόνια, τα υπόλοιπα 4–5 εκ. που αναμένεται να τα χάσουν τα επόμενα χρόνια, οι εργαζόμενοι στις αλυσίδες τροφίμων που αμείβονται με εξευτελιστικούς μισθούς των 7,25–8 δολάρια

την ώρα, οι 46 εκ. που τρέφονται από συσσίτια, αυτός είναι ο «εσωτερικός εχθρός», ο πραγματικός στόχος του κρατικού μηχανισμού των ΗΠΑ.

Άλλωστε, από τα βασικά δόγματα των ιμπεριαλιστικών στρατών, πρωτίστως των ΗΠΑ, είναι πλέον οι επεμβάσεις στα μεγάλα αστικά κέντρα παγκοσμίως, για την υλοποίηση των οποίων όλο και προτεομιμάζονται και ασκούνται.

Τα περιστατικά δολοφονικής ρατσιστικής βίας της αστυνομίας πληθαίνουν στις ΗΠΑ, δείχνοντας πόσο αυτή έχει αποχαλινωθεί, παρότι ίσως θα περίμενε κανείς ότι υπό το βάρος της έντασης θα ήταν πιο «προσεκτική». Έτσι π.χ. δολοφονήθηκε πρόσφατα και 12χρονος(!) μαύρος, που έπαιζε με ψεύτικο πιστόλι, όταν οι αστυνομικοί «φοβήθηκαν ότι θα τους επιτεθεί», μόλις 1,5 δευτερόλεπτο αφότου το περιπολικό τους έφτανε στο σημείο όπου έμελλε να τον δολοφονήσουν! Της περίπτωσης Μπράουν είχε προηγηθεί η δολοφονία, κατά τη διάρκεια σύλληψης με... κεφαλοκλείδωμα, ενός μαύρου πολίτη στη Νέα Υόρκη, παρότι προσπαθούσε αγωνιωδώς να προειδοποιήσει τους μπάτσους που τον είχαν ακινητοποιήσει ότι δεν μπορεί ν' αναπνεύσει.

Ένας κράτος τέρας, που εφαρμόζει πολιτική «μηδενικής ανοχής», δολοφονεί 12χρονους, παρακολουθεί ό,τι ζει, κινείται και αναπνέει (όπως συνεχώς αποκαλύπτεται),

στήνει απέραντες φυλακές. Χαρακτηριστικό είναι ότι στις φυλακές των ΗΠΑ βρίσκονται 2,3 εκ. άνθρωποι, ο μεγαλύτερος αριθμός στον κόσμο σε σχέση με τον πληθυσμό. Απέναντι σ' αυτό εξεγέρθηκαν και εξεγείρονται οι αφροαμερικανικές μάζες.

Για τους φτωχούς, τους εργαζόμενους, τη νεολαία, ο δρόμος για τη δικαίωση, την ικανοποίηση των αναγκών τους ενάντια σε μια «κοινωνία»–ζούγκλα βρίσκεται στο να αντιληφθούν, όπως το θέτει ο διάσημος Καρίμ Αμπντούλ Τζαπάρ, από τις σημαντικότερες μορφές του παγκόσμιου αθλητισμού (20 χρόνια στο NBA, πρώτος σε πόντους στην ιστορία της λίγκας), με πλούσια κοινωνική και πολιτική δράση (από το αντιπολεμικό κίνημα και το κίνημα των πολιτικών δικαιωμάτων, μέχρι το πρόσφατο Occupy): «...εφόσον δεν θέλουμε την αγριότητα του Φέργκιουσον να την καταπιεί η Ιστορία και να καταλήξει ένα ερέθισμα στο έντερό της, πρέπει δούμε την όλη κατάσταση όχι μόνο σαν άλλη μια πράξη στα πλαίσια του ρατσισμού του συστήματος, αλλά και ό,τι άλλο στην πραγματικότητα είναι: ταξικός πόλεμος.» Η σύγκλιση, ενότητα και οργάνωση των αγώνων στις ΗΠΑ, που πληθαίνουν, ενάντια στο δολοφονικό ρατσισμό της αστυνομίας, για τα εργατικά δικαιώματα (π.χ. για αύξηση μισθών και ελεύθερο συνδικαλισμό στις αλυσίδες fast food), κινήματα όπως το Occupy κ.λπ., μπορούν ν' ανοίξουν ένα νέο δρόμο ελπίδας για την αμερικανική κοινωνία.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Η ισπανική μοναρχία και το καταλανικό δημοψήφισμα

Μετάφραση άρθρου της τροτσικιστικής οργάνωσης Διεθνιστική Πάλη (Ισπανικό Κράτος, Οκτώβριος 2014)

Τέσσερις διαδηλώσεις σε τρία χρόνια, με πάνω από 1 εκ. κόσμου η κάθε μια (σ' έναν συνολικό πληθυσμό 7 εκ.) εκφράζουν την απόφαση του καταλανικού λαού να σπάσει από το μοναρχικό ισπανικό κράτος... Από το αποτέλεσμα της σύγκρουσης εξαρτάται η μοίρα της Μοναρχίας.

Το 1975, όταν πεθαίνει ο δικτάτορας Φράνκο, το κίνημα των μαζών ήταν σε πλήρη αναβρασμό, ειδικά η εργατική τάξη... Αλλά το ΚΚ και το ΣΚ πρόδωσαν τους εργαζόμενους και τους λαούς, συμφωνώντας σε μια μεταρρύθμιση του καθεστώτος, αποδεχόμενοι τη μοναρχία με βασιλιά τον Χουάν Κάρλος Ι (ο Φράνκο τον ονόμασε ακόλουθό του). Δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις όπως ο διαχωρισμός κράτους και εκκλησίας, η μεταρρύθμιση ενάντια στους μεγάλους γαιοκτήμονες, η καταδίκη των εγκλημάτων του φρανκισμού, το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση, το ζήτημα Μοναρχία ή Δημοκρατία... έμειναν στη σιωπή. Στη συμφωνία συμμετείχαν η βασκική και η καταλανική μπουρζουαζία.

Στο νέο Σύνταγμα επιβαλόταν η «ενότητα της πατρίδας», απαγορεύοντας το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση. Το ΣΚ υπεράσπιζε ως το 1977 το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση, όπως και τη Δημοκρατία. Και τα δύο εξαφανίστηκαν, όταν έγινε μοναρχικό. Το 1982, το καθεστώς σταθεροποιήθηκε κάτω από την κυβέρνηση του Φελίπε Γκονζάλες (ΣΚ). Χωρίς τις ηγεσίες των ΚΚ και ΣΚ, των συνδικάτων (CCOO, UGT), αυτό δεν θα είχε μπορέσει να γίνει. Οι εργατικοί αγώνες υποχώρησαν με το Σύμφωνο Μονκλόα, η αντίσταση των λαών (ειδικά του βασκικού) απομονώθηκε. Σ' αυτή τη διαίρεση, χάσαμε οι εργαζόμενοι και οι λαοί... Παρόλα αυτά, έμεινε ανοιχτή η σύγκρουση στη Χώρα των Βάσκων, με την πάλη της βασκικής αριστεράς που κινητοποιούταν μαζικά, αρνούμενη το Σύνταγμα και τους μοναρχικούς θεσμούς.

Στη διάρκεια της δεύτερης κυβέρνησης Αθναίων (2000-04) του Λαϊκού Κόμματος (ΑΚ), υπήρξε μια πολιτική και οικονομική «αποκέντρωση», με στόχο ν' αδειάσουν από περιεχόμενο οι αυτόνομες εξουσίες. Αυτό οδήγησε στα άκρα τις σχέσεις με την βασκική μπουρζουαζία, συμπεριλαμβάνοντας απειλές της κεντρικής κυβέρνησης να καταργήσει την αυτονομία και να προχωρήσει σε διώξεις ενάντια στον βασκό πρόεδρο.

Το ΑΚ έχασε τις εκλογές το 2004 και το ΣΚ προσπάθησε να διαμεσολαβήσει προς τις περιφερειακές εθνικές αστικές τάξεις, προωθώντας μια «μεταρρύθμιση των αυτονομιών». Η κρίσιμη δοκιμή ήταν η μεταρρύθμιση της καταλανικής αυτονομίας, για να προσεγγίσουν μετά την βασκική (ενώ κέρδιζαν χρόνο για να τελειώσουν με την ETA). Μετά από πολλά «κόψε ράψε», το Καταστατικό της Αυτονομίας τελικά εγκρίθηκε από την καταλανική βουλή, το Κογκρέσο των βουλευτών και κυρώθηκε σε δημοψήφισμα. Αλλά το Συνταγματικό Δικαστήριο άργησε σκανδαλωδώς (4 χρόνια) να πάρει θέση, κηρύσσοντας τελικά αντισυνταγματικό σημαντικό κομμάτι του κειμένου.

Η αντίδραση στην απόφαση του Δικαστηρίου έρχεται με την κινητοποίηση 1 εκ. στη Βαρκελώνη (10 Ιουνίου 2010), όπου φώναζαν «είμαστε ένα έθνος, εμείς αποφασίζουμε». Πλέον δεν γίνεται πια λόγος για περισσότερη αυτονομία, αλλά για ανεξαρτησία.

Το ΑΚ κέρδισε τις εκλογές του 2011, η κυβέρνηση Ραχόι... ξανάρχισε το σχέδιο «αποκέντρωσης» του Αθναίων. Η ακραία λιτότητα γεννάει περισσότερα επιχειρήματα για τη ρήξη με το μοναρχικό κράτος, αν και περικοπές εφαρμόζει επίσης η καταλανική κυβέρνηση.

Η καταλανική μπουρζουαζία ζητάει τον Ιούλιο του

2012 μια φορολογική συμφωνία για τη θωράκιση της ανταγωνιστικότητας. Αλλά πριν ο Ραχόι απαντήσει «όχι», μια νέα κινητοποίηση (Σεπτέμβριος 2012) 1 εκ. διαδηλωτών ζητάει «Η Καταλονία να γίνει ένα νέο κράτος της Ευρώπης». Η αστική κυβέρνηση της Καταλονίας, εγκλωβισμένη μεταξύ της άρνησης της Μαδρίτης και του μαζικού κινήματος, δεν είχε άλλη επιλογή απ' το να μπει επικεφαλής του κινήματος.

Μια νέα μαζική διαδήλωση πραγματοποιείται το Σεπτέμβρη του 2013, η λεγόμενη ως «Καταλανικός Δρόμος», σπρώχνοντας την καταλανική κυβέρνηση να κηρύξει δημοψήφισμα για τις 9 Νοεμβρίου 2014. Ένα νέο στοιχείο έρχεται με τις ευρωεκλογές του Μάη 2014: κρίση των πολιτικών πυλώνων του καθεστώτος (δικομματισμός), απώλεια 5 εκ. ψήφων για τα ΑΚ και ΣΚ (μαζί δεν φτάνουν πια το 50% των ψήφων), επιτάχυνση της κρίσης του καθεστώτος, διάβρωσή του απ' τα σκάνδαλα. Παρατείται ο Χουάν Κάρλος Ι και τον διαδέχεται ο γιος του Φίλιππος ο VI. Αυθόρμητα ξεσπούν οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις της Μεταπολίτευσης ενάντια στη Μοναρχία (αν και δεν είχαν συνέχεια και το θέμα της διαδοχής έκλεισε γρήγορα με συμφωνία των ΑΚ και ΣΚ).

Το κίνημα συνεχίστηκε στην Καταλονία. Η διαδήλωση του Σεπτεμβρίου 2014 ξεπερνάει σε μαζικότητα τις προηγούμενες, απευθυνόμενη και στην καταλανική κυβέρνηση: «Δεν έχουμε έρθει ως εδώ για να μας γυρίσετε πίσω και να μας κοροϊδέψετε», «Πρόεδρε, βάλτε τις κάλπες». Η καταλανική κυβέρνηση καλεί το δημοψήφισμα για τις 9 Νοέμβρη. Η κεντρική κυβέρνηση (με τη βοήθεια του ΣΚ) προσφεύγει στο Συνταγματικό Δικαστήριο, που το απαγορεύει. Μάλλον η Καταλονία οδηγείται σε πρόωρες εκλογές και το πιο πιθανό είναι να κερδίσει ένα κόμμα υπέρ της ανεξαρτησίας, οξύνοντας περαιτέρω την κατάσταση...

Δεν θα υπάρξει αυτοδιάθεση, αν η καταλανική εργατική τάξη δεν πάρει μαζικά στα χέρια της αυτό το αίτημα. Ένα σημαντικό κομμάτι της κατάγεται απ' το ισπανικό κράτος και τα καταλανικά δεν είναι μητρική του γλώσσα. Βλέπει τη διαδικασία από απόσταση, δεν νιώθει δικό του ζήτημα την ανεξαρτησία (πολύ περισσότερο όταν η καταλανική μπουρζουαζία με το ένα χέρι την τάξει, ενώ με το άλλο εφαρμόζει μέτρα λιτότητας). Αλλά ούτε και ξεγελιούνται απ' τις κινητοποιήσεις ενάντια στο δημοψήφισμα, που οργάνωσαν το ΑΚ και κομμάτια του καταλανικού ΣΚ (που είναι διασπασμένο) και απέτυχαν πλήρως.

Η επαναστατική πολιτική κατευθύνεται ειδικά στην εργατική τάξη, γιατί χρειάζεται να κάνει μια συμμαχία με τις καταλανικές λαϊκές μάζες, υιοθετώντας την υπεράσπιση του δικαιώματος στην αυτοδιάθεση, αλλά προχωρώντας αυτόνομα... χωρίς να υποχωρεί στους εργατικούς αγώνες...

Είναι πολύ σημαντικό το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση να μην φαίνεται στα μάτια των άλλων λαών του ισπανικού κράτους και των εργατών σαν πρόβλημα των καταλανών, αλλά σαν ένα πρόβλημα όλων εναντίον στον κοινό εχθρό, τη Μοναρχία. Πρέπει να ζητηθεί απ' όλη την Αριστερά που λέει ότι υποστηρίζει το δημοψήφισμα, να οργανώσει δραστήρια την αλληλεγγύη. Κρίνεται αν θα τελειώνουμε με τη Μοναρχία που μας άφησε ο Φράνκο...ξς

Είμαστε διεθνιστές. Ένα νέο καταλανικό κράτος δεν είναι αυτοσκοπός - αλλά η υπεράσπιση του δικαιώματος στην αυτοδιάθεση, οδηγεί στη ρήξη με τη Μοναρχία. Υπερασπίζουμε μια Καταλανική Δημοκρατία, με σχέσεις σφιχτές και αλληλέγγυες των εργαζόμενων και των λαών, βασισμένες στην ισότητα προς μια Ομοσπονδία Δημοκρατιών. Θέλουμε μια Καταλανική Δημοκρατία που θα δίνει αξιοπρεπή εργασία, στέγαση, δημόσιες υπηρεσίες... αλλά γι' αυτό χρειάζονται μέτρα ενάντια στον καπιταλισμό και την Ε.Ε.: μη πληρωμή του δημοσίου χρέους, εθνικοποίηση των τραπεζών, ένα σχέδιο έκτακτης ανάγκης ενάντια στην ανεργία. Αυτό θα είναι ένα πρώτο βήμα προς τον Σοσιαλισμό.

στον κόσμο...

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Στις 2/12, καταδικάστηκαν σε θάνατο 185 αγωνιστές, για επίθεση εναντίον αστυνομικού τμήματος στις 14 Αυγούστου 2013. Η επίθεση πραγματοποιήθηκε την ημέρα που οι δυνάμεις καταστολής επιτέθηκαν στους καταυλισμούς των Αδελφών Μουσουλμάνων σκοτώνοντας εκατοντάδες, εγκαινιάζοντας τη δικτατορία του Σίσι.

Σε λιγότερο από ενάμιση χρόνο, έχουν σκοτωθεί τουλάχιστον 1.400 άνθρωποι, στην πλειονότητά τους οπαδοί των Αδελφών Μουσουλμάνων και αριστεροί αγωνιστές, περισσότεροι από 15.000 έχουν φυλακιστεί, εκατοντάδες έχουν καταδικαστεί σε θάνατο σε μαζικές δίκες-παρωδία, που ακόμη και ο ΟΗΕ έχει επικρίνει. Την ίδια στιγμή, είναι συνεχείς οι αποφυλακίσεις επιχειρηματικών και κυβερνητικών προσωπικοτήτων της εποχής του Μουμπάρακ. Στις 29/11 εκδόθηκε απαλλακτική απόφαση για τον ίδιο τον Μουμπάρακ, που κατηγορούνταν για τις δολοφονίες εκατοντάδων διαδηλωτών κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του 2011, αλλά και για διαφθορά. Αθωώθηκαν επίσης οι δύο γιοι του, ο αιμοχαρής υπουργός Εσωτερικών, έξι στενοί συνεργάτες του και ο πρώην υπουργός Πετρελαίου.

Χιλιάδες διαδηλωτές την ίδια μέρα προσπάθησαν να φτάσουν στην πλατεία Ταχρίρ, με συνθήματα κατά του Μουμπάρακ και του Σίσι. Καθώς όμως πλησίαζαν, τους «υποδέχτηκαν» τραμπούκοι-υποστηρικτές του καθεστώτος. Η σύρραξη γενικεύτηκε με την παρέμβαση της αστυνομίας με τεθωρακισμένες αύρες, νέφη δακρυγόνων και αντλίες νερού. Αποτέλεσμα, ο θάνατος δύο αντικαθεστωτικών διαδηλωτών, ο τραυματισμός και η σύλληψη δεκάδων άλλων. Η συγκέντρωση ήταν η μεγαλύτερη από την επιβολή της δικτατορίας - άλλη μία απόδειξη πως, παρά τη σκληρή καταστολή, η φλόγα της εξέγερσης συνεχίζει να καίει.

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Στις 7/11 η NUMSA (Εθνική Ομοσπονδία Μεταλλεργατών Νοτίου Αφρικής) διαγράφηκε από την εθνική ομοσπονδία COSATU (Κογκρέσο Συνδικάτων Νοτίου Αφρικής), με 33 ψήφους έναντι 24. Μετά την κατάρρευση του Απαρτχάιντ, η κυβέρνηση της χώρας ελέγχεται από το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο (ANC), το Κ.Κ. και την COSATU.

Σημείο καμπής αποτέλεσε η σφαγή της απεργίας στη Μαρίκানা το 2012. Η COSATU (και το φιλοκυβερνητικό συνδικάτο NUM) έδωσαν κάλυψη στην κυβέρνηση, με αποτέλεσμα τη μαζικοποίηση του μαχητικού συνδικάτου AMCU. Έκτοτε, η ηγεσία της COSATU άρχισε να χάνει τον έλεγχο, καθώς διοργανώνονταν πολλές άγριες απεργίες, στις οποίες πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιζαν η NUMSA και το AMCU. Ενώ οι γραφειοκράτες συνθηκολογούν με τους εργοδότες και την κυβέρνηση, η NUMSA, στο Συνέδριό της του 2013, κάνει λόγο για μαχητική αντιπολίτευση στην κυβέρνηση, για την ανάγκη ενιαίου μετώπου των εργαζομένων και δημιουργίας ενός νέου εργατικού κόμματος με στόχο τον σοσιαλισμό.

Η αφορμή δόθηκε όταν η NUMSA ζήτησε έκτακτο συνέδριο για να παρθούν αγωνιστικές αποφάσεις απέναντι στις επιθέσεις των αφεντικών. Η ηγεσία της COSATU, παραβιάζοντας το καταστατικό, αρνήθηκε και προχώρησε στη διαγραφή της NUMSA. Εφτά ακόμα συνδικάτα ανακοίνωσαν ότι δεν θα συμμετέχουν στην Κ.Ε.Ε. της COSATU και ζήτησαν έκτακτο συνέδριο.

Η NUMSA εξέδωσε ανακοίνωση στην οποία: α) καταγγέλλει την απόφαση ως διασπαστική και αντικαταστατική και κατηγορεί τους γραφειοκράτες της COSATU ότι βάζουν την κυβέρνηση και τα αφεντικά πάνω από τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, β) κατηγορεί το ANC και το Κ.Κ. για νεοφιλελεύθερες αντεργατικές πολιτικές, γ) επιβεβαιώνει τη συνεδριακή απόφαση της NUMSA να υπερασπιστεί τους εργάτες και να παλέψει για την οικοδόμηση νέων πολιτικών εργαλείων, δ) δεν αποδέχεται τη διαγραφή της. Δηλώνει ότι θα αμφισβητήσει την απόφαση στην πράξη, καλεί τα μέλη της και τους εργάτες να παραμείνουν στη Συνομοσπονδία και να παλέψουν για τη μαζικοποίησή της και την ανατροπή της συμβιβασμένης ηγεσίας.

ΜΕΞΙΚΟ

Αποτρόπαιες δολοφονίες αγωνιστών φοιτητών

«Φτάνει πια, κουράστηκα». Αυτή ήταν η απάντηση του μεξικάνου εισαγγελέα στην αγωνία των γονιών 43 φοιτητών, που ζητούσαν να βρεθούν τα παιδιά τους. Οι 43 φοιτητές απήχθησαν από την τοπική αστυνομία της επαρχίας Γερέρο και με εντολή του δημάρχου της πόλης παραδόθηκαν σε τοπική ναρκοσυμμορία, για να δολοφονηθούν. Οδηγήθηκαν μέσα σε απορριμματοφόρα σε απομονωμένη περιοχή και αφού τα μέλη της συμμορίας τους εκτέλεσαν, τεμάχισαν τα πτώματα τους, τα έκαψαν και πέταξαν ό,τι είχε απομείνει σε ποτάμι, μέσα σε πλαστικές σακούλες. Οι αποκαλύψεις αυτές, που έγιναν κάτω από την πίεση των συγγενών των φοιτητών αλλά και των φοιτητικών κινητοποιήσεων που ξέσπασαν μετά την εξαφάνισή τους, ξεσήκωσαν τεράστια οργή και αγανάκτηση σ' ολόκληρη τη μεξικάνικη κοινωνία, κυρίως στη νεολαία, οδηγώντας σε μια εξέγερση ενάντια στην αστυνομική βία, αλλά και στην ίδια την κυβέρνηση και τις τοπικές αρχές, που για άλλη μια φορά αποκαλύπτεται ότι όχι μόνο ανέχονται αλλά και χρησιμοποιούν ενάντια στο κίνημα τον υπόκοσμο των εμπόρων ναρκωτικών.

Η κυνική δήλωση του εισαγγελέα,

καθρέφτης της βαρβαρότητας με την οποία το μεξικάνικο κράτος αντιμετωπίζει τις φτωχές λαϊκές μάζες, έχει γίνει το σύνθημα των τεράστιων κινητοποιήσεων που συγκλονίζουν

δύο μήνες τώρα τη χώρα, εκδηλώνοντας την χρόνια δυσαρέσκεια και αποστροφή ενάντια στο μεξικάνικο κράτος, την φτώχεια, τις ανισότητες, την αστυνομική βία και ασυδοσία, τη διαφθορά. Οι κινητοποιήσεις πήραν γρήγορα πανεθνική διάσταση, αρχικά με την κινητοποίηση του φοιτητικού κινήματος και των μαθητών, κυρίως στις νότιες επαρχίες, όπου έγιναν οι δολοφονίες. Γρήγορα πήραν παλαιό χαρακτήρα, με τη συμμετοχή και των εργαζομένων. Καλέστηκε γενική απεργία στις 20 Νοέμβρη, με πολύ μεγάλη επιτυχία. Τα αιτήματα γρήγορα πολιτικοποιήθηκαν, η οργή στράφηκε σ' ολόκληρο το πολιτικό σύστημα και την εκτελεστική εξουσία. Το σύνθημα «να φύγουν όλοι» ενοποίησε τεράστιες μάζες, φέρνοντας πολιτικό σεισμό. Ιδίως σε περιοχές με παράδοση αγώνων, οι κινητοποιήσεις πήραν πιο μαχητικές μορφές, επέδειξαν αναβαθμισμένη ριζοσπαστικοποίηση, δείχνοντας και αφομοίωση εμπειριών από προηγούμενα κινήματα. Στις επαρχίες του Νότου όπως οι Γερέρο, Οαχάκα, Μίτσοακάν, Τσιάπας, έγιναν καταλήψεις δημοσίων κτηρίων, αεροδρομίων, λιμανιών, διόδων, αποκλεισμοί δρόμων, λεηλασία αμερικάνικων εταιριών (Coca Cola, Walmart κ.α.). Το κίνημα υποχρέ-

ωσε την κυβέρνηση του Πένια Νιέτο (εκλέχτηκε το 2012, με σκανδαλώδη νοθεία) ν' ανακοινώσει σειρά μεταρρυθμίσεων, που όμως θεωρήθηκαν απ' τις μάζες (και σωστά) σαν προσπάθεια να ρίξει στάχτη στα μάτια και να καταλαγιάσει τις κινητοποιήσεις.

Τέτοια εγκλήματα διαπράττονται απ' το μεξικάνικο κράτος και τις συμμορίες ήδη απ' τη δεκαετία του 1960. Μετά την σφαγή της Τλατελόλκο το 1968 και την ήττα του φοιτητικού κινήματος, οι κυβερνήσεις εφάρμοσαν τον λεγόμενο «βρώμικο πόλεμο», μια συστηματική πολιτική καταδίωξης ενάντια στο φοιτητικό και εργατικό κίνημα, με εξαφανίσεις και εκτελέσεις. Τα τελευταία 20 χρόνια, η καταδίωξη των αγωνιστών έχει πάρει τρομακτικές διαστάσεις, με τις εξαφανίσεις και δολοφονίες συνδικαλιστών να είναι πολύ συχνές.

Παράλληλα προχωράει μια σκληρή νεοφιλελευθερή επίθεση, με συμφωνίες με τις ΗΠΑ (NAFTA), τον υποτιθέμενο «πόλεμο κατά των ναρκωτικών» και την λεγόμενη «Συμφωνία για το Μεξικό», που μεταξύ άλλων απελευθερώνει το εμπόριο υδρογονανθράκων για το ιδιωτικό κεφάλαιο (πρώτη φορά από τη δεκαετία του 1930, όπου είχαν εθνικοποιηθεί). Σ' αυτή τη διαδικασία παράδοσης των πάντων στο ιδιωτικό κεφάλαιο, ενδυναμώθηκε κάθε είδους παράνομη δραστηριότητα, όπως φυσικά το εμπόριο ναρκωτικών και οι εγκληματικές συμμορίες, που έχουν στενές σχέσεις με κυβερνητικά στελέχη και τον κρατικό μηχανισμό.

Το εμπόριο ναρκωτικών -δούρειος

ίππος όλων των φιλοαμερικάνικων κυβερνήσεων ενάντια στο εργατικό κίνημα στη Λ. Αμερική- ήταν πάντα αγαπημένο θέμα όλων των κυβερνήσεων της τελευταίας εικοσαετίας. Το 2006, επί κυβέρνησης Καλδερόν, ξοδεύτηκαν εκατομμύρια πέσος σ' αυτή την «εκστρατεία», επιβάλλοντας στις πιο φτωχές επαρχίες του νότου μια φοβερή στρατιωτικοποίηση και έναν πόλεμο «χαμηλής έντασης» ενάντια στις φτωχές λαϊκές μάζες. Αυτή η πολιτική όχι μόνο δεν μείωσε τους δείκτες της βίας, αλλά τους εκτόξευσε, έχοντας ως αποτέλεσμα το ξερίζωμα εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων από τις εστίες τους, περισσότερους από 100.000 εξαφανισμένους και μαζική μετανάστευση στις ΗΠΑ. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία (απέχουν πολύ απ' την πραγματικότητα, λόγω των χιλιάδων ανεξιχνίαστων υποθέσεων) από το 2006 είχαμε περισσότερους από 25.000 νεκρούς.

Χωρίς αμφιβολία βρισκόμαστε μπροστά από την αποκρυστάλλωση μιας νέας πολιτικής κατάστασης στο Μεξικό, όπου οι εργατικές και φτωχές λαϊκές μάζες μπορούν να πρωταγωνιστήσουν. Είναι σημαντικό πως στην επαρχία Γερέρο, εν μέσω των μαζικών κινητοποιήσεων, εργατικές και λαϊκές οργανώσεις απ' όλη τη χώρα καλούν σε μια **Λαϊκή Εθνική Συνέλευση**, για να συντονίσει και να οργανώσει τον αγώνα. Ταυτόχρονα δυναμώνουν οι φωνές που ζητούν **Συντακτική Συνέλευση**, που θα ενώσει όλα τα κομμάτια των εκμεταλλευομένων και των καταπιεσμένων και θα ανατρέψει το σάπιο πολιτικό σύστημα.

P.B.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Κενό γράμμα η εκχειρία

Μετά τις εκλογές στις 2 Νοεμβρίου στις εξεγερμένες περιοχές του Ντονμπάς (Ντονέτσκ και Λουγκάνσκ), με νικητές τους Αλεξάντερ Ζαχαρτσένκο και Ιγκόρ Πλοτνίτσκι, η ένταση μεταξύ Κιέβου, ΗΠΑ και ΕΕ από τη μια μεριά και Ρωσίας από την άλλη κορυφώθηκε. Η κυβέρνηση του Κιέβου σκλήρυνε τη στάση της απέναντι στους εξεγερμένους. Δεν αναγνωρίζει τα αποτελέσματα των εκλογών, διέκοψε τα κοινωνικά επιδόματα και παροχές στους κατοίκους αυτών των περιοχών και επέβαλε έλεγχο διαβατηρίων από και προς τις περιοχές αυτές.

Το Εθνικό Συμβούλιο Ασφαλείας της Ουκρανίας ανακοίνωσε ότι συγκροτεί δυνάμεις για να ανακόψει επιθέσεις των ανταρτών σε περιοχές που είναι υπό τον έλεγχο του ουκρανικού στρατού. Ο πρόεδρος Πέτρο Ποροσένκο δήλωσε ότι «αν τα πράγματα εκτροχιαστούν σε πείσμα του ειρηνευτικού σχεδίου, οι ουκρανικές δυνάμεις είναι έτοιμες και ικανές να αποκρούσουν μια επίθεση». Επίσης, απείλησε ότι θα καταργήσει το νόμο για το ειδικό καθεστώς στο Ντονμπάς, που περιλαμβάνονταν στη συμφωνία εκχειρίας του Σεπτεμβρίου. Οι αρχές του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ ζήτησαν νέο σχέδιο ειρήνευσης, για να λάβουν αρνητική απάντηση.

Η κόντρα όπως είναι φυσικό δεν περιορίστηκε στο εσωτερικό της χώρας. Πήρε τις διαστάσεις που πραγματικά έχει ως παγκόσμιο πρόβλημα. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές δεν αναγνωρίζουν τις εκλογές στο Ντονμπάς και κατηγορούν τη Ρωσία, που δήλωσε ότι σέβεται το αποτέλεσμα των εκλογών.

Έτσι, σφοδρές μάχες ξέσπασαν και πάλι στο Ντονέτσκ στην περιοχή του αεροδρομίου. Στη σύνοδο των G20 στην Αυστραλία, ο Ομπάμα δήλωσε: «Η ρωσική επιθετικότητα απέναντι στην Ουκρανία είναι απειλή για τον κόσμο». Στο ίδιο μήκος κύματος ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου μίλησε για το ενδεχόμενο νέων κυρώσεων ενάντια στη Ρωσία.

Στην επίσκεψή του στο Κίεβο ο αμερικανός αντιπρόεδρος Τζο Μπλάντεν συναντήθηκε με τον πρωθυπουργό Αρσένι Γιατσένιουκ και τον πρόεδρο Ποροσένκο, όπου συζητήθηκε το ζήτημα του περαιτέρω εξοπλισμού των ουκρανικών ενόπλων δυνάμεων. Αυτό προκάλεσε την αντίδραση του Γραμματέα του Συμβουλίου Ασφαλείας της Ρωσίας, Νικολάι Πάτρουσεφ, που δήλωσε ότι «ενδεχόμενη αύξηση της αμερικανικής στρατιωτικής βοήθειας θα οδηγούσε σε επιδείνωση την κρίση».

Στη σύνοδο των Υπουργών Εξωτερικών του ΝΑΤΟ, στις 2 Δεκεμβρίου, οι

υπουργοί των 28 χωρών-μελών της φωνικής συμμαχίας κατήγγειλαν τη Ρωσία για μεγάλη συγκέντρωση στρατευμάτων στην Κριμαία και στη Μαύρη Θάλασσα, για «ηθελωμένη και συνεχιζόμενη αποσταθεροποίηση της ανατολικής Ουκρανίας», για παροχή συστημάτων αεράμυνας, τανκς και άλλων βαρέων όπλων στους αυτονομιστές. Ανακοίνωσαν το Σχέδιο Άμεσης Δράσης ενάντια στις προκλήσεις της Ρωσίας και της Μέσης Ανατολής, που βρίσκεται σε εξέλιξη. Από την άλλη η Ρωσία έχει εξαγγείλει τεράστιες στρατιωτικές ασκήσεις για το 2015, με τη συμμετοχή της Λευκορωσίας.

Από την 5^η Σεπτέμβρη που υπογράφηκε η εκχειρία δεν σταμάτησαν οι εχθροπραξίες και η κλιμάκωση της έντασης μεταξύ των δυτικών ιμπεριαλιστών και της Ρωσίας. Αντίθετα, μετά τις εκλογές στις ανατολικές επαρχίες των εξεγερμένων, η ένταση μεγάλωσε και οι σφοδρές συγκρούσεις συνεχίστηκαν, με θύματα κυρίως αμάχους της ανατολικής Ουκρανίας. Οι δύο αντιμαχόμενες πλευρές ανακοίνωσαν νέα συμφωνία για πλήρη κατάπαυση του πυρός από τις 9 Δεκεμβρίου, για να αρχίσουν όμως σχεδόν αμέσως οι εκατέρωθεν καταγγελίες για παραβίασή της.

Η αντίσταση των αντιφασιστών πάει κόντρα στα συμφέροντα των αμερικάνων κυρίως ιμπεριαλιστών, με τους Ευρωπαίους να τους ακολουθούν. Το σχέδιό τους είναι η απομόνωση και το χτύπημα της Ρωσίας, γι' αυτό και επεμβήκανε στην Ουκρανία χρησιμοποιώντας τους φασίστες.

Έφεραν έναν νέο ψυχρό πόλεμο και έναν νέο πόλεμο στο έδαφος της Ευρώπης, άνοιξαν το φρικιαστικό ενδεχόμενο ενός πολύ πιο καταστροφικού πολέμου. Γίνεται ζήτημα ζωής και θανάτου για την εργατική τάξη να ηττηθούν οι ιμπεριαλιστές, καθώς αποτελούν τον χειρότερο εχθρό του εργατικού κινήματος.

Ο Πούτιν είναι ηγέτης μιας ιμπεριαλιστικής χώρας, που λόγω της βοήθειας που έδωσε στους εξεγερμένους κέρδισε σε ένα βαθμό τον έλεγχο τους. Η βοήθεια δόθηκε αναγκαστικά, καθώς μια ήττα των εξεγερμένων θα σήμαινε ότι θα έπρεπε να επέμβει στρατιωτικά.

Η πιο ενδιαφέρουσα και αποτελεσματική απάντηση στο σφαγείο που ετοιμάζουν οι ιμπεριαλιστές μπορεί να αποδειχθεί το κίνημα των εξεγερμένων εργατών στην ανατολική Ουκρανία, που συγκροτούνται όχι μόνο με τους φασίστες του Κιέβου, αλλά και με τους δικούς τους ολιγάρχες, ενώ εφαρμόζουν εθνικοποίηση βιομηχανιών και ορυχείων και αυτοοργανώνονται. Καμιά εμπιστοσύνη δεν πρέπει να δείξουν στον Πούτιν, αλλά αντίθετα να προχωρήσουν την πολιτικοποίηση και τη ριζοσπαστικοποίησή τους, να εφαρμόσουν ένα δικό τους πρόγραμμα αντικαπιταλιστικών μέτρων, μαζί με την κινητοποίηση για την ήττα των ιμπεριαλιστών.

Η αλληλεγγύη και κινητοποίηση των εργαζομένων σε όλη την Ευρώπη είναι απαραίτητη για την ήττα των ιμπεριαλιστών και τη νίκη των εργατών της ανατολικής Ουκρανίας.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Ο Νετανιάχου υποκινητής της τρίτης Ιντιφάντα

Νέα φάση όξυνσης προκαλεί η ισραηλινή κυβέρνηση Νετανιάχου, μετά την ήττα της στη Γάζα. Επιδιώκει να πληξει την προσέγγιση Φατάχ - Χαμάς σε κυβέρνηση εθνότητας, να αποδυναμώσει τη Χαμάς, να αποκλείσει τη δυνατότητα δημιουργίας παλαιστινιακού κράτους με την εξάπλωση των εβραϊκών οικισμών στα παλαιστινιακά εδάφη, παγιώνοντας έτσι το καθεστώς του απάνθρωπου απαρτχάιντ και δημιουργώντας αφόρητες συνθήκες, ώστε όσοι Παλαιστίνιοι επιβιώσουν να οδηγηθούν σε φυγή από τη γη τους.

Έναυσμα η Αναγνώριση Παλαιστινιακού Κράτους

Ο Νετανιάχου θέλησε, καταρχήν, να προλάβει τη διακηρυγμένη πρόθεση της παλαιστινιακής κυβέρνησης να θέσει και πάλι στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ το αίτημα αναγνώρισης του παλαιστινιακού κράτους. Την ίδια συνταγή είχε ακολουθήσει 14 χρόνια πριν ο Αριέλ Σαρόν, όταν επισκέφτηκε με συνοδεία μεγάλης αστυνομικής δύναμης το τέμενος Αλ Ακσά, προκαλώντας το ξέσπασμα της Δεύτερης Ιντιφάντα και τη ματαίωση της ανακήρυξης του παλαιστινιακού κράτους.

Ήδη από το φετινό καλοκαίρι, είχαν αρχίσει οι προκλητικές επισκέψεις εβραίων εξτρεμιστών στην Πλατεία των Τζαμιών στην Ιερουσαλήμ, όπου βρίσκεται το τέμενος Αλ Ακσά, τόπος ιερός για τους μουσουλμάνους εδώ και 1300 χρόνια. Οι διεθνείς συμφωνίες, καθώς και η ισραηλινο-ιорδανική Συνθήκη Ειρήνης, προβλέπουν ρητά πως απαγορεύεται η πρόσβαση μη μουσουλμάνων στο χώρο του τεμένους. Η Ιορδανία έχει αναλάβει το καθήκον να ελέγχει και να προστατεύει το χώρο. Στον ίδιο ακριβώς χώρο, ωστόσο, τοποθετεί η εβραϊκή παράδοση

το ναό του Σολομώντα, ένα αντίγραφο του οποίου φιλοδοξούν να χτίσουν οι Εβραίοι κατεδαφίζοντας τα μουσουλμανικά τεμένη. Οι επισκέψεις εβραίων εξτρεμιστών - με τη συνοδεία πάνοπλων ισραηλινών αστυνομικών - εντάσσονται σε μια καλοσχεδιασμένη πρόκληση έντασης, καθώς, ήδη από τις αρχές της χρονιάς, η ισραηλινή κυβέρνηση είχε φροντίσει να αναθεωρήσει το καθεστώς πρόσβασης στην Πλατεία των Τζαμιών.

Μια Ενορχηστρωμένη Κλιμάκωση

Οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις που προκλήθηκαν ήταν αναμενόμενες. Τα πράγματα οξύνθηκαν ακόμα περισσότερο με την απόπειρα δολοφονίας του ραβίνου Γεχούντα Γκλικ, ακραίου υπερρθόδοξου Εβραίου και ένθερμου υποστηρικτή της κατεδάφισης του Αλ Ακσά, και την εκτέλεση του παλαιστίνιου δράστη Μουαζάτ Χιτζάζι, που συνοδεύτηκε από απαγόρευση πρόσβασης και προσηυχής όλων των Παλαιστίνιων. Το γεγονός αυτό οδήγησε την Ιορδανία να ανακαλέσει τον πρεσβευτή της στο Ισραήλ και τον παλαιστίνιο πρωθυπουργό Μαχμούντ Αμπάς να κάνει λόγο για «πράξη που ισοδυναμεί με κήρυξη πολέμου». Λίγες μέρες αργότερα, ο Ιμπραήμ αλ Ακάρι έπεσε με το φορτηγάκι του πάνω σε πλήθος κόσμου που περίμενε στη στάση του τραμ. Η απάντηση της ισραηλινής κυβέρνησης ήταν η κατεδάφιση του σπιτιού του δράστη και η γενική εφαρμογή αυτού του μέτρου συλλογικής τιμωρίας, που εξυπηρετεί ταυτόχρονα τη συστηματική προσπάθεια εκδίωξης των Παλαιστίνιων από τη γη τους. Φρόντισε δε να ρίξει κι άλλο λάδι στη φωτιά ανακοινώνοντας την κατασκευή 200 νέων σπιτιών στη διαφιλονικούμενη ανατολική Ιερουσαλήμ και 174 ακόμη σε αραβική γειτονιά της πόλης. Πέρα από τον εποικισμό της ανατολικής Ιερουσα-

λήμ - 200.000 εβραίοι έποικοι ζουν ήδη εκεί - η επιλογή της χρονικής στιγμής για αυτή την ανακοίνωση δεν ήταν καθόλου τυχαία, καθώς έγινε την παραμονή της πυροσβεστικής επίσκεψης του αμερικανού υπουργού Εξωτερικών Τζον Κέρι στην Ιορδανία και λίγες μέρες μετά την απόφαση της Σουηδίας να αναγνωρίσει την ύπαρξη παλαιστινιακού κράτους.

Ακολούθησε η δολοφονία ενός παλαιστίνιου οδηγού λεωφορείου, που προκλητικά χαρακτηρίστηκε αυτοκτονία. Η επίθεση δύο μαχητών του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης σε συναγωγή, που κατέληξε στο θάνατο πέντε Ισραηλινών, χρησιμοποιήθηκε δέοντως από την κυβέρνηση Νετανιάχου, που κατηγορήσε την Παλαιστινιακή Αρχή για υποκίνηση και έριξε το φυλακισμένο κορυφαίο στέλεχος της Φατάχ Μαρουάν Μπαργούτι στην απομόνωση. Παράλληλα, επανέφερε τη «διοικητική κράτηση», που επιτρέπει την προφυλάκιση Παλαιστίνιων για ένα εξάμηνο χωρίς απαγγελία κατηγοριών.

Απρόβλεπτες Εξελίξεις

Ο κλονισμός της συμφιλίωσης Φατάχ - Χαμάς, που επεδίωκε η ισραηλινή πλευρά, φαίνεται να πραγματοποιείται, με αφορμή τις εκρήξεις σε σπίτια και οχήματα στελεχών της Φατάχ στη Γάζα και τις κατηγορίες του Αμπάς ότι η Χαμάς σαμποτάρει τη συμφιλίωση. Πλήρης διάσταση απόψεων υπήρξε και στο θέμα των πρόσφατων παλαιστινιακών επιθέσεων, τις οποίες η μεν Χαμάς χαιρέτησε η δε Φατάχ καταδίκασε απερίφραστα.

Αυτή, ωστόσο, που απροσδόκητα κατέρρευσε ήταν η ισραηλινή κυβέρνηση, μετά την ξαφνική αποπομπή της υπουργού Δικαιοσύνης Τζίπι Λίβνι και του υπουργού Οικονομικών Γιαρ Λαπίντ, ηγετών των δύο κεντρικών κομμάτων του

κυβερνητικού συνασπισμού, που διαφωνούσαν με την κυβερνητική πολιτική και τον ακραίο εβραϊκό χαρακτήρα που επιδιώκει να προσδώσει στο κράτος το κόμμα Λικούντ του Νετανιάχου. Οι πρόωρες εκλογές ορίστηκαν για τις 17 Μαρτίου και ο Νετανιάχου περιμένει να αυξήσει σημαντικά τα ποσοστά του, εκμεταλλεύμενος το κλίμα πόλωσης που δημιούργησε. Όμοια αναμένεται να αυξηθούν τα ποσοστά των ακροδεξιών κομμάτων, όπως του Λίμπερμαν, με τα οποία θα επιδιώξει έναν νέο κυβερνητικό συνασπισμό πιο κοντά στις ακραίες βλέψεις του.

Ανεξάρτητα, πάντως, και κόντρα στους σχεδιασμούς του Νετανιάχου, οι εξελίξεις στο διεθνές περιβάλλον έχουν περιορίσει σημαντικά την άνευ όρων αποδοχή της ισραηλινής πολιτικής. Η πρόσφατη αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους από τα κοινοβούλια της Ισπανίας και της Γαλλίας (μετά τη Σουηδία) είναι ενδεικτική της αλλαγής του κλίματος για το Ισραήλ. Ακόμα μεγαλύτερη είναι η αλλαγή στην κοινή γνώμη, ακόμα και στις ΗΠΑ, όπου το κίνημα BDS (μποϊκοτάζ των ισραηλινών προϊόντων, επιβολής κυρώσεων και μπλοκαρίσματος των επενδύσεων) κερδίζει συνεχώς έδαφος, κυρίως στα πανεπιστήμια.

■ Μαρία Κτιστάκη

Σε διάστημα μικρότερο του ενός μήνα, διεξήχθησαν στην Τυνησία βουλευτικές και προεδρικές εκλογές, σε κλίμα απογοήτευσης για τα όλο και πιο οξυμμένα κοινωνικά προβλήματα. Ήταν η δεύτερη φορά που οι Τυνησιοί προσέρχονταν στις κάλπες μετά το ξέσπασμα της επανάστασης (τέλη του 2010 - αρχές του 2011) και την πτώση της δικτατορίας του Μπεν Άλι. Η συμμετοχή άγγιξε το 70% του εκλογικού σώματος, όμως στις ηλικίες 18-21 η αποχή έφτασε το 80%. Είναι η γενιά που έζησε και συμμετείχε στην επανάσταση, συνεχίζει να προσδοκά σε αυτήν και έχει στρέψει την πλάτη της στους πολιτικούς της άρχουσας τάξης, ενώ ταυτόχρονα απορρίπτει και τους ρεφορμιστές.

Στις βουλευτικές εκλογές της 27^{ης} Οκτώβρη, πρώτο κόμμα αναδείχθηκε το αντιισλαμικό, κοσμικό Nidda Tunes (NT) με 39,2% και 85 έδρες, αρκετά κάτω από τις 109 έδρες που απαιτούνται για αυτοδύναμη κυβέρνηση. Ο υποψήφιος πρωθυπουργός που θα ορίσει το NT θα πρέπει να συμμαχήσει με άλλα κόμματα ώστε να συγκροτήσει κυβέρνηση. Το ισλαμικό κόμμα Ενάχντα, που κυβέρνησε από το 2011 έως τις αρχές του 2014, πήρε 31,8% και 69 έδρες, ενώ στις εκλογές του 2011 είχε 41,5%. Το ποσοστό του έπεσε λόγω της αποτυχίας του να ικανοποιήσει τα αιτήματα της επανάστασης για κοινωνική δικαιοσύνη και πολιτικά δικαιώματα.

Εκλογές στην Τυνησία

Αντίθετα, εφάρμοσε νεοφιλελεύθερα μέτρα και τον ισλαμικό νόμο, καταστέλλοντας τα δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα των μαζών και τα δικαιώματα των γυναικών. Η λαϊκή απογοήτευση φούντωνε, καθώς οι συνθήκες διαβίωσης χειροτέρευαν, η ανεργία, ιδιαίτερα στους νέους, αυξανόταν και η διαφθορά συνέχιζε να κυριαρχεί στην πολιτική ζωή. Με το φόβο ότι η επανάσταση θα ξαναφουντώσει, τμήματα της μπουρζουαζίας καθώς και οι ιμπεριαλιστές απέσυραν την υποστήριξή τους. Οι ιμπεριαλιστές προχώρησαν ένα βήμα πιο πέρα, εφαρμόζοντας οικονομικό εμπάργκο στη χώρα. Η κυβέρνηση παραιτήθηκε, αφού ψηφίστηκε το νέο Σύνταγμα.

Τρίτο κόμμα αναδείχθηκε η Ελεύθερη Πατριωτική Ένωση του πολυεκατομμυριούχου Σλιμ Ριάχι, με ποσοστό 7,37% και 16 έδρες, και τέταρτο το Λαϊκό Μέτωπο, με 7,82%, αλλά μόνο 15 έδρες. Το Λαϊκό Μέτωπο είναι μια συμμαχία αριστέρων κομμάτων και εθνικιστών, που έχει αναφορές στο εργατικό κίνημα και την επανάσταση, χωρίς όμως μια ξεκάθαρη εργατική και αριστερή πολιτική. Στο εσωτερικό του εκτυλίσσεται μια σύγκρουση ανάμεσα σε αυτούς που θέλουν να στηρίξουν μια μελλοντική κυβέρνηση προτάσ-

οντας το «εθνικό συμφέρον» και σ' αυτούς που εκπροσωπούν μια εργατική και αριστερή πολιτική και ζητούν το ΑΜ να κόψει τις σχέσεις και τις συμμαχίες του με εργοδοτικούς οργανισμούς. Η σύγκρουση αυτή εμπόδισε την πλατιά απεύθυνση σε εργάτες και νεολαίους. Πέμπτο κόμμα ήρθε το Afek Tunes, με 3,68% και 8 έδρες.

Το Nidda Tunes είναι ένα νεοσυσταθέν κόμμα με καθαρά νεοφιλελεύθερη πολιτική, που στους κόλπους του έχει μαζέψει ακόμα και άτομα που συμμετείχαν στην κυβέρνηση του δικτάτορα Μπεν Άλι. Το πολιτικό του πρόγραμμα είναι πλήρως εναρμονισμένο με τις επιταγές του ΔΝΤ, της Παγκόσμιας Τράπεζας κ.λπ., συνεπώς θα συνεχίσει να πληρώνει το εξωτερικό χρέος, θα απελευθερώσει την αγορά στις υπηρεσίες, τα δημόσια έργα και τη γεωργία, θα μειώσει τη φορολογία των κερδών των μεγάλων επιχειρήσεων, θα ιδιωτικοποιήσει τις κρατικές επιχειρήσεις και θα μειώσει τις κρατικές δαπάνες για τις κοινωνικές υπηρεσίες. Στηρίζεται από κεφαλαιστές και ιμπεριαλιστές που προβλέπουν σ' αυτό για το τσάκισμα της επανάστασης. Ο ηγέτης του Μπέτζι Καϊντ Εσέμτσι ξεκαθάρισε ότι το NT θα συμμαχήσει με οποιονδήποτε συμφωνήσει με τις αρχές και το πρόγραμμά του, αφήνοντας

ανοιχτό το ενδεχόμενο να συμμαχήσει ακόμα και με το Ενάχντα.

Προς το παρόν, το NT κρατάει προσεκτική στάση και καθυστερεί τις συνομιλίες για τη συγκρότηση κυβέρνησης, ενόψει του δεύτερου γύρου των προεδρικών εκλογών, ώστε να εδραιώσει τα ποσοστά του και να διαπραγματευτεί με καλύτερους όρους. Στον πρώτο γύρο που διεξήχθη στις 23 Νοέμβρη, πρώτος ήρθε ο υποψήφιος του NT, Καϊντ Εσέμτσι, με 39,46%, και δεύτερος ο Μονσέφ Μαρτζούκι, απερχόμενος πρόεδρος και υποψήφιος του φιλοισλαμικού Κόμματος του Κογκρέσου για τη Δημοκρατία (CPR), με 33,34%. Οι δύο υποψήφιοι θα είναι αντιμέτωποι στο δεύτερο γύρο. Ο Μαρτζούκι είχε την ανεπίσημη στήριξη του Ενάχντα και, αν και κρατήθηκε στη δεύτερη θέση, τα ποσοστά του θεωρούνται απογοητευτικά.

Ο υποψήφιος του Λαϊκού Μετώπου Χαμά Χαμαμί συγκέντρωσε ικανοποιητικό ποσοστό (7,37%), δείχνοντας τις δυνατότητες αλλά και τις αδυναμίες. Αν δεν συντελεστούν σημαντικές αλλαγές στην πολιτική του Λαϊκού Μετώπου, αυτό θα καταποντιστεί, όπως ακριβώς έχει συμβεί σε ανάλογα κόμματα. Από την πλευρά τους, η νεολαία και εν μέρει τα εργατικά και πληβειακά στρώματα δείχνουν ότι δεν έχουν τελειώσει με την επανάσταση και ότι η επαναστατική διαδικασία συνεχίζεται.

25 χρόνια από την πτώση του Τείχους του Βερολίνου

Στις 9 Νοέμβρη ο «πολιτισμένος» δυτικός κόσμος, με επικεφαλής τη Μέρκελ, «γιόρτασε» την επέτειο των 25 χρόνων από την πτώση του τείχους που είχε χτιστεί από το σταλινικό καθεστώς της Ανατολικής Γερμανίας για να χωρίζει το Ανατολικό Βερολίνο από το Δυτικό.

Οι τρομερές αντιξοότητες που είχε να αντιμετωπίσει η Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917, η αντεπανάσταση των Λευκοφρουρών και η ιμπεριαλιστική επέμβαση, οι ήττες των επαναστάσεων στην υπόλοιπη Ευρώπη, οι καταστροφές, η φτώχεια και η πείνα από τους συνεχείς πολέμους οδήγησαν σε δραματική υποχώρηση της πολιτικής δραστηριότητας των εργαζόμενων μαζών της Σοβιετικής Ένωσης (ΕΣΣΔ). Η κατάσταση αυτή επέτρεψε στα διευθυντικά γραφειοκρατικά στρώματα που είχαν σχηματιστεί στο νεοσύστατο εργατικό κράτος να αποσπάσουν, με πολιτικό όχημα τον σταλινισμό, την πολιτική εξουσία από τα εργατικά συμβούλια (σοβιέτ). Ο Τρότσκι είχε προβλέψει ότι ο σταλινισμός θα οδηγούσε σε παλινόρθωση του καπιταλισμού, με τη συγκρότηση του γραφειοκρατικού στρώματος σε εκμεταλλεύτρια τάξη, εκτός αν μια νικηφόρα πολιτική επανάσταση των εργαζόμενων επέβαλε την αποκατάσταση της εξουσίας των σοβιέτ. Η τελική έκβαση θα καθοριζόταν σε μεγάλο βαθμό από την παγκόσμια ταξική πάλη, καθώς ενδεχόμενες επαναστατικές νίκες σε άλλες χώρες θα υπονόμειναν τη γραφειοκρατική εξουσία. Η κραυγαλέα αντίφαση μεταξύ της συλλογικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και της διαχείρισής τους από ένα παρασιτικό διευθυντικό στρώμα οδηγούσε σε μεγάλες οικονομικές αποτυχίες και πολιτική κρίση του σταλινισμού, η οποία μόνο προσωρινά σκεπάστηκε από τη νίκη του Κόκκινου Στρατού στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Αποτέλεσμα της τελευταίας ήταν η δημιουργία γραφειοκρατικά εκφυλισμένων

εργατικών κρατών σε πολλές χώρες της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης. Ωστόσο, στις χώρες αυτές δεν είχε γίνει μια αυθεντική επανάσταση (με εξαίρεση τις περιπτώσεις της Τσεχοσλοβακίας, της Αλβανίας και, κυρίως, της Γιουγκοσλαβίας), με αποτέλεσμα η επιβολή του «υπαρκτού σοσιαλισμού» να συνοδεύεται από τις πιο βάρβαρες σταλινικές κατασταλτικές μεθόδους. Οι λαοί τους εξεγέρθηκαν αρκετές φορές ενάντια στα γραφειοκρατικά καθεστώτα (Ανατολική Γερμανία 1953, Ουγγρική Επανάσταση 1956, «Άνοιξη της Πράγας»-Τσεχοσλοβακία 1968, Πολωνία 1956 και 1980-81), απαιτώντας την εγκαθίδρυση μιας πραγματικής εργατικής δημοκρατίας.

Οι σταλινικές ηγεσίες προσπάθησαν να αντιμετωπίσουν την κατάσταση, αρχικά με την «αποσταλινοποίηση» και την περιορισμένη «φιλελευθεροποίηση» του Χρουστσόφ, μετά το θάνατο του Στάλιν, και τελικά τη δεκαετία του '80, με τις περίφημες «περεστρόικα» και «γκλάσνοστ» του Γκορμπατσόφ. Η περεστρόικα επέτρεπε την ατομική ιδιοκτησία και τη λειτουργία των νόμων της αγοράς σε πολλούς τομείς της οικονομίας, ενώ με τη γκλάσνοστ θεσμοθετούνταν σημαντικές δημοκρατικές ελευθερίες, με στόχο ένα πολυκομματικό πολιτικό σύστημα. Ο Γκορμπατσόφ και οι υποστηρικτές του ήλπιζαν ότι η νέα πολιτική θα επέτρεπε στην οικονομία της ΕΣΣΔ να βγει από το τέλμα και στη γραφειοκρατία να κερδίσει την υποστήριξη των εργαζόμενων, όμως οι διαδικασίες που πυροδοτήθηκαν σύντομα έγιναν ανεξέλεγκτες. Οι νέες ελευθερίες και δυνατότητες που έδινε η γκλάσνοστ επέτρεψαν να εκδηλωθεί η αγανάκτηση των μαζών και δημιούργησαν μεγάλη κοινωνική αναταραχή.

Όσο για τα σταλινικά καθεστώτα της ανατολικής Ευρώπης, οι οικονομικές και κοινωνικές βάσεις τους ήταν ακόμα πιο σαθρές, παρότι συνέχιζαν τις ωμές κατα-

σταλτικές πρακτικές τους. Οι εξελίξεις στην ΕΣΣΔ προκαλούσαν κινητοποιήσεις των εργαζομένων, που απαιτούσαν δημοκρατικές ελευθερίες και χαλάρωση του ασφυκτικού γραφειοκρατικού ελέγχου στην παραγωγή. Παράλληλα όμως, ηγετικές μερίδες της γραφειοκρατίας, σε συνεννόηση και με τους ιμπεριαλιστές, οργάνωναν μεθοδικά τη μετάβαση στον καπιταλισμό, με τις ίδιες στη θέση της άρχουσας τάξης. Οι διεργασίες αυτές εκδηλώθηκαν στις αρχές του 1989, με την κατάρρευση του Παουζέλσκι στην Πολωνία και την επικράτηση των φιλοκαπιταλιστικών δυνάμεων στην Ουγγαρία. Η τελευταία έγινε η κύρια οδός διαφυγής των πολιτών της Ανατολικής Γερμανίας που επεδίωκαν να καταφύγουν στη Δύση. Το βράδυ της 9ης Νοέμβρη 1989, μια «λάθος διατύπωση» ενός εκπροσώπου του καθεστώτος σε συνέντευξη τύπου, σχετικά με τη χαλάρωση των ελέγχων στα σύνορα με τη Δυτική Γερμανία, πυροδότησε την έφοδο χιλιάδων Βερολινέζων στα συνοριακά φυλάκια, ενώ με σφυριά προσπαθούσαν να κατεδαφίσουν το Τείχος. Μέσα στους επόμενους μήνες κατέρρευσαν και όλα τα υπόλοιπα καθεστώτα της ανατολικής Ευρώπης. Δυστυχώς, η υποχώρηση του παγκόσμιου εργατικού κινήματος καθ' όλη τη δεκαετία του '80 καθιστούσε εξαιρετικά δύσκολη την επικράτηση των δυνάμεων των εργαζόμενων στην Ανατολή που επεδίωκαν την ανατροπή της σταλινικής γραφειοκρατίας και τη στερήωση του σοσιαλισμού και της εργατικής δημοκρατίας. Η παλινόρθωση του καπιταλισμού ήταν αναπόφευκτη.

Η διάλυση της ίδιας της ΕΣΣΔ ήταν θέμα χρόνου. Το 1991 η κυβέρνηση του Γκορμπατσόφ πρότεινε ένα σχέδιο για τη μετατροπή της σε χαλαρή συνομοσπονδία ανεξάρτητων κρατών. Από τις 15 Σοβιετικές Δημοκρατίες, Λιθουανία, Λετονία, Εσθονία, Γεωργία και Μολδαβία το απέρριψαν, καθώς επεδίωκαν την πλήρη απόσχισή τους. Το σχέδιο τέθηκε

σε δημοψήφισμα στις υπόλοιπες Δημοκρατίες στις 17 Μάρτη. Η συμμετοχή έφτασε το 80% και το «ναι» συγκέντρωσε το συντριπτικό 76%, ενώ πλειοψήφησε σε όλες τις χώρες. Το γεγονός αυτό αποδεικνύει ότι η διάλυση της ΕΣΣΔ έγινε κόντρα στη θέληση των λαών της. Ωστόσο, οι υποστηρικτές του καπιταλισμού με επικεφαλής τον Πέλτσιν εκμεταλλεύτηκαν το αποτυχημένο πραξικόπημα μιας ομάδας νοσταλγών της σταλινικής «παράδοσης» τον Αύγουστο του 1991 και τον Δεκέμβρη της ίδιας χρονιάς ανέτρεψαν τον Γκορμπατσόφ και επέβαλαν το τέλος της ΕΣΣΔ. Η λαϊκή περιουσία λεηλατήθηκε από γραφειοκράτες και απατεώνες τύπου Αμπράμοβιτς και Χανταρκόφσκι. Οι συνέπειες ήταν τραγικές: το ΑΕΠ της Ρωσίας και των νέων κρατών που δημιουργήθηκαν συρρικνώθηκε, τα ποσοστά της ανεργίας και της φτώχειας εκτοξεύτηκαν στα ύψη, το προσδόκιμο ζωής μειώθηκε. Η καταβράθρωση του βιοτικού επιπέδου σε όλες τις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες ουσιαστικά καταρρίπτει και όλες εκείνες τις θεωρίες που υποστηρίζουν ότι η καπιταλιστική παλινόρθωση είχε πραγματοποιηθεί πριν το 1991.

Η κατάρρευση του σταλινισμού δεν ήταν αποτέλεσμα μιας «ιμπεριαλιστικής συννομωσίας», όπως επιμένουν μέχρι σήμερα οι σταλινικοί, αλλά της προδοτικής πολιτικής του. Οι λαοί της Ανατολής, όπως δείχνει ο αγώνας των εργατών της ανατολικής Ουκρανίας, έρχονται ξανά στο προσκήνιο και χρειάζονται την αλληλεγγύη του διεθνούς εργατικού κινήματος.

■ Πάννης Χαλάς

Λαϊκές κινητοποιήσεις στη Μπουρκίνα Φάσο

Στα τέλη Οκτώβρη, ξέσπασαν μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις στη Μπουρκίνα Φάσο, με αφορμή συνταγματικές τροποποιήσεις που προωθούσε ο επί 27 χρόνια δικτάτορας της χώρας Μπλαίς Κομπορέ για την επέκταση της προεδρικής του θητείας.

Οι κινητοποιήσεις πήραν χαρακτήρα εξέγερσης, με τους διαδηλωτές να πυρπολούν το δημαρχείο, τα κεντρικά γραφεία του κυβερνώντος Κογκρέσου για τη Δημοκρατία και την Πρόοδο, το κοινοβούλιο και άλλα κυβερνητικά κτήρια.

Αποτέλεσμα ήταν η παραίτηση του Κομπορέ, η διάλυση του κοινοβουλίου, η κήρυξη «κατάστασης έκτακτης ανάγκης» και η αποχώρηση του Κομπορέ στη Σενεγάλη. Την ίδια ημέρα, ο Ισαάκ Ζιντά, αρχηγός της προεδρικής φρουράς, ανέλαβε τη διακυβέρνηση, συστήνοντας μεταβατική κυβέρνηση και προκηρυσσοντας εκλογές (σε 12 μήνες), ενώ στις 20/11 ορίστηκε πρωθυπουργός. Ο δήμαρχος Σιμόν Κομπορέ, θέλησε να τεθεί επικεφαλής της λαϊκής εξέγερσης, καλώντας σε διαδηλώσεις στην κεντρική πλατεία της πρωτεύουσας Ουαγκαντούγκου, προτάσσοντας ότι δεν πρέπει να τεθεί ο στρατός επικεφαλής για τη δημοκρατική μετάβαση και τη διενέργεια εκλογών.

Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν με τους διαδηλωτές να θέτουν σαν κεντρικό

αίτημα τη συγκρότηση μεταβατικής κυβέρνησης, που θα οργανώσει δημοκρατικές εκλογές χωρίς στρατιωτική κηδεμονία.

Μπροστά στην καταγιστική εξέλιξη των γεγονότων, ο ΟΗΕ, η Αφρική Ένωση και η Οικονομική Κοινότητα Δυτικοαφρικανικών Κρατών εξήγγειλαν πως θα επιβληθούν οικονομικές κυρώσεις στη Μπουρκίνα Φάσο αν δεν επιλυθεί ομαλά η κρίση, χωρίς επέμβαση του στρατού και βάσει του σχεδίου που είχε ανακοινώσει ο απερχόμενος δικτάτορας Κομπορέ.

Ιμπεριαλιστική επιχείρηση της Γαλλίας

Οι δηλώσεις των παραπάνω οργανισμών δεν είναι τυχαίες. Η κυβέρνηση Κομπορέ είχε πολύ στενούς δεσμούς με τον αμερικάνικο και γαλλικό ιμπεριαλισμό – και η θέση της ενισχύθηκε στα πλαίσια των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων της Γαλλίας στο βόρειο Μάλι και στην ευρύτερη περιοχή του Σαχέλ, με πρόσχημα την ύπαρξη ισλαμιστών αντάρτων και τις αποσχιστικές τάσεις των Τουαρέγκ. Να σημειωθεί πως το βόρειο Μάλι είναι πλούσιο σε ουράνιο, κάτι που θα επέτρεπε την απρόσκοπτη λειτουργία του γαλλικού ενεργειακού ομίλου-κολοσσού Areva. Από την άλλη, η Μπουρκίνα Φάσο, μια χώρα όπου το 60% των 17 εκ. κατοίκων είναι κάτω των 25 ετών και η πλειοψηφία γονατίζει απ' την ανεργία, τη φτώχεια, την

πείνα και τις πρωτόγονες συνθήκες διαβίωσης, είναι πλούσια σε κασίτερο, σίδηρο, χρυσό και φώσφορο.

Στα μέσα Ιουλίου, η γαλλική κυβέρνηση σχεδίασε νέα ιμπεριαλιστική επέμβαση στο βόρειο Μάλι (επαρχία Αζαουάντ), διπλασίασε τις δυνάμεις της στην περιοχή και τις επέκτεινε σε Μαυριτανία, Νίγηρα, Τσαντ και Μπουρκίνα Φάσο, υπό την κωδική ονομασία Barkhane.

Επιπλέον, απ' άκρη σε άκρη της υποσαχάριας Αφρικής, το διαδίκτυο χρησιμοποιήθηκε από εκατομμύρια κόσμο για να ενημερωθεί για τις εξελίξεις, με κύριο ερώτημα αν όσα γίνονταν στη Μπουρκίνα Φάσο, από την άποψη των διαδηλώσεων και κινητοποιήσεων, θα μπορούσαν να εφαρμοστούν και στις χώρες τους, δημιουργώντας ανησυχίες στις κατά τόπους κυβερνητικές αρχές.

Τόμας Σανκάρ

Τον Αύγουστο του 1983, ομάδα αξιωματικών του στρατού, υπό την ηγεσία του Τόμας Σανκάρ, με την υποστήριξη της Λιβύης, καταλαμβάνει την εξουσία στην Μπουρκίνα Φάσο και θα προσπαθήσει τα επόμενα χρόνια να εφαρμόσει το πλέον ριζοσπαστικό οικονομικό και κοινωνικό πρόγραμμα στην Αφρική. Η πολιτική του χαρακτηρίστηκε από μια συνεπή αντι-ιμπεριαλιστική στάση, το διώξιμο του γαλλικού ιμπεριαλισμού από τη χώρα, τη

ριζική αντιμετώπιση του εξωτερικού χρέους της χώρας, την εθνικοποίηση της γης και του ορυκτού πλούτου, την αποπομπή του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Έγιναν προσπάθειες για την εξάλειψη της φεουδαρχίας με τον αναδασμό της γης, τεράστια έργα εργατικών κατοικιών, σιδηροδρόμων και οδικού δικτύου, επεκτάθηκε η δημόσια υγεία και παιδεία έως και το τελευταίο χωριό και έγιναν εκατομμύρια εμβολιασμοί, δόθηκαν πρωτόγνωρα δικαιώματα στις γυναίκες. Σαν θαυμαστής της Κουβανέζικης Επανάστασης και των Γκεβάρα και Κάστρο, ο Σανκάρ συγκρότησε τις Επιτροπές Υπεράσπισης της Επανάστασης, στα κουβανέζικα πρότυπα. Το επαναστατικό του πρόγραμμα τον έκανε σύμβολο σε όλη την Αφρική και φωτογραφίες του εμφανίζονταν μέχρι και στην πρόσφατη λαϊκή εξέγερση. Παρόλα αυτά, τα μικρά αλλά ισχυρά και συντηρητικά μεσαία στρώματα, οι ντόπιοι φύλαρχοι και βεβαίως ο γαλλικός ιμπεριαλισμός άνοιξαν τελικά τον δρόμο για την ανατροπή και δολοφονία του, τον Οκτώβρη του 1987, από τον μετέπειτα δικτάτορα Κομπορέ.

70 χρόνια από τον Δεκέμβρη του 1944

■ Κώστας Δικαίος

Η ελληνική επανάσταση του 1941-44 (ονομάστηκε «Εθνική Αντίσταση» για να χωρέσει στις αναλύσεις των ρεφορμιστών και αστών) υπήρξε ένας από τους τρεις μεγάλους σταθμούς του ελληνικού εργατικού κινήματος (οι άλλοι δύο είναι ο Μάης του 1936 και το Πολυτεχνείο του 1973). Αμφισβήτησε ένοπλα την αστική εξουσία, αλλά ηττήθηκε το Δεκέμβρη του 1944 από την προδοσία της ίδιας της ηγεσίας της και την ιμπεριαλιστική επέμβαση.

1. Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος υπήρξε μια γιγάντια σύγκρουση ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές, αλλά ταυτόχρονα (λόγω και της συμμετοχής της ΕΣΣΔ στο «αντιφασιστικό» στρατόπεδο) έθεσε σε κίνηση την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Στην Ελλάδα ειδικά, η επέμβαση του ιταλικού φασισμού ξεσήκωσε μια «παλαιά αντίσταση», που εξέπληξε ακόμα και την ίδια την αστική πολιτικο-στρατιωτική ηγεσία. Αφού παρακολούθησε τρομαγμένη το «αλβανικό έπος», ερχόμενη αντιμέτωπη με τα χιτλερικά στρατεύματα έσπευσε είτε να διαφύγει με το βασιλιά στο Κάιρο, εναποθέτοντας όλες τις ελπίδες της στους βρετανούς ιμπεριαλιστές, είτε να συνθηκολογήσει, φτιάχνοντας την κυβέρνηση δοσίλογων του στρατηγού Τσολάκογλου. Η κατοχική εξαθλίωση, η πείνα, η καταστροφή των μικροαστικών και μεσοαστικών στρωμάτων (αρπαγή πλούτου από τις αρχές κατοχής αλλά και τους έλληνες συνεργάτες τους, μαυραγορίτες κ.λπ.), αλλά και η αγωνιστική τάση που είχε προκαλέσει ο πόλεμος και η νίκη εναντίον των ιταλών φασιστών το 1940, δημιούργησαν συνθήκες ριζοσπαστικοποίησης των μαζών. Υπήρξε μια ενότητα της εργατικής τάξης με τους αγρότες και τα μικροαστικά/μεσοαστικά της πόλης, με βάση τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα όσο και την επιθυμία των μαζών ν' απαλλαγούν απ' την παλιά άρχουσα τάξη και το σύστημά της, που τα θεωρούσαν σάπια (λόγω των προπολεμικών δικτατοριών) και προδοτικά (γιατί συνεργάζονταν με τους Ναζί ή είχαν εγκαταλείψει τη χώρα και το λαό, τρωγοπίνοντας στα βρετανικά

σαλόνια, την ίδια στιγμή που 300.000 λαού πέθαιναν από πείνα).

Σ' αυτές τις συνθήκες αναπτύχθηκε με ταχύτητα το αντιστασιακό κίνημα. Η αρχή έγινε ολότελα αυθόρμητα και πρωτοβουλιακά (βασικά από παλιά μέλη και στελέχη του ΚΚΕ, όχι παραπάνω από 200, που είχαν ξεφύγει απ' τις φυλακές του Μεταξά, ανάμεσά τους και ο Άρης Βελουχιώτης), χωρίς την καθοδήγηση κανενός κόμματος. Από τις τρεις πιο σημαντικές οργανώσεις (ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ), αρχικά το ΕΑΜ είχε τις πιο μετριοπαθείς επιδιώξεις, ωστόσο κάτω από την καθοδήγηση πλέον του ΚΚΕ, μέχρι το 1944 αριθμούσε 1,6 εκ. μέλη, ο ΕΛΑΣ 75.000 μόνιμα και 50.000 εφεδρικά, η ΟΠΛΑ (Οργάνωση Προστασίας Λαϊκών Αγωνιστών) 6.000 και η ΕΠΟΝ 600.000 νεολαίους, σαν αποτέλεσμα του δεξιού προσανατολισμού του ΕΔΕΣ και ενός μέρους της ΕΚΚΑ, που στήριζαν τους βρετανούς ιμπεριαλιστές, την κυβέρνηση στο Κάιρο και ακόμα τους δοσίλογους στην Ελλάδα. Στην ουσία, χωρίς υπερβολή, τα 3/4 του ενήλικου πληθυσμού και της νεολαίας είχαν πολιτικά οργανωθεί και έπαιρναν ενεργητικά μέρος στην «Εθνική Αντίσταση»!

Ταυτόχρονα, ένα είδος λαϊκής εξουσίας άρχισε ν' αναπτύσσεται στα ελεύθερα βουνά, όπου ο λαός, από την πρώτη στιγμή της ένοπλης πάλης του, αμφισβητούσε όπου μπορούσε την πολιτική εξουσία της αστικής τάξης. Η συνέλευση της ένοπλης αντάρτικης ομάδας, η συνέλευση των πολιτών του χωριού, οι εκλεγμένες επιτροπές, τα λαϊκά διακοστήρια, η αυτοδιοίκηση, ήταν μορφές και σπέρματα της δικτατορίας του προλεταριάτου. Στη συνέχεια, η οργανωμένη καθοδήγηση από το ΚΚΕ, ήρθε να συστηματοποιήσει και να ελέγξει αυτό που υπήρχε ήδη. Αποκορύφωμα αυτής της διαδικασίας ήταν η συγκρότηση της Προσωπικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) στις 11 Μάρτη 1944, ως κυβέρνηση της ανταρτοκρατούμενης Ελλάδας, που ήταν το αντίβαρο της λαϊκής εξουσίας όχι μόνο απέναντι στην κυβέρνηση των δοσίλογων αλλά και απέναντι στην αστική κυβέρνηση στο Κάιρο, που στήριζαν οι βρετανοί ιμπεριαλιστές και δεν αναγνώριζε τον

ΕΛΑΣ.

2. Ωστόσο, σ' αυτή την πορεία υπήρχαν τρία σημαντικά προβλήματα.

Πρώτο, η ηγεσία, η ιδεολογική και πολιτική κατεύθυνση, η οργάνωση και δράση του ΚΚΕ. Από την 6η Ολομέλεια της ΚΕ το 1934, το ΚΚΕ παύει να είναι επαναστατικό. Ασπάζεται τα «Λαϊκά Μέτωπα», υποτάσσοντας και διαλύοντας την εργατική τάξη στους «προοδευτικούς» αστούς και στο μικροαστικό συνονθύλευμα, για την «ολοκλήρωση της αστικοδημοκρατικής επανάστασης», ενώ εγκαταλείπει τη σοσιαλιστική επανάσταση. Η εσωκομματική δημοκρατία στραγγαλίζεται οριστικά και αναπτύσσεται η προσωπολατρεία (Ζαχαριάδης), οδηγώντας σε πλήρη σταλινοποίηση του ΚΚΕ (ακολουθώντας την ΕΣΣΔ και την Γ' Διεθνή). Έτσι, το ΚΚΕ, αντί να ενισχύσει μέσα στις ριζοσπαστικοποιημένες ένοπλες μάζες τις αρχές του εργατικού κινήματος, να εκμεταλλευτεί την απουσία των αστικών δυνάμεων και την εξαιρετικά μικρή επιρροή τους, τη συμμαχία με τους αγρότες και τα μικροαστικά στρώματα, για να προωθήσει μορφές της δικτατορίας του προλεταριάτου, να οδηγήσει προς τη σοσιαλιστική επανάσταση, προσκολλάται στη «δημοκρατική ειρηνική εξέλιξη», την «εθνική ενότητα» με τις μαριονέτες των Βρετανών στην Αίγυπτο, την αστική «νομιμότητα και τάξη», ακόμα κι αν αυτή αναγκαστικά θα περιλάμβανε και τους δοσίλογους! Καλούσε όσους δεν ήταν κομμουνιστές να μπουν στο ΕΑΜ και να πάρουν τη διοίκησή του, πιστό στα Λαϊκά Μέτωπα. Μετέτρεψε τον ΕΛΑΣ -στρατολογώντας και παραχωρώντας τη διοίκηση σε αξιωματικούς του ελληνικού αστικού στρατού- από αντάρτικο, λαϊκό μόρφωμα σε στρατιωτικό σώμα αστικής μορφής και λειτουργίας. Άλλαξε τον συσχετισμό δύναμης στο εσωτερικό του κόμματος (προπολεμικά αριθμούσε μερικές χιλιάδες μέλη, ενώ το 1944 είχε 400.000!) στρατολογώντας αθρόα μικροαστούς, βιοτέχνες, στρατιωτικούς κ.λπ. Το 1944, μόλις το 18% ήταν εργάτες ή εργατικής καταγωγής, αποδυναμώνοντας τη θέληση του προλεταριάτου για κοινωνική επανάσταση, ενισχύοντας τη γραμμική ταξική συνεργασία της ηγεσίας. Είναι χαρακτηριστική η σύνθεση της ΠΕΕΑ. Από ταξική άποψη, το Εθνικό Συμβούλιο του βουνού δεν εκπροσωπούσε τις εξεγερμένες μάζες, που η μεγάλη τους πλειοψηφία ήταν προλετάριοι και φτωχοί αγρότες. Πάνω απ' το 85% των μελών του Συμβουλίου προέρχονταν από διάφορες ομάδες της αστικής τάξης και των μεσοστρωμάτων. Περισσότερο θύμιζε αστικό κοινοβούλιο και καθόλου συνέλευση του επαναστατημένου λαού.

Το δεύτερο πρόβλημα ήταν η σταλινική φύση της ΕΣΣΔ, που την ηγεσία της πιστά ακολουθούσε το ΚΚΕ. Η συμμαχία ιμπεριαλιστών-ΕΣΣΔ «ενάντια στο φασισμό» από μόνη της απο-

τελούσε πρόβλημα, μιας και στο όνομα των αντιφασιστικού-πατριωτικού πολέμου αποκρύπτονταν η πραγματική φύση των βρετανών και αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Ακόμη παραπέρα, όμως, η σταλινική γραφειοκρατία δεν επιθυμούσε εξάπλωση της επανάστασης, φοβούμενη την αμφισβήτησή της στην ίδια την ΕΣΣΔ από την πυροδότηση μιας πολιτικής επανάστασης. Έτσι, οι συμφωνίες της με τους ιμπεριαλιστές είχαν χαρακτήρα αντεπαναστατικό (βλ. διάλυση Γ' Διεθνούς), προωθώντας κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές μόνο όσο ήταν κάτω από τον πλήρη έλεγχο της και με την ανοχή των ιμπεριαλιστών. Στη Συνδιάσκεψη της Τεχεράνης (1/12/1943) καθορίστηκαν οι ζώνες στρατιωτικής δράσης κάθε «συμμάχου», αφήνοντας εκτός εμβέλειας του Κόκκινου Στρατού την Ελλάδα. Τον Οκτώβρη του 1944, Τσώρτσιλ και Στάλιν συμφώνησαν ότι η Ελλάδα θα παραμείνει στην επιρροή του βρετανικού ιμπεριαλισμού. Επομένως, η στάση της ΕΣΣΔ στην ελληνική επανάσταση θα ήταν «ουδέτερη», αν και συχνά πίεσε το ΚΚΕ ν' αποδεχτεί άνευ όρων τη συνεργασία με τα ανύπαρκτα κόμματα της διαλυμένης αστικής τάξης. Αυτή η στάση «έκοψε κυριολεκτικά τα πόδια» του ΚΚΕ.

Τρίτο, οι ιμπεριαλιστές και ό,τι είχε απομείνει απ' την ελληνική μπουρζουαζία είχαν ξεκαθαρίσει ότι δεν θα επέτρεπαν ούτε καν τη «δημοκρατική εξέλιξη» που ονειρευόταν το ΚΚΕ, πόσο μάλλον τους πόθους των μαζών για λαϊκή εξουσία. Τον Απρίλη του 1943, οι γερμανοί ιμπεριαλιστές διόρισαν την κυβέρνηση του Ι. Ράλλη και ίδρυσαν τα περιβόητα Τάγματα Ασφαλείας, τους «γερμανοτσολιάδες» (φορούσαν στολή ευζώνων), όπου προσχώρησαν όλα τα κοινωνικά κατακάθια και ένα τμήμα του ΕΔΕΣ. Μαζί με τη χωροφυλακή και τους Χίτες, που είχαν εξοπλίσει οι Ναζί, αποτελούσαν τη δύναμη κρούσης της ελληνικής αστικής τάξης των δοσίλογων. Στόχος τους ήταν να χτυπήσουν τον ΕΛΑΣ, να στηρίξουν την αστική εξουσία είτε έμεναν οι Γερμανοί είτε έρχονταν οι Βρετανοί. Οι βρετανοί ιμπεριαλιστές, γνωρίζοντας τη δυνατότητα του ΕΛΑΣ να ελέγξει τη χώρα όταν θα έφευγαν οι Γερμανοί, προετοίμαζαν τόσο τη συνεργασία τους με τον ΕΔΕΣ, τους Χίτες, τη χωροφυλακή και τους δοσίλογους, όσο και την ένοπλη σύγκρουση με τον ΕΛΑΣ. Γι' αυτό τσάκισαν στρατιωτικά το κίνημα των αντιφασιστών στρατιωτών και ναυτών στην Αίγυπτο, σέρνοντάς τους σε εξορίες και φυλακές, συγκροτώντας τον Ιερό Λόχο και την Τρίτη Ορεινή Ταξιαρχία, αφού είχαν «φιλτράρει» μόνο τους «εθνικόφρονες» φαντάρους και αξιωματικούς. Είχαν βέβαια υπόψη και τις συμφωνίες με τον Στάλιν για ουδετερότητα και τις παλινωδίες του ΚΚΕ.

> συνεχίζεται στο επόμενο φύλλο της Εργατικής Πάλης

